

АЙРИС ЙОХАНСЕН

ЖИВЕЯ, ЗА ДА ОТМЪЩАВАМ

Поразителен роман за една смела жена,
готова на всичко, за да отмъсти...

ИЗДАТЕЛСКА ГРУПА БАРД

АЙРИС ЙОХАНСЕН ЖИВЕЯ, ЗА ДА ОТМЪЩАВАМ

Превод: Красимира Икономова

chitanka.info

Кротката Нел Колдър не е жена, която може да предизвика завист, страст или ревност. Една нощ, по време на прием, мечтите и бъдещето на Нел са унищожени от порой куршуми.

Макар и тежко ранена, Нел излиза от кошмара като променена жена. Благодарение на пластичната хирургия получава извънредно красиво лице. А един тайнствен непознат, който едновременно я очарова и плаши, ѝ посочва основание да продължи да живее. За да отмъсти.

ПРОЛОГ

Грийнбрайър, Северна Каролина

— Счупих го, без да искам. — По бузите на Нел се стичаха сълзи. — Съжалявам, мамо. Държах го и то просто се изплъзна от ръцете ми.

— Колко пъти съм ти казвала да не пипаш моите неща! Баща ти ми подари това огледало във Венеция. — Майка й ядосано сви устни, докато разглеждаше счупената дръжка на инкрустираното с перли огледало. — Вече никога няма да бъде същото.

— Ще бъде. Обещавам ти. — Детето се пресегна да вземе огледалото. — Ще залепя дръжката. Изобщо няма да личи.

— Унищожи го. Всъщност какво търсеше в моята стая? Казала съм на баба ти да не те пуска тук.

— Тя не знаеше, не е виновна. — Нел се задушаваше от ридания. — Дойдох само за да... Искях да видя... Набрах орлови нокти от оградата, направих си венец и...

— Видях. — Майка й с отвращение докосна цветята в косата й. — Изглеждаш ужасно. — Обърна огледалото към лицето на дъщеря си. — Това ли искаше да видиш? Колко глупаво изглеждаш?

— Мислех, че съм... хубава.

— Хубава ли? Погледни се. Ти си дебела, съвсем обикновена и никога няма да бъдеш хубава.

Беше права. Момичето в огледалото беше пълно, очите му бяха подути и зачервени от плач. Яркожълтите цветя, които то смяташе за толкова красиви, бяха увехнали и провиснали в разрошената му кестенява коса. Дори и цветята изглеждаха грозни.

— Съжалявам, мамо — прошепна.

— Трябва ли да й говориш така, Марта? — Баба й бе застанала на прага. — Та тя е само на осем години.

— Искам да свикне с действителността. Винаги ще бъде само грозно малко мишле. По-добре да си го знае.

— Всички деца са красиви — изрече тихо възрастната жена. — Дори и сега да е малко обикновена, това не означава, че ще остане такава.

Майката отново грабна огледалото и го обърна към момичето.

— Вярно ли е, Нел? Красива ли си?

Тя обърна глава, за да не види образа си.

Майка ѝ се обърна към баба ѝ:

— Не желая да пълниш главата ѝ с приказки и фантазии. Грозните патенца не се превръщат в лебеди. Обикновените деца най-често стават обикновени възрастни. Трябва да бъде спретната, чиста и послушна, за да я приемат околните. — Хвана дъщеря си за раменете и я погледна в очите. — Разбра ли, Нел?

Тя разбра. С думата „приета“ майка ѝ искаше да каже да бъде обичана. Никога нямаше да бъде красива като нея, затова трябва да накара околните да я обичат, като прави онова, което те желаят.

Кимна отривисто.

Майка ѝ я пусна, грабна чантата си и тръгна към вратата.

— Имам среща след двайсет минути и заради теб ще закъснея. Никога повече не бива да влизаш в тази стая. — Изглежда нетърпеливо баба ѝ. — Не мога да разбера защо не я наблюдаваш по-внимателно.

Излезе.

Възрастната жена протегна ръце към Нел. Искаше да я успокои, да облекчи болката ѝ. Момичето искаше да отиде при нея, да зарови лице в рамото ѝ, но преди това трябваше да направи нещо друго.

Обърна се към тоалетната масичка и внимателно събра парчетата от огледалото. Щеше да ги залепи много старателно, така че никой да не познае, че е било счупено. Трябваше да поработи усърдно и умело.

Защото бе грозно патенце.

Никога нямаше да се превърне в лебед.

ПЪРВА ГЛАВА

4 юни, Атина

Никълъс Танек бе недоволен.

Конър осъзна това още щом го видя. Лицето му не издаваше нищо, но той го познаваше достатъчно добре, за да усеща, че нещо не е наред.

Трябва да бъде добре, беше му казал.

Не бе добре, но бе всичко, с което Конър разполагаше.

Направи крачка напред и с усилие се усмихна.

— Приятен ли бе полетът?

— Не. — Танек тръгна към изхода. — Риърдън в колата ли е?

— Да, снощи пристигна от Дъблин. — Замълча. — Но няма да може да дойде на приема с теб. Успях да получа само една покана.

— Бях казал две.

— Не можеш да разбереш.

— Разбирам, че оставам без подкрепа. Освен това ти плащам, за да изпълняваш нарежданията ми.

— Приемът е в чест на Антон Кавински и поканите са разпратени преди три месеца. За Бога, та той е президент на руска държава. Осигуряването и на тази ми струва цяло състояние. — Добави: — Риърдън може и да не ти потрябва. Предупредих те, че не съм напълно сигурен в информацията. Нашият човек е открил само съобщение в компютъра в главната квартира на Агенцията за борба с наркотиците, в което се казвало, че е възможно да има удар по време на приема на остров Медас.

— Това ли е всичко?

— Има и списък с имена.

— Какъв списък?

— С имената на шестима гости. Нито един от тях не можем да идентифицираме като играч с изключение на бодигарда на Кавински и Мартин Брендън — този, който дава приема. Едно име е обградено, за да му се обърне специално внимание. На жена.

— Какво те кара да мислиш, че списъкът е важен?

— Синьото мастило. Нашият човек има теория, че когато нарежданията на Гардо са с цветно мастило, това означавало, че предстои нападение.

— Теория ли? И аз прелетях това разстояние за някаква си теория?

Конър овлажни устните си.

— Ти ми поръча да ти съобщя каквото и да е, което има връзка с Гардо.

Конър забеляза с облекчение, че споменаването на Филип Гардо произведе желания ефект, за да уталожил раздразнението на Танек. Беше се уверил, че никакво усилие не е прекалено голямо и нито едно действие не бива да се смята за дребно, щом се отнася до Гардо.

— Добре, прав си — каза Танек. — Кой е изпратил това компютърно съобщение?

— Джо Кейблър — началникът на Агенцията за борба с наркотиците има платен осведомител в лагера на Гардо.

— Разбра ли името на осведомителя.

Другият мъж поклати глава:

— Опитах се, но досега нямам успех.

— Какво ще прави Кейблър с този списък?

— Нищо.

Никълъс го загледа учудено.

— Как нищо?

— Той смята, че това е списък на хора за рекетиране.

— Значи не вярва в теорията за „смъртоносното синьо мастило“?
— попита го язвително.

Конър си отдъхна, когато приближиха до мерцедеса. Нека Риърдън се оправя с него — двамата си бяха лика-прилика.

— Списъкът е у Риърдън. — Бързо отвори задната врата. — Можеш да поговориш с него, докато те откарам в хотела.

— Здравсти, каубой. — Ирландският акцент на Джейми Риърдън силно контрастираше със стремежа му да провлачва гласните като в западните щати. — Виждам, че си оставил ботушите си у дома.

Докаато влизаше в колата, Никълъс Танек усети как нетърпението му се изпарява.

— Трябвало е да ги взема. С ботуши най-добре се ритат задници.

— За моя или този на Конър става дума? — попита Джейми. — Сигурно за неговия. Никой не би поискал да повреди достопочтения ми задник.

Конър се изсмя нервно, докато излизаше от паркинга. Издълженото лице на Джейми светна дяволито, а лукавият му поглед се спря на тила на шофирация.

— Разбирам защо си ядосан на Конър. Полетът от Айдахо е дълъг и идваш за нищо.

— Предупредих те, че може да е за нищо — обади се той. — Не съм му казал да идва.

— Но не си му казал и да не идва — измърмори Риърдън. — Мълчанието не е ли знак на съгласие, Ник?

— Зарежи тая работа. Вече съм тук. — Никълъс уморено се облегна на кожената седалка. — Наистина ли не е имало нужда да идвам, Джейми?

— Вероятно. Няма признаци Агенцията за борба с наркотиците да го възприема сериозно. Кейблър явно няма намерение да харчи държавни средства, за да се сдобие с покана за Медас.

Още една задънена улица. Никълъс се почувства отпаднал.

— За теб е добра терапия да се откъснеш от онези широки открити пространства — отбеляза Джейми. — Всеки път, когато идваш от ранчото, все повече ми приличаш на Джон Уейн. Не е здравословно.

— Джон Уейн умря преди няколко години.

— Казвам ти, че не е здравословно.

— Здравословно ли е да прекараш живота си в кръчма?

— Ник, ти въобще не разбираш. Ирландските кръчми са културни средища. Поезията и изкуството процъфтяват като рози през лятото, а разговорите... — Притвори очи от удоволствие. — На други места хората си бъррят, в моята кръчма се водят разговори.

Никълъс се поусмихна.

— Има ли разлика?

— Разликата е като между това да решаваш съдбата на света и дали да купиш нова видеоигра за детето... Защо ли си губя времето да ти описвам подобна красота! В твоето диво Айдахо има само добичета, на които да говориш.

— Овце.

— Все същото. Разбирам защо на каубоите се носи славата, че са силни и мълчаливи. Гласните им струни са атрофирани от бездействие.

— Имат нормални говорни способности.

Джейми изсумтя.

— Списъкът — подсказа Конър.

— А, да, той иска повикването ти да има смисъл — отбеляза ирландецът. — Страх го е от теб, да знаеш.

— Глупости. — Смехът на Конър бе пресилен.

— Опитах се да му обясня, че вече не си в бизнеса, но май не ми повярва. Надявах се да си с каубойски ботуши. Много ти отиват, освен това не носят заплаха за никого.

— Престани, Джейми — каза Никълъс.

Той се засмя.

— Пошегувах се. — Добави тихо, за да не го чуе Конър: — Не ми харесва тоя лукав заек. Всеки път щом подскочи, ми идва да одера кожата му.

— Не е необходимо да го харесваш. Има човек в Агенцията за борба с наркотиците.

— Заради доброто, което ни е донесло това досега. — Джейми бръкна в джоба си, извади сгънат лист и му го подаде. — Прилича ми на още един халосен патрон.

— Кой урежда приема? — попита Никълъс.

— Един банкер. Мартин Брендън — вицепрезидент на „Континентъл Тръст“, който урежда презокеанските инвестиции на Кавински. Брендън е наел този дворец на остров Медас за уикенда и дава приема в чест на Кавински.

— Каква връзка има между банкера и Гардо?

— Досега не сме открили никаква.

— А с Кавински?

— Възможно е да има. След като Кавински бе избран за президент на Ванаск, той се превърна в голям покерджия, който играе над и под масата. Може да е разсърдил Гардо, като му е отказал да допусне наркотици във Ванаск. — Замълча. — Ала неговото име не е в списъка.

— В такъв случай съм съгласен с мнението на Кейблър, че става въпрос за рекет. Той ръководи Агенцията за борба с наркотиците

достатъчно дълго, за да отсее плявата от зърното, освен това е умно копеле.

— Това значи ли, че няма да отидеш до Медас?

Никълъс размисли. Би било чиста загуба на време, ако съобщението на Гардо представлява само списък на лицата за рекетиране. Беше се впускар в достатъчно безплодни опити само заради възможността да намери някакво доказателство и да пипне Гардо.

Обаче ако този списък се окажеше попадение, тогава някоя от набелязаните жертви ще знае нещо, което би могъл да използва. Освен това, ако Гардо желаше те да умрат, Никълъс пък искаше да останат живи.

— Е? — подкани го нетърпеливо Джейми.

— Как се стига до този остров Медас?

— Има корабчета, които извозват гостите. Тази вечер в осем часа тръгват от пристанището на Атина. Само показваш поканата си.

— Чудя се колко ли от хората на Гардо са купили покани по същия начин като мен.

— Проверих гостите — обади се Конър. — Всички са легитимни.

— Някакъв друг начин да се стигне до острова?

Конър поклати глава.

— Брегът е скалист и е достъпен само откъм пристанището. Медас е колкото пощенска марка. Можеш да обходиш целия остров за по-малко от час. Освен това около къщата, в която ще се състои приемът, има само няколко постройки.

— Охраната на Кавински ще пази пристанището — добави Джейми. — Не ми прилича на ситуация, която Гардо да избере, за да ликвидира враговете си. — Усмихна се. — От друга страна и Кайфър изглеждаше невъзможна мишена, но се справихме.

— Бяхме мършави и гладни — изтъкна Никълъс. Сега вече Гардо е като охранен котарак, който предпочита да изчаква до дупката на мишката, за да залови плячката си. Смятам да отида и да проверя как стоят нещата.

— Аз бих могъл да го направя. Или пък да изпратиш някой друг.

— Не, аз ще отида.

— Защо? — Джейми го изгледа внимателно. — Може би в онази пустош са те засърбели ръцете?

Ами да, беше неспокоен. Нespoкоен и нетърпелив, искаше му се всичко това да се свърши. Цяла година не бе успял да приближи до Гардо.

— Твърде често се движиш по ръба — каза усмихнато Джейми. — Ще си останеш мършав и гладен, момчето ми. Признавам, че понякога и на мен ми липсва това — въздъхна.

— На мен не ми липсва. Просто искам да заловя Гардо.

— Щом казваш.

— Ще са ми нужни сведения за всички, които фигурират в списъка.

— Вече те чакат на бюрото в хотелската ти стая. Както ще видиш, няма връзка между имената.

Не, Медас щеше да бъде истинска плетеница от противоречия, предположения и вероятности.

Но обграденото име в списъка, за което Конър спомена, би могло да означава нещо и заслужаваше внимание. Той разгърна листа, който Джейми му бе дал.

Най-горното име беше едновременно подчертано и обградено.

Нел Колдър.

4 юни

Медас, Гърция

— Видях едно чудовище, мамо — съобщи Джил.

— Така ли, милата ми? — Нел постави бял зюмбюл от лявата страна на люляка в китайската ваза. Пресегна се за още един стрък люляк и отправи поглед към дъщеря си, застанала на прага. — Като Пийт, вълшебния дракон ли?

Тя я изгледа възмутено.

— Не, онова се правеше на чудовище, а това бе истинско. Мъж — страшилище. С дълъг сив нос и ей такива очи. — Направи кръг с палеца и показалеца си и после, понеже кръгчето ѝ се видя твърде малко, използва пръстите и другата си ръка, за да покаже, че очите са били още по-големи. — Имаше и гърбица.

— Прилича ми на слон. — Още един делфиниум и щеше да завърши аранжировката. — Или може би камила.

— Ти не ме слушаш — упрекна я Джил. — Беше мъж-чудовище и той живее в пещерите.

— В пещерите ли? — Нел веднага забрави цветята и разтревожено се обърна към дъщеря си: — Какво си правила там? Нали помниш, господин Брендън ти каза да не влизаш в пещерите. Агентът по недвижими имоти го предупредил, че морската вода влиза в тях и течението би могло да те отнесе.

— Влязох само няколко крачки. — Добави бързо: — После татко ме извика и аз веднага излязох.

— Баща ти те е завел там? — По дяволите, Ричард е трябвало да я наблюдава по-внимателно. Нима не знае, че един остров крие много опасности за четиригодишно дете? Нел си знаеше, че трябваше да отиде с тях. Ричард винаги бе разсеян, когато бе заобиколен от хората на Брендън. Винаги трябваше да блесне, да се покаже много очарователен, духовит и умен пред заобикалящите го.

Всъщност той нямаше нужда да се прави на най-добрия, тъй като беше най-добрият. Тя отговаряше за Джил, трябваше да отиде с тях и да я следи какво прави, вместо да се крие в къщата и да аранжира цветя за приема.

— Не бива да влизаш в пещерите. Опасно е. Затова баща ти те е извикал.

Детето кимна.

— Заради мъжа-чудовище.

— Не. — Джил бе чувствително дете с богато въображение и подобни фантазии трябваше да се прекъсват още в самото начало. Нел се отпусна на колене върху обюсоновия килим и нежно хвана раменете ѝ. — Никакво чудовище не е имало. Понякога сенките изглеждат страшни, особено когато си на мрачно място. Помниш ли как се събуди посред нощ, понеже ти се сторило, че под леглото има призраци? Когато погледнахме, отдолу нямаше нищо.

— Там имаше чудовище. — Упорито стисна устни дъщеря ѝ. — То ме уплаши.

За миг Нел се изкуши да я остави да мисли, че чудовища съществуват, ако това би я накарало да не влиза в пещерата. Но тя никога не бе лъгала дъщеря си, не би го направила и сега. Просто

никога повече нямаше да я изпуска от погледа си, докато са на този проклет остров.

— Сенки — повтори майката и за по-голяма убедителност добави: — Нали и баща ти каза същото, когато му разказа за чудовището?

— Татко не ме и чу. Направи ми знак да мълча. Беше зает, защото разговаряше с госпожа Брендън. — Очите ѝ се насълзиха. — Ти пък не ми вярваш.

— Вярвам ти, но понякога има... — Не можа да продължи под обвинителния поглед на дъщеря си. Внимателно погали копринените кафяви коси на Джил. „Китайска кукла“ — така я наричаше Ричард заради правата ѝ къса коса. Но тя никак не бе крехка. Бе яко американче, като пай с ябълки, както Нел би се изразила. — Искаш ли да отидем утре в пещерата, да ми покажеш това чудовище и двете да го прогоним.

— Няма ли да те е страх? — прошепна момиченцето.

— Тук няма от какво да се страхува човек, милото ми. Мястото е хубаво за деца. Има море, бряг и тази прекрасна къща. Ще си прекараш чудесно.

— Ти няма да си прекараш чудесно.

— Какво?

Джил се взря в очите ѝ и изрече с пронизателността на възрастен човек:

— Ти никога не се забавляваш. Не си като татко.

Човек не бива да подценява мъдростта на децата, помисли си тъжно Нел.

— Малко съм стеснителна. Това, че съм по-мълчалива, не означава, че не ми е приятно. — Прегърна дъщеря си. — Двете винаги се забавляваме, нали?

— Да. — Джил я прегърна през врата и се притисна към нея. — Довечера ще мога ли да сляза на приема? Тогава ще намериш с кого да си говориш.

Джил миришеше на море, пясък и на лавандуловия сапун на Нел, който предната вечер помоли да използва, когато се къпа. Тя я притисна за миг, после неохотно я пусна.

— Приемът е за големи. Няма да ти хареса.

Нито пък на нея. Беше свикнала със задълженията си като съпруга на Ричард и обикновено успяваше да стои настрана, но този уикенд щеше да ѝ бъде трудно да го направи. Най-обикновена жена като нея би се отличавала сред хайлайфа и знаменитостите, които Мартин Брендън бе поканил на острова, за да се запознаят с Кавински и да го очароват, преди той да подпише договора с „Континентъл Тръст“.

— Тогава остани при мен — упорстваше детето.

— Не мога. — Намръщи се. — Шефът на татко ти няма да е доволен. Тази вечер е много важна за баща ти, затова и двете трябва да му помогнем. — Видя, че лицето на дъщеря ѝ отново помръкна, и бързо добави: — Ще донеса поднос с деликатеси и ще си направим пикник.

Лошото настроение на детето моментално се изпари.

— А вино? — попита нетърпеливо Джил. — Майката на Жан-Марк му разрешава по една чаша вино на вечеря. Казва, че му се отразявало добре.

Жан-Марк бе синът на икономката, която командваше в апартамента им в Париж, и Нел бе чувала какво ли не за този палавник.

— Портокалов сок. Обаче ако си изядеш всичко на вечеря, ще ти потърся шоколадов еклер. — Изправи се и притисна момиченцето към себе си. — А сега върви да се окъпеш, докато аз сваля вазата с цветята. Ще се върна след малко.

Джил погледна възхитено китайската ваза и се усмихна лъчезарно:

— Красиви са, мамо. По-хубави са, отколкото в градината.

Нел не бе съгласна. Смяташе, че не бива да се късат цветя. Няма нищо по-хубаво от цветна градина. Както градината на хотелчето, която нарисува, докато беше в колежа „Уилям и Мери“. Мъгла и ярки цветя в ранна утрин.

Прониза я силна болка и побърза да го забрави. Нямаше причини да се самосъжалява. Ричард никога не се бе отнасял пренебрежително към картините ѝ, както правеха родителите ѝ. След женитбата им той дори я насърчаваше да продължи да рисува. Само че просто не ѝ оставаше време. Като съпруга на амбициозен млад висш служител всеки час от деня ѝ бе зает.

Тя направи гримаса към вазата и я взе. Ако не бе принудена да прекара целия следобед, за да аранжира цветята на Сали Брендън, би могла да нарисува красивото крайбрежие. Но това би означавало да отиде със семейство Брендън и с Ричард на разходката край брега. Трябваше да се усмихва, да бърбри и да понася покровителственото отношение на Сали.

Нел целуна Джил по бузата.

— Извади пижамата си и не се приближавай до балкона.

— Вече ми го каза — заяви дъщеря ѝ.

— Бях ти казала и да не влизаш в пещерата.

— То е различно.

— Не, не е.

Джил тръгна към банята.

— Пещерите са интересни. Не обичам балконите. Завива ми се свят, като гледам към скалите.

Слава Богу, че има и дребни утешителни награди. Чудеше се как Сали им е дала — на родители с малко дете — апартамент с балкон, гледащ към скалистия бряг. Всъщност да, можеше да си го представи. Преди години Ричард бе споменал пред Сали, че обича изглед от балкон, и тя се е постарала да му достави удоволствие. Всеки се стремеше да угоди на златното момче.

— Трябваше да видиш кораба, който докара охраната на Кавински. Ще си помислиш, че е Арафат. — Ричард нахълта в апартамента като вихър. Огледа цветята. — Хубави са. По-добре ги свали долу. Сали се оплака, че във фойето няма букет.

— Тъкмо го завърших. — С раздражение осъзна, че отново се извинява. — Не съм професионалистка. Би могла да поръча да дойде човек от Атина, за да свърши тази работа.

Той я целуна по бузата.

— Но нямаше да са толкова хубави като твоите. Тя винаги повтаря какъв късмет имам с моята артистична жена. Бъди така добра и ги свали долу. — Тръгна към спалнята. — Трябва да си взема душ. Кавински ще дойде след час, а Мартин иска да ме представи по време на аперитива.

— Аз трябва ли да идвам? Мислех да сляза направо за приема.

Той размисли и сви рамене.

— Щом не искаш. Смятам, че сред толкова хора отсъствието ти няма да се забележи.

Нел си отдъхна. На прием лесно можеше да се скрие в тълпата. Обърна се към вратата.

— Джил е в банята. Ще я наглеждаш ли, докато се върна?

Съпругът ѝ се усмихна.

— Разбира се.

Той беше по бели къси панталонки и риза, кестенявата му коса бе разрошена, а бузите му се бяха зачервили от слънцето. Винаги изглеждаше чудесно в смокинг или с официален костюм, но тя най-много го харесваше така. Беше по-достъпен, неин.

— Побързай. Сали те чака — подкани я той. Тя кимна и неохотно излезе от апартамента.

Чу кресливия глас на Сали, преди да тръгне по извитата мраморна стълба. Винаги бе смятала, че тънък глас не подхожда на жена, по-висока от метър и осемдесет, слаба и хитра като пантера.

Сали се обърна към нея. Тъкмо бе смъмрила един прислужник.

— Ето те и теб. Крайно време беше. — Взе вазата от ръцете ѝ и я постави върху мраморна маса под огледало с изящна позлатена рамка. — Смятах, че ще проявиш повече разбиране. Не че си нямам достатъчно тревоги. Остава ми да говоря с онзи дребен мъж, който ще пуска фойерверките, с готвача, а още не съм облечена. Знаеш колко е важна тази вечер за Мартин. Всичко трябва да бъде идеално.

Нел усети как се изчервява.

— Съжалявам, Сали.

— Съпругата на такъв висш служител играе важна роля за напредъка в кариерата му. Мартин никога нямаше да стане вицепрезидент, ако аз не му помагах. Не искаме много от теб, нали?

И по-рано беше чувала това. Испита раздразнение, но побърза да го прикрие.

— Съжалявам, Сали — повтори. — Има ли с какво друго да ти помогна?

Тя махна с ръка.

— Поканих мадам Гере на приема. Помогни ѝ да се чувства удобно. Никак не умее да се държи сред хора.

Елиз Гере бе още по-стеснителна и повече от нея се чувстваше не на място. Нел нямаше нищо против, че Сали обикновено ѝ даваше все

неподходящи гости. Но изпитваше истинско удовлетворение, ако успееше да улесни престоя им. Бог ѝ бе свидетел, че самата тя бе ужасно благодарна на всекиго, който през първите няколко години, след като се преместиха в Европа, направи живота ѝ по-лек.

— Нямам представа защо Анри Гере въобще се е оженил за нея. — Погледна я лукаво домакинята. — Толкова често човек вижда подобни влиятелни мъже със слабохарактерни и безлични съпруги.

Бързо убождане и после ножът се завърта. Нел бе свикнала с подобни хапливи забележки, за да ѝ достави удоволствие, като реагира.

— Намирам я за приятна. — Обърна се и бързо тръгна към стълбата. — Трябва да се върна при Джил. Тя ще се къпе и ще вечеря.

— Нел, наистина трябва да си вземете гувернантка.

— Приятно ми е сама да се грижа за нея.

— Но тя ти пречи. — Помълча. — Следобед говорихме с Ричард за това и той е съгласен с мен.

Нел се стъписа.

— Той ли го каза?

— Естествено, на него му е ясно, че колкото по-висок пост заема в компанията, толкова повече задължения те очакват. Щом се върнем в Париж, ще се свържа с агенцията, която използвах, когато Джонатан беше малък. Симон пое грижата за него.

Джонатан, вече невъобразимо противен и неуправляем, бе скрит в интернат в Масачузетс.

— Благодаря ти, но не съм чак толкова заета. Вероятно, когато поотрасне.

— Ако убедят Кавински да ни довери чуждите си инвестиции, Ричард ще бъде натоварен да ги управлява. Предполага се, че ще трябва да пътуваш с него. Смятам, че е напълно прав отсега да се наеме гувернантка, преди да се е превърнало в необходимост. — Обърна се и тръгна към балната зала.

Сали говореше сякаш всичко бе уредено, помисли Нел. Нямахше да остави дъщеря си на някоя от онези жени с невъзмутими лица, които бе виждала да разхождат поверените им деца в парка. Джил си бе нейна. Как може Ричард дори си представи, че ще ѝ я отнеме?

— Не оставяй тази стара вещица да те разстройва. Само иска да види как ще се сгърчиш. — Надин Фалон слизаше по стълбите. —

Тираните винаги се нахвърлят върху слабите. Такава е природата на звяра.

— Ш-ш-т-т. — Нел хвърли поглед през рамо, но Сали вече бе изчезнала.

Другата жена се усмихна.

— Искаш ли да ѝ се изплюя в лицето заради теб?

— Да. — Сбърчи нос. — Но ще разбере и после Ричард ще си има неприятности.

Лицето на Надин помръкна:

— Нека. Би трябвало да му е ясно, че не си компания за нея. Всъщност той би трябвало да се изплюе в лицето на тая баракуда.

— Не разбираш.

— Да, не разбирам. — Мина покрай Нел и продължи надолу по стъпалата в облак от парфюм „Опиум“, облечена с тоалет от шифон на Карл Лагерфелд — червенокоса, красива, екзотична, напълно уверена в себе си. — Много отдавна, още в Бруклин се научих, че ако не отвърщаш, ще те смажат.

Никой няма да смаже Надин, помисли другата жена със завист. Беше си пробила път от Седмо Авеню и бе станала един от най-търсените модели за ревюта в Париж, но не бе загубила чувството си за хумор и самоувереността си. Канеха я навсякъде и напоследък Нел се сблъскваше все по-често с нея. Ричард я наричаше „украса за модна витрина“, но тя се радваше да я види.

Надин хвърли поглед през рамо.

— Изглеждаш страхотно. Май си отслабнала с няколко килограма.

— Може би. — Знаеше, че не изглежда страхотно. Беше толкова пълна, колкото бе последния месец, когато пак се видяха, панталонът ѝ беше измачкан, от сутринта нямаше време да се срещне. Надин просто се опитваше да я успокои. Защо не? Хубавицата би могла да си позволи да бъде добра към невзрачната Нел. Изпита срам при тази мисъл. Добротата винаги трябва да се оценява и никога на нея да не се гледа с недоверие.

— Бързам да кажа нещо на Ричард. Ще се видим по-късно на приема.

Манекенката се усмихна и махна с ръка.

Нел бързо заизкачва стъпалата и после побягна по дългия коридор.

Ричард не беше във всекидневната. Чу го да си тананика в спалнята. Спря за малко, за да си поеме дъх, и тогава отвори вратата.

— Не желая гувернантка за Джил.

Той се извърна:

— Какво?

— Сали ми каза, че сте обсъждали въпроса за гувернантка. Не желая. Нямаме нужда от гувернантка.

— Защо си се разстроила толкова? — Съпругът ѝ се обърна отново към огледалото и стегна вратовръзката си. — Просто обменяхме мисли. Не е хубаво да задушаваш детето с внимание. Всичките ни приятели са си наели гувернантки за децата си. Това говори за известно положение.

— Обаче го обмисляш.

— Не бих го направил без твое съгласие. — Облече смокинга си. — С какво ще си тази вечер?

— Не знам. — Какво значение имаше? Така или иначе винаги изглеждаше еднакво. — Може би синята дантелена рокля. — Стисна ръце. — Не задушавам Джил.

— Синьото е добър избор. Деколтетото с форма на раковина прави раменете ти прекрасни.

Тя прекоси стаята и облегна глава на гърдите му.

— Искам сама да се грижа за нея. Ти толкова често отсъстваш, а ние си правим компания. Моля те, Ричард — прошепна.

Той я погали по главата.

— Желая само онова, което е най-добро за теб. Знаеш колко много работя, за да осигуря на двете ви с Джил добър живот. Нужно е само малко да ми помогнеш, Нел. Ще го направи, каза си тя отчаяно.

— Опитвам се да ти помагам.

— Вярно. — Взря се в лицето ѝ. — Но ще имам по-голяма нужда от теб. — Изрече развълнувано: — Всичко зависи от Кавински, Нел. От шест години чакам да се открие такава възможност. Въпросът не опира само до парите, а и до властта. Сега вече никой не би могъл да ти каже докъде ще стигна.

— Ще се помъча да ти помагам повече. Ще правя всичко, което ми кажеш. Само ме остави да се грижа за Джил.

— Утре ще поговорим. — Целуна я по челото и се обърна. — По-добре да слизам. Кавински ще пристигне всеки момент.

Тя се загледа безмълвно във вратата, след като той я затвори след себе си. Ще поговорят утре, той ще бъде мил, но твърд, също и малко тъжен, че не може да изпълни желанието ѝ. Ще я накара да се почувства виновна и беззащитна. Когато се върнат в Париж, ще ѝ купи любимите ѝ жълти рози и сам ще се заеме да избере гувернантка, за да не се разстройва тя.

— Мамо, водата във ваната изстива — обади се зад гърба ѝ Джил. Стоеше боса на прага, увита в голяма розова хавлия.

— Така ли? — Преглътна буцата, заседнала на гърлото ѝ. По-добре да се порадва на скъпоценните минути с детето и да не мисли за утрешния ден. Може пък и Кавински да не им довери инвестициите. Или пък Ричард да промени решението си. — Хайде да я затоплим, за да можеш да се изкъпеш.

— Да. — Джил се обърна и изчезна в банята.

— Приличаш на принцеса. — Момиченцето се поклащаше в леглото, обгърнало с ръце коленете си.

— Ами. — Нел нежно бутна дъщеря си върху възглавниците и я зави с одеялото. — Хайде, лягай да спиш. Ще те събудя, когато донеса храната за пикника. Във всекидневната ще бъде камериерката. — Шеговито разреши косата ѝ. — В случай, че ти се яви някое чудовище.

— Видях го с очите си, мамо — заяви сериозно Джил.

— Добре, няма повече да го видиш. — Целуна я по челото. — Обещавам ти.

Беше стигнала до вратата, когато детето извика:

— Не забравяй виното.

Нел се засмя, докато затваряше вратата на спалнята. Джил нямаше да бъде нито срамежлива, нито неспособна да се наложи.

Усмивката ѝ изчезна, когато мина покрай огледалото в коридора. Само дъщеря ѝ би могла да я оприличи на принцеса. Бе малко над метър и седемдесет, но пълна. Дебела, безинтересна и най-обикновена. Лицето ѝ не беше нищо особено, само носът ѝ бе вирнат нагоре, вместо да се слее с останалата скучна част. Дори късата ѝ кестенява

коса не правеше впечатление — имаше същия жълтеникав оттенък като тази на Джил, но ѝ липсваше детската лъскавина. Обикновена.

Но дъщеря ѝ я смяташе за красива и това ѝ бе достатъчно. Не че Ричард не я намираше за привлекателна. Веднъж ѝ беше казал, че му напомня за селски юрган — издръжлив, традиционен и красив с простотата си. Тя се намръщи, обезкуражена от отражението си, после бързо се отправи към вратата. Не познаваше нито една жена на света, която да не би предпочела да бъде блестящ копrien чаршаф вместо селски юрган. Ала обикновените жени притежават едно преимущество — никой не ги забелязва кога влизат и излизат. Лесно би могла да се измъкне от балната зала с вечерята на Джил.

Застана на площадката и погледна към препълненото фоайе.

Музика.

Мирис на цветя и скъпи парфюми.

Смях и разговори.

Не изпитваше желание да слезе. Високите врати с дърворезба, които водеха към балната зала, бяха широко отворени и тя зърна Ричард, увлечен в разговор с висок мъж с брада и с широка лента на гърдите. Дали не бе Кавински? Вероятно. Мартин, Сали и Надин също бяха там, а изразът на Сали бе почти раболепен. Нел трябваше да бъде представена на Кавински по-късно, сега само би им попречила.

Тя огледа залата и най-накрая до френските прозорци забеляза мадам Гере. Елиз Гере бе около петдесетгодишна и правеше отчаяни опити да се слее с белите кадифени пердета. Дожаля ѝ за нея. Познаваше тази замръзнала усмивка и напрегнатото изражение, беше ги виждала в собственото си огледало.

Спусна се по стълбите. Нека Ричард омайва Кавински и плете кошницата си с когото пожелае. Тя предпочиташе да направи престоя на тази нещастна жена по-малко отегчителен.

— Боже мой, този човек сякаш е захапал роза в зъбите си — изрече тихо Елиз Гере.

— Моля? — Нел сложи парче лимонова торта върху подноса. Беше обещала на Джил шоколадов еклер, но не видя изложени на масата.

— Нали се сещаш, като Шварценегер в онзи филм — играеше шпионин, който можеше да върши всичко, освен да лети?

Смътно си спомняше филма и мускулестия Шварценегер, който танцуваше танго, захапал роза.

— В „Истински лъжи“ ли?

Елиз сви рамене.

— Никога не помня заглавията, но не мога да забравя Шварценегер. — Кимна към някого в залата. — Напомня ми на него. Познаваш ли го?

Нел хвърли поглед през рамо. Мъжът, който мадам Гере ѝ посочи, не бе висок колкото Шварценегер, нито пък толкова едър, но разбра какво има предвид тя. Тъмнокос, трийсет и няколко годишен, с лице по-скоро интересно, отколкото хубаво, изключително самоуверен. Никога не би могъл да изпадне в положение, което да не може да контролира. Нищо чудно, че Елиз го намираше за очарователен. За жени като тях подобна самоувереност беше привлекателна и недостижима.

— Никога не съм го виждала. Вероятно е от антуража на Кавински.

Елиз поклати глава.

„Права е — помисли Нел. — Този непознат не би пътувал в сянката на когото и да било.“

— Толкова ли си гладна? — Елиз отмести очи към подноса.

— Не, ще взема това-онова за дъщеря си — изчерви се тя.

Другата жена се смути.

— Нямах предвид...

— Знам. — Нел направи гримаса. — Нямам вид на недохранена.

— Изглеждаш много добре — каза ѝ мило Елиз. — Не исках да те засегна.

— Не си. — Засмя се. — Виновна е любовта ми към шоколадовите торти. Действат ми успокоително.

— Да не би да имаш нужда от успокоение, мила моя?

— Колкото всички — избегна отговора тя, после изрече порешително: — Не, разбира се, че не. Имам всичко, от което се нуждая.

— Добави тихо: — Ако имаш време, утре ще те запозная с дъщеря си.

— Много ще се радвам.

— А, ето ги еклерите. Тя обича еклери. — Добави един към лакомствата върху подноса, после пак се обърна към Елиз. —

Извинявай, трябва да отнеса тези неща на Джил. Поръчах ѝ да заспи, но сигурно още е будна.

— Вероятно. Отнех ти много време. Беше много мила.

— Глупости. За мен беше удоволствие. Аз трябва да ти благодаря. — Беше самата истина. Ако човек успееше да изтръгне Елиз Гере от черупката ѝ, откриваше, че тя бе умна и с чувство за хумор. Благодарение на нея последните няколко часа минаха доста приятно. Нел вдигна подноса. — Ако не те видя по-късно, ще ти се обадя утре след закуска.

Елиз кимна и обърна поглед към съпруга си в другия край на залата.

— Съмнявам се, че ще бъда тук, когато се върнеш. Анри скоро ще поиска да тръгнем. За него беше важно само да се запознае с Кавински.

Нел внимателно си проправи път през тълпата с тежкия поднос в ръцете. Виното.

Спря след вратите на балната зала.

В края на краищата защо не? Няколко глътки няма да навредят на Джил, европейците дават и на бебетата си. Искаше тази вечер дъщеря ѝ да бъде щастлива.

Върна се в залата. Шампанско? Още по-добре. Когато грабна чашата от минаващия наблизо келнер, подносът, който държеше в другата ръка, се наклони. Някой го пое.

— Мога ли да ви помогна?

Арнолд Шварценегер! Не, отблизо приличаше само на себе си. Упражняваше много силно въздействие. Самоувереността му придаваше допълнителна сила и Нел инстинктивно поиска да побегне. Отклони очи от неговите.

— Не, благодаря.

Опита се да вземе подноса обратно, но той го държеше далеч от нея.

— Настоявам. Не ми коства нищо. — Излезе от балната зала и тя бе принудена да го последва.

— Къде ще се състои тайната любовна среща?

— Тайна любовна среща ли?

Той сведе очи към подноса.

— Той трябва да има вълчи апетит.

Младата жена усети как поруменява. Беше на два̀сет и осем години и продължаваше да се изчервява.

— За дъщеря ми е — изрече тихо.

Мъжът се усмихна.

— Тогава предполагам, че тайната любовна среща ще се състои в спалня, а вие няма да успеете да се изкачите по стълбите с чашата с шампанско и с подноса. — Прекоси фоайето и тръгна нагоре по стъпалата.

— Казвам се Никълъс Танек, а вие сте...

— Нел Колдър. — Подтичваше след него. — Нямам нужда от помощ. Ако ми го подадете...

— Колдър? Съпругата на Ричард Колдър ли?

Той се изненада. Всички винаги се учудваха, че Ричард се е оженил за нея. — Да.

— Е, той изглежда доста зает, за да ви помогне. Позволете ми да го заместя.

Явно нямаше да се остави да бъде разубеден. По-добре да не настоява повече. Това би бил и най-бързият начин да се отърве от него. Последва го по стъпалата нагоре и откри, че се е загледала в гладките извивки на раменете и на бедрата му. Беше като изтъкан от мускули и направо възхитителен.

— Колко голяма е дъщеря ви?

Тя виновно вдигна очи, но той гледаше право напред.

— Джил е почти на пет години. Вие имате ли деца, господин Танек?

Той поклати глава.

— Накъде?

— Надясно.

— И вие ли работите в „Континентъл Тръст“? — попита я.

— Не.

— С какво се занимавате?

— С нищо. Искам да кажа — грижа се за дъщеря си. — След като той не каза нищо, тя продължи: — Имам доста обществени задължения.

— Сигурен съм, че сте извънредно заета.

Но не и като жените от неговата черга. Тя бе сигурна, че те са добре гледани, способни и самоуверени.

— Американка ли сте?

— Детството ми мина в Рали, щата Северна Каролина.

— Университетско градче е, нали?

— Да, родителите ми преподаваха в университета Грийнбрайър, който се намира малко извън Рали. Баща ми беше президент на колежа.

— Изглежда сте водили доста... осигурен живот.

Искаше да каже скупен. Тя настръхна.

— Обичам малките градчета.

Той я изгледа.

— Е, разбира се, не би могло да се сравнява с живота, който водите сега. Чух, че европейската кантора на „Континентъл Тръст“ е в Париж.

— Вярно е.

— Сигурно е приятно да можеш да посещаваш места като това. Луксът играе важна роля.

— Наистина?

— Говорих със съпруга ви. Бих казал, че много би му отивало да живее постоянно в палат.

— Той работи много, за да спечели за лукса, на който се радваме.

— Въпросите му започнаха да я дразнят. Не би могъл в действителност да се интересува нито от Ричард, нито от нея. Тя промени темата. — Вие с банково дело ли се занимавате, господин Танек?

— Не, пенсиониран съм.

Изгледа го смаяна.

— Как така? Изглеждате много млад.

Той се засмя:

— Имах достатъчно пари и реших да не дочакам партито в чест на пенсионирането ми, на което да ми подарят златен часовник. Сега притежавам ранчо в Айдахо.

Отново я изненада. Никога не би допуснала, че би могъл да живее далеч от града.

— Не ми изглеждате...

— Обичам спокойствието. Израснах в пренаселения Хонконг. Щом ми се удаде възможност да избирам, предпочетох самотата и спокойствието.

— Извинявайте, не исках да ви обидя.

— Не се безпокойте. Няма какво да крия.

Би се обзаложила, че има много какво да крие. Беше мъж, който добре се прикриваше под лъскавата си външност.

— С какъв бизнес се занимавахте, преди да се пенсионирате?

— Занимавах се с търговия на различни стоки. — Попита я: — Коя врата?

— А, последната отляво.

Той тръгна бързо по коридора и спря пред апартамента.

— Благодаря. Не беше необходимо, но...

Той отвори вратата и влезе вътре. Тя остана изумена. Гъркинята-камериерка веднага се изправи на крака.

— Засега достатъчно — каза ѝ Никълъс Танек на гръцки. — Ще ви повикаме, когато имаме нужда от вас.

Жената излезе от апартамента и затвори вратата. Нел се загледа след нея. Танек се усмихна.

— Не се плашете. Намеренията ми са съвсем почтени. Намигна ѝ. — Е, освен ако речете, че да се измъкне човек от много скучен прием, заслужава обвинение. Видях ви да излизате през вратата, а на мен ми трябваше извинение да напусна залата за известно време.

— Мамо, донесе ли... — Джил застана на прага и впери очи в непознатия мъж. — Кой сте вие?

Той ѝ се поклони:

— Никълъс Танек. Ти си Джил.

Тя кимна предпазливо.

— Това е за теб. — Поднесе ѝ подноса с жест. — Медовина и амброзия.

— Исках еклери.

— Мисля, че от тях също имаме. — Тръгна тържествено към нея. — Къде ще вечеряме?

Джил го огледа за миг и най-накрая отстъпи.

— Двете с мама ще си направим пикник. Постлах одеяло на пода.

— Чудесна идея. Виждам, че си се подготвила. — Започна да нарежда картонените чинии върху одеялото. Подхвърли: — Забравих салфетки. Ще се наложи да импровизираме. — Изчезна в банята и след малко се върна с купчина хартиени салфетки и две избродирани кърпи

за ръце. — Ще позволите ли, мадам? — Прехвърли кърпата за ръце около врата на Джил и завърза краищата зад гърба ѝ.

Детето се изкикоти.

Нел усети, че я обзема неприязън, когато видя как Джил се радваше на вниманието, оказано ѝ от непознат. Това време тя трябваше да прекара с дъщеря си, а той провали всичко.

— Благодаря ви, че ми помогнахте, господин Танек — изрече сухо. — Знам, че искате да се върнете на приема.

— Така ли? — Той се обърна към нея и усмивката му се стопи, когато се взря в лицето ѝ. Кимна: — Да, май трябва да се връщам. — Направи поклон на Джил. — Но бих искал да взема обратно подноса ви, мадам.

— Не се тревожете — успокои го Нел. — Сутринта камериерката ще го отнесе.

— Настоявам. Ще почакам във всекидневната. Извикайте ме, когато сте готови. — Излезе от стаята.

— Кой е той? — прошепна Джил, вперила очи в полуотворената врата.

— Един от гостите. — Изненада се, че Танек отстъпи толкова лесно. Е, не се бе отказал напълно. Очевидно не желаше да се върне долу и използваше апартамента като спасение. От кого ли бяга? Вероятно от някоя жена. Жените преследват такива мъже. Всъщност нея не я интересуваше, стига да не ги безпокоеше.

— Харесва ми — заяви момиченцето.

Не се и съмняваше. За няколко минути Танек направи така, че Джил да се почувства като принцеса.

После очите на Джил се разшириха, когато видяха кристалната чаша, и тя моментално забрави за Танек.

— Вино?

— Шампанско. — Майка ѝ се отпусна на пода и кръстоса крака. — Както ми нареди.

Дъщеря ѝ се засмя.

— Донесе го.

— Нали ще е парти. — Подаде ѝ чашата. — Една глътка.

Джил отпи, после направи гримаса.

— Кисело е. Но някак затопля и е газирано. — Пак надигна чашата. — Жан-Марк казва, че...

Нел грабна чашата.

— Достатъчно.

— Добре. — Момиченцето се пресегна за еклера. — Щом като е парти, трябва да имаме и музика.

— Точно така. — Майката изпълзя до нощното шкафче, протегна ръка към латерната и я нави. Свали играчката върху одеялото и двете се загледаха как двете панди бавно се въртят на прозорчето. — Много по-приятно от оркестъра долу.

Джил се наклони, вдигна ръката ѝ и се настани под нея. Докато ядеше еклера, трохи се ронеха върху синята дантелена рокля на майка ѝ и Нел знаеше, че и двете ще са изцапани с шоколадова глазура, но не я интересуваше. Роклята да върви по дяволите. Притисна малкото топло телце на дъщеря си. Подобни моменти се случваха рядко, биха могли да станат и още по-редки.

Не, няма да им позволи да го направят. Ричард греши. Трябваше да го убеди, че Джил се нуждае от нея.

А ако не успее?

Тогава ще се наложи да се пребори с него. При тази мисъл я обзе страх и отчаяние. Съпругът ѝ винаги я караше да се чувства неразумна и жестока, когато не се съгласяваше с него. Винаги е бил безкрайно самоуверен, а тя самата не бе сигурна в нищо. Освен че не бива той да я принуждава да предаде дъщеря си на някоя безлична непозната жена.

— Много силно ме стискаш — оплака се Джил.

— Извинявай. — Разхлаби прегръдката си.

— Няма нищо. Не ме заболя.

Не ѝ оставаше избор. Все пак трябваше да намери сили. Налагаше се да се пребори с Ричард.

Идването му беше напразно, помисли Никълъс ядосано, докато гледаше как морските вълни се разбиват в скалите. Никой не би пожелал да убие Нел Колдър. Беше толкова свързана с Гардо, колкото и онази елфа с големите очи, която тя сега с обожание угощаваше с френски сладкиши.

Ако тук някой бе на прицел, несъмнено бе Кавински. Като президент на новопоявила се руска държава, той притежаваше силата или да бъде постоянен и надежден източник на приходи, или да създава

изключителни неприятности на Гардо. Никой не би сметнал Нел Колдър за опасна. Известни му бяха отговорите на всички въпроси, които ѝ зададе, но желаше да види реакцията ѝ. Наблюдава я цяла вечер и му стана ясно, че тя бе добра, стеснителна и неспособна да се справи дори с тези относително безопасни акули долу. Не би могъл да си представи, че има достатъчно влияние, за да рекетира и че някога би била в състояние да се изправи сама срещу Гардо.

Освен ако външността ѝ заблуждаваше. Според него беше блага като агънце, но все пак събра кураж да го изхвърли от стаята на дъщеря си.

Всеки отвърща на удара, ако битката е достатъчно важна. За Нел Колдър важното бе да не дели дъщеря си с него. Не, този списък трябва да означава нещо друго. Когато отново слезе долу, ще стои близо до Кавински.

*„Хайде да литнем нагоре, нагоре,
нагоре високо в небето тъй синьо.
Хайде да се спуснем надолу, надолу,
надолу, да пипнем розата тъй червена.“*

Тя пееше на детето. Той обичаше приспивните песни. Съдържаха вдъхваща успокоение последователност, каквато липсваше в живота му. Откакто свят светува майките пеят на децата си и сигурно ще продължават да го правят през следващите хиляда години.

Песента свърши, прозвуча смях, майка и дете си казаха нещо, което той не успя да разбере.

Тя излезе от спалнята, изчака няколко минути и тогава затвори вратата. Беше зачервена, сияеше.

— Никога не бях чувал тази приспивна песен — обади се той.

Жената се стресна, като че бе забравила за присъствието му.

— Много е стара. Баба ми я пееше.

— Дъщеря ви заспа ли?

— Не, но скоро ще заспи. Отново ѝ пуснах музика. Когато латерната свърши, обикновено е заспала.

— Красиво дете.

— Да. — Лъчезарна усмивка преобрази обикновеното ѝ лице и то светна. — Вярно е.

Заинтригуван, той се взря в нея. Откри, че му се иска усмивката да се задържи на устните ѝ.

— И е умна предполагам?

— Понякога. Има моменти, когато въображението ѝ направо плаши... Но е разумна и човек винаги може да намери начин да я убеди. — Не се доизказа и явно доброто ѝ настроение се изпари. — Това сигурно не ви интересува. Забравих подноса вътре. Ще се върна да го взема.

— Не се тревожете. Ще разбудите Джил. Камериерката ще го прибере сутринта.

Тя го изгледа спокойно.

— Нали и аз това ви казах.

Той се усмихна.

— Но тогава не исках да се вслушам в думите ви. Сега ми изглежда съвсем разумно.

— Защото вие го желаете.

— Точно така.

— Трябва да слеза долу. Още не са ме представили на Кавински. — Тръгна към вратата.

— Почакайте. Мисля, че преди това ще се наложи да изчистите шоколада от роклята си.

— Дявол да го вземе! — Тя се намръщи, когато видя петното на полата си. — Бях забравила. — Тръгна към банята и изрече сухо: — Вие вървете. Уверявам ви, че няма да имам нужда от помощта ви.

Той се поколеба.

Тя го изгледа настойчиво.

Не можа да намери извинение да остане, не че подобен незначителен факт би го разубедил. Но също така нямаше и причина. Достатъчно дълго се бе препитавал с находчивостта си, за да не вярва на инстинктите си, освен това тази жена не би могла да представлява мишена за никого. Би трябвало да държи под око Кавински.

Обърна се на прага.

— Ще кажа на камериерката, че вече може да се върне.

— Благодаря, много мило от ваша страна — механично изрече тя и изчезна в банята.

Добро възпитание, явно получено от детството. Предана. Нежна. Приятна жена, чийто свят беше това сладко дете. Определено е ударил на камък.

Камериерката не беше отвън. Ще трябва да изпрати някой от прислужниците долу.

Бързо се отправи по коридора и стигна до стълбите.

От балната зала внезапно прозвучаха изстрели.

По дяволите!

Спусна се по стъпалата.

Гърмежи.

Фишеци, фойерверки, разсеяно си помисли Нел. Сали ѝ бе казала, че в разгара на вечерта ще има фойерверки. Сигурно се е забавила горе повече, отколкото ѝ се струваше. Домакинята нямаше да е доволна.

Петното щеше да се оправи. Газираната вода върши чудеса. Страхуваше се, че ще се наложи да се преоблече. Внимателно потупа петното от шоколад.

Чу, че вратата на всекидневната се затваря.

Камериерката. Как ѝ беше името? Хера.

— В банята съм. Идвам, Хера. Успях да си изцапам... — Вдигна очи:

В огледалото видя непознато лице — бледо, неясно, изкривено.

— Какво...

Блясък на стомана, една ръка замахва.

Нож.

Тя се завъртя, когато ножът се спусна надолу.

Болка.

Ножът прониза рамото ѝ, а после се заби в ръката ѝ. Сигурно бе крадец.

— Нямам скъпоценности. Моля ви.

Ножът отново се заби, този път в горната част на ръката ѝ. През маската видя как нападателят ѝ се е озъбил. Не бе крадец. Той изпитваше удоволствие от това, което вършеше, осъзна тя с ужас. Играеше си с нея. Харесваше му да я наблюдава как страда и колко е безпомощна.

Кръвта се стичаше по ръката ѝ и болката беше толкова силна, че ѝ призля.

Защо правеше това?

Щеше да умре.

Джил.

Дъщеря ѝ беше в съседната стая. Ако умре, няма да успее да предпази детето си от него.

Той отново замахна с ножа.

Тя го ритна в слабините.

Мъжът изохка от болка и се присви.

Успя да се изплъзне покрай него. Усети нещо странно — като че тялото му бе покрито с гума. Със залитане стигна до всекидневната. Коленете ѝ трепереха. Щеше да падне.

— Кучка. — Спусна се след нея.

Тя нямаше оръжие. Нямаше с какво да го удари. Изтръгна шнура на лампата, поставена на масата. Запрати я към него.

Той я отклони с ръка. Приближаваше я.

Тя отстъпи назад. Трябваше да вика за помощ.

Тя изкрещя.

— Викай. Никой няма да те чуе. Никой няма да ти помогне.

Беше прав. На долния етаж беше много шумно.

Бе стигнала до френския прозорец, който водеше към балкона. Дръпна копринените пердета и ги метна върху главата му. Чу го да ругае, докато притича край него.

Почти мина покрай него.

Той се освободи навреме, за да сграбчи едната ѝ ръка и да я повали на колене. Отново замахна с ножа. Тя събра сили и заби глава в корема му.

— Мамо.

Джил стоеше на прага на спалнята.

— Не мърдай оттам, миличко.

Балконът. Ако успееше да го отведе към балкона, дъщеря ѝ би могла да избяга.

Тя замахна и стовари юмрук върху бузата му. Обърна се и изтича на балкона.

Той я последва.

— Тичай, Джил. Иди при баща си.

Детето плачеше. Искаше да го успокои.

— Тичай, мил...

Мъжът отново я прободде.

Въпреки болката продължи да се бори с него.

Усети слабост.

Трябваше да го удари, за да даде време на Джил да се измъкне.

Бягай.

Нямаше накъде да бяга.

С гърба си усети твърдия и студен каменен парапет.

Трябваше да направи така, че той да падне. Да се преметне през балкона. Отчаяно впи нокти в раменете му, опитвайки се да го събори.

— А, не, глупава курво. — Мъжът се освободи и я бутна през парапета.

Тя крещи.

Пада.

Умира.

Никълъс си проправи път през струпалите се изплашени гости, които се втурнаха от балната зала към фойето.

Улови ръката на Сали Брендън, когато тя мина покрай него.

— Какво стана?

— Пуснете ме! — Очите ѝ блестяха от ужас. — Смахнати! Избиха хората. Луди!

Той я стисна още по-силно.

— Кой стреля?

— Откъде да знам? — Тя се обърна към едър мъж, който се появи от балната зала. — Мартин!

Мартин Брендън бе пребледнял и ругаеше.

— Улучиха Кавински. И още двама. Видях как Ричард пада. Застреляха Ричард.

— Колко души са? — попита Никълъс. — Откъде идват изстрелите?

— Отвън, през прозореца — отговори Мартин. — Охраната на Кавински се спусна след тях. — Хвана жена си за ръка. — Хайде да се махаме оттук.

— Как можа да стане това? — изрече замаяна тя. — Чудесният ми прием...

— Ще ги хванат. — Потупа я по ръката. — Двама души на Кавински пазят на пристанището. Никога няма да се измъкнат от този остров.

Тя го остави да я води.

— Моят прием...

Никълъс разблъска гълпата към предната врата.

Двама мъже тичаха, на лунната светлина тъмните им мускулести тела блестяха. Водолазни облекла.

Не се отправиха към пристанището, а към другия край на острова.

Разбира се, че не към пристанището. Гардо е намерил начин да се изплъзне от капана, след като целта бъде ударена.

Цел.

Нел Колдър.

ВТОРА ГЛАВА

— Ау, вижте лицето ѝ. Тя е като чудовище.

Гласът на Надин.

Видях чудовище.

Джил го беше казала. На всички им се привиждаха чудовища.

— По дяволите, защо стоиш? Повикай лекаря, който преглежда Кавински. Тя има по-голяма нужда от него.

Ричард? Не, гласът бе по-груб, по-решителен. Танек! Странно, че разпозна гласа му в тъмнината.

Опита се да отвори очи. Да, Танек. Вече не е елегантен, изцапан е с кръв, съблякъл е сакото си. Дали е ранен?

— Кръв...

— Млъкни. Всичко ще се уреди. — Изглежда я свирепо. — Обещавам ти. Няма да умреш.

Надин плачеше.

— Бедната. Лошо ми е, май ще повърна.

— Тогава върви и повърни — тросна ѝ се той. — Обаче първо повикай лекаря.

Сигурно тя е пострадалата.

Лети.

Умира.

Ако умира, Ричард не трябваше ли да бъде до нея? Искаше ѝ се да види Джил.

— Джил.

— Ш-ш-т-т. — Ще се оправяш — изрече Танек. Нещо не бе наред. Не, явно нищо не бе наред. Тя умираше и явно това никого не го интересуваше.

Само един непознат. Танек.

— Гледах по телевизията — каза Джейми Риърдън, щом вдигна слушалката. — Изглежда, доста работа ти се е отворила тази вечер,

Ник. Значи са искали да убият Кавински, а?

— Не знам. Бодигардът му също беше ранен. Може би Кавински е бил улучен случайно.

— Как са успели да стигнат до острова?

— По морско течение, което се влива в пещерите в другия край на острова. Хвърлили са котва на няколко километра от брега, били са облечени с леководолазни костюми, имали са и акваланги, за да преплуват до пещерите. Какво казаха по новините?

— Че терористи от държавата на Кавински са извършили нападение и опит за убийство и че има пет невинни жертви.

— Четири. Жената все още е жива. Намушкана е с нож на три места и падна от балкон. Откараха я в болницата в Атина. Лекарят, който беше на приема, твърди, че вероятно ще оцелее, ако не умре от шока. Искам да ми уредиш частен самолет. Ще я откараме в Щатите.

Джейми подсвирна.

— Кейблър няма да е доволен. Ще иска да говори с нея.

— По дяволите, Кейблър!

— Какво ще кажат близките ѝ? Ще получиш ли съгласието им?

— Съпругът ѝ бе убит. Откараха го в моргата. Нека Конър издаде фалшиви документи, с които да докажем, че ти си неин брат, а Лийбър да телефонира в болницата. Все някой ще е чувал за него тук.

— Защо Лийбър?

— Защото ми се струва най-логично, тъй като лицето ѝ е обезобразено.

— Защо убиха Ричард Колдър? Той не беше в списъка.

— Нито пък четиригодишната им дъщеря.

— Охо!

Никълъс стисна очи, за да не си представи отново гледката, която го чакаше, когато погледна от балкона надолу. Не успя. Не можеше да я забрави.

— Сбърках, Джейми. Помислих, че са ме пратили за зелен хайвер.

— Не си единственият. Кейблър също реши да пасува.

— Аз не пасувах. Бях там. Можех да ги спра.

— Сам?

— Можех да я предупредя. Беше луда за детето си. Може би щеше да ме послуша.

— Или да помисли, че си смахнат. Ако е свързана с Гардо, вината си е нейна. — След малко попита: — Имаш ли нужда от помощ, за да напуснеш от острова?

— Не, ако побързам. Кейблър още не е пристигнал. Вече разговарях с хората от местната полиция, свободен съм и мога да си тръгна. Ще се видим на летището.

5 юни

Минеаполис, щата Минесота

Джоуъл Лийбър ги чакаше с линейка на летището. Сърдито изрече:

— Казах ти, че не искам да се забърквам в тази работа, Никълъс. Нямам време да се разправам с хора като Кейблър. Пречат ми на... Внимавайте! — обърна се към санитарите, които изтегляха носилката. — Не я друсайте. Колко пъти ще ви казвам, че не бива да се тръска. — Следвайки носилката, той подхвърли през рамо: — Ще се видим, след като я прегледам. Идвала ли е в съзнание?

— Само веднъж. Веднага след като я намерихме. Раните от ножа не са дълбоки, ръката и ключицата ѝ са счупени. В спешното отделение в Атина ги гипсираха, но им казах да не пипат лицето ѝ.

— За да предоставиш на мен тази чест, на която не може да се разчита — язвително изрече Джоуъл. — Както и всички неприятности от страна на Кейблър, свързани с нея.

— Аз ще се разправам с Кейблър.

— Искаш да кажеш, че ще се опиташ. Днес вече два пъти ми звъни. Изглежда не е доволен, че съм помогнал за нелегалното транспортиране на свидетел.

— Тя има нужда от теб, Джоуъл.

— Целият свят има нужда от мен — изрече той с въздишка. — Това е наказанието, когато си способен. — Влезе в линейката. — За съжаление съм само супермен, а не Господ. По-късно ще ти се обадя, за да ти кажа дали мога да ѝ помогна.

— Струва ми се, че единствената диплома, която не притежава, е за ветеринарна хирургия. — Джейми разглеждаше дипломите и отличията, окачени на стената в кабинета на Лийбър. — Чудя се как я е пропуснал?

— Има достатъчно познания, за да се справи и с тази работа. Веднъж оперира крака на Сам, когато се бе заклепил в капан за койоти.

— Искаш да кажеш, че изостави цялата сервилност, на която се радва тук, за да те посети в твоята пустош?

— Дори и супермен се уморява да го гаят.

— Случва се. — Хирургът влезе в кабинета, хвърли чантата върху бюрото и се отпусна в дълбокия кожен стол. — Преклонението е храната и пиетието, които подхранват гения. Предписвам си по една голяма доза дневно.

— Това го разбирам — каза Джейми.

— Как върви бизнесът в кръчмата? — попита го Джоуъл.

— Процъфтява.

— Тогава е трябвало да си останеш в Дъблин и да не тръгваш с Никълъс.

— Да, но онова, което би трябвало да правим, и това, което вършим много рядко съвпадат. — Усмихна се. — Възниква проблем, предизвикателство и хукаме да го разрешим. Не е ли така, Джоуъл?

Той направи гримаса.

— Може и да не поема точно това предизвикателство.

— Зле ли е? — запитва Никълъс.

— Няма рани, но ще се наложи цялото й лице да се преобрази. Мога да свърша хирургическата работа с една операция, но след това ще последва психотерапия, прегледи и... Даваш ли си сметка колко работа е нужна? Ангажиран съм за две години напред. Нямам време.

— Тя има нужда от теб, Джоуъл.

— Не съм в състояние да реша проблемите на всички хора.

— Съпругът и детето й бяха убити.

— Ужас.

— Загубила е всичко. В състояние ли си да й кажеш, че трябва да изживее остатъка от живота си с лице на урод?

— Не съм единственият хирург на света.

— Но си най-добрият. Непрекъснато ме убеждаваш. Тя заслужава най-доброто.

— Ще си помисля.

— Запознах се с нея. Добра жена е.

— Казах, че ще си помисля, по дяволите! — процеди Джоуъл.

— Добре. — Никълъс се изправи и тръгна към вратата. — Утре ще донеса досието ѝ и ще поговорим. Хайде, Джейми, да вървим да вечеряме. — След малко додаде: — Между другото как е Таня?

— Добре. — Лекарят се намръщи. — Иска да те види. Мисля, че можеш да дойдеш на вечеря.

— Трудно ми е да откажа на една толкова топла покана, но все пак смятам да се въздържа. — Усмихна се. — Защо не попиташ Таня, дали да помогнеш на Нел Колдър?

— Гледай си работата — отвърна Джоуъл.

Танек продължаваше да се усмихва, когато затвори вратата.

— Коя е Таня? — попита Джейми, докато прекосяваха приемната.

— Икономката му. Таня Владос е наша обща приятелка. — Натисна копчето на асансьорите.

— Дали ще успее да го убеди?

— Съмнявам се дали въобще ще обсъжда въпроса с нея. Тя ще го накара да се почувства доста неудобно. Действа като булдозер. Освен това нямаме нужда от нея. Той вече сам се бори със себе си. Като малък е бил беден като гаврош и винаги му е трудно да постави човешката доброта над стремежа към богатство.

Джейми се обърна и изгледа стъклените врати, които водеха към луксозния кабинет на Лийбър.

— Изглежда, добре се справя.

— Въпреки всичко посвещава един ден в седмицата, за да помага на малтретирани деца. — Асансьорът спря и той влезе. — Но бъди сигурен, че ако се заеме с Нел Колдър, няма да изостави децата.

— Би могъл да му предложиш голяма сума, за да го подкупиш.

— Не сега. Не искам да го обиждам. Веднъж да се заеме, уверявам те, че ще ми излезе през носа.

— Поемаш голяма отговорност.

— Е, и?

— Не си виновен за случилото се.

— Как да не съм. — Уморено поклати глава. — И само не ми разправяй, че сама си е виновна, защото е била свързана с Гардо. Според мен няма нищо общо с него.

— Тогава защо е искал да я отстрани?

— Нямам представа. Струва ми се нелогично. Би трябвало да има причина. — След малко продължи: — Двете с детето бяха наръгани с нож, докато куршумът би бил по-бърз и по-ефикасен.

— Мариц?

— Вероятно. Той е доказателството и е единственият от хората на Гардо, който умира да работи с нож. Нел Колдър трябва да е била главната му цел. Нейният съпруг и останалите бяха избити в балната зала, а той е издебнал нея.

— Главна цел. — Джейми кимна. — От което твърдението ти за невинни свидетели става нелогично.

— В такъв случай докажи ми, че греша. Ще бъда щастлив, ако излезе, че работи за Гардо. Ако успееш да откриеш някаква връзка, ще имаме нужда от по-голяма информация за нея от досието, което Конър ѝ е подготвил. Искам да знам какво е закусвала, когато е била на шест години.

— Кога искаш да започна? — Вдигна ръка, за да го спре. — Няма значение. След вечеря, нали?

— Мога да наема някой друг. Работата е досадна, освен това не съм сигурен дали ще ни доближи до Гардо.

— Виж какво, с кръчмата всичко е наред. Мога и сам да го свърша. Нещо друго?

— Бодигард в стаята в болницата. Гардо няма да е доволен, че още е жива. — Направи гримаса. — Но нека не се набива на очи, иначе Джоуъл ще се парализира от страх.

— Не е лесно. Медицинското съсловие много държи на територията си. — Сигурно трябва да е с медицински познания. Да се обадя на Фил Джонсън в Чикаго.

— На когото искаш. Само нека да е тук утре сутрин.

— А тази вечер?

— Аз ще бъда с нея.

— В самолета не спа.

— Няма да спя и тази нощ. Не искам да допусна още една грешка.

Пак Танек.

Изглеждаше различно и за миг Нел не успя да разбере защо.

Заради зеления пуловер. Не бе със смокинг. Вече не изглеждаше нито сърдит, нито напрегнат, само уморен.

Разбираше го. Тя също бе уморена. Толкова бе изтощена, че едва държеше очите си отворени. Струваше й се, че лети...

Точно така, умираше. Ако така се умира, не е чак толкова страшно.

Сигурно бе изрекла нещо, защото той се наведе напред.

— Не умираш. Ще оздравееш. — Направи гримаса. — Е, не казвам, че си добре, но няма да умреш. В болница си в Щатите. Малко си изпочупена, но това ще се оправи.

Думите му я поуспокоиха. Да, нямаше нещо, което той да не може да уреди. Осъзна го още първия път, когато се запозна с него.

— Поспи.

Обаче не можеше да заспи. Случило се бе нещо лошо. Нещо, свързано с мъчителния ужас, преди да падне. Налагаше се да го попита.

— Джил...

Изразът му не се промени, но я обзе страх. Да, нещо не бе наред.

— Поспи.

Тя веднага затвори очи. Тъмнина. Би могла да се скрие там от ужасната истина, която усещаше зад непроницаемия израз на Танек.

Почувства как тъмнината отново я поглъща.

— Не вкуси от супата, която съм направила — отбеляза Таня. — Вероятно смяташ, че не е достойна за теб.

Джоуъл Лийбър се намръщи.

— Не започвай отново. Не съм гладен.

— Работиш от зори до мрак, а секретарката ти казва, че рядко обядваш. Не може да не си гладен. — Спокойно посрещна погледа му. — Според мен смяташ супата ми за недостойна за теб. Не мога да разбера защо, след като не си я опитал.

Той загреба от супата и изръмжа:

— Вкусна е.

— Хайде сега останалото. Побързай, преди да е изстинало печеното.

— Престани да ми нареждаш в собствената ми къща!

— Защо? Това е единственото място, където би приел нареждания. Държиш се доста арогантно. Само в операционната арогантността ти е простена, тъй като там по-добър от теб няма. Тук аз знам какво трябва да се прави.

— Всичко, което става на света. Откакто се премести при мен, превърна живота ми в истинско мъчение.

Тя се усмихна лъчезарно.

— Лъжеш, никога не си бил по-доволен. Готвя ти добре, предлагам ти майчино рамо, на което да се опреш, и чиста къща. Ако те оставя, направо си загубен.

Това беше истина.

— Раменете ти съвсем не са майчински. — Бяха остри, тя ги държеше изправени и винаги му се струваше, че е готова за борба. За жалост бе свикнала да се бори. Беше родена и израсла в онзи ад, в който се бе превърнал Сараево. Никълъс му я доведе преди четири години — дълго гладувала, ранена, с белег от шрапнел. Осемнайсетгодишна, а с очи на възрастна. — И преди да се появиш, се справях много добре няколко години.

Тя изсумтя.

— Толкова добре, че Дона се развела с теб, защото никога не те виждала. Един мъж трябва да има дом освен кариера. Добре, че дойдох навреме, за да те спася. Дона мисли също като мен. Според нея аз съм най-доброто, което би могло да ти се случи.

— Не ми харесва, че заговорничиш с бившата ми жена.

— Не заговорнича. Разговарям с нея. Това заговор ли е?

— Да.

— По цял ден съм сама. Трябва да практикувам английския си, затова разговарям по телефона. Английският ми става все по-добър. Скоро ще бъда готова да кандидатствам в университета.

Той застина.

— Ще кандидатстваш?

— Не се плаши. Ще остана при теб. Тук съм много щастлива.

— Не се плаша. — Изглежда я намръщено. — Ще се радвам да се отърва от теб. Дойде в къщата ми и започна да командваш.

— Нищо друго не ми остава да правя — отвърна тя простичко. — Ако не бях дошла при теб, щеше да остарееш и да станеш кисел като незряла маслина.

— И стоиш тук, за да бъда млад и сладък?

— Да. — Тя се усмихна. — По-лесно ми е да те подмладя. Да те направя сладък е твърде голямо предизвикателство.

Имаше прекрасна усмивка. Лицето ѝ беше с остри и решителни черти, имаше пълни устни и дълбоки очи. Не бе красива, докато не се усмихнеше, а когато го направеше, на Джоуъл му се струваше, че му поднася специален подарък. Той заличи белезите ѝ, но Бог я бе дарил с тази усмивка.

— Бих го постигнала по-леко, ако ме вземеш в леглото си — изрече тя спокойно.

Той сведе очи и се зае със супата.

— Казах ти, че не лягам с момичета.

— Вече съм на два̀сет и две години.

— А аз почти на четирийсет и една. Много съм стар за теб.

— Възрастта не означава нищо. Хората вече не мислят по този начин.

— Аз обаче мисля.

— Съзнавам, че така много усложняваш задачата ми. Но сега няма да се караме за това. — Изправи се. — Наистина си разтревожен и ще ме обвиниш, че от супата си получил киселини. Ще довършим вечерята, а после, докато прием кафето в библиотеката, ще ми кажеш какво те мъчи.

— Нищо не ме мъчи.

— Знаеш, че ще ти стане по-добре, когато поговорим. Ще донеса печеното.

Тя изчезна в кухнята.

— Изпий си кафето. — Таня се сви срещу него в големия фотьойл стил честърфийлд и прибра дългите си крака под себе си. — Сипах малко канела. Ще ти хареса.

— Не обичам сладко кафе.

— Канелата не е сладка. Освен това, как можеш да прецениш, преди да си опитал? Обзалагам се, че откакто си завършил университета, си пил само гадно черно кафе.

— Не е гадно. — И добави: — Вече не ми позволяваш никакъв кофеин.

— В болницата не се лишаваш от него.

— Явно, че шпионите ти докладват. Ще пия каквото ми харесва.
— Отмести чашата. — Не ми се пие кафе. Трябва да се върна в болницата и да прегледам пациент.

— Пациентът, заради когото толкова се тревожиш, че не можеш да се храниш?

— Не се тревожа.

— Тогава защо ще се връщаш в болницата? Да не би да е някое дете?

— Не, жена е.

Тя не отвърна нищо, а зачака.

— Никълъс я доведе — неохотно допълни той.

— Никълъс? — Тя изправи гръб.

— Знаех, че ще се заинтересува — изрече кисело. — Но това няма значение. Не можеш да ме убедиш да поема този случай само защото той го желае. Толкова е зле, че много трудно ще възстановя лицето ѝ. Ще я прехвърля на Самплин.

— Няма да се опитвам да те убеждавам. Имам дълг към Никълъс и сама ще си го платя. — Намръщи се. — Коя е жената?

— Нел Колдър. Една от жертвите при нападението над Кавински.

— Не, каква е тя на Никълъс?

— Не ревнувай. Според мен той я познава съвсем бегло.

— Защо да ревнувам?

Изненадата ѝ бе искрена и Джоуъл си отдъхна. Опита се да свие рамене все едно, че не го засяга.

— Защото двамата сте много близки.

— Той ми спаси живота и ме доведе при теб. — Изгледа го замислено. — Никой не иска нищо от другия, освен приятелство.

— Никълъс рядко прави нещо без причина.

— Защо говориш така за него? Ти го обичаш. Обичаше го. Но страшно ревнуваше от този негодник.

Изведнъж се сети за една сцена от филма „Казабланка“, когато Ингрид Бергман гледа замечтано след Хъмфри Богард, а зад тях е застанал Пол Хенрейд, благороден и скучен. За нея нямаше значение, че Хенрейд бе герой от Съпротивата, черните овце винаги ги смятат за по-интересни.

— Ти не го разбираш — заяви Таня. — Той не е толкова твърд, колкото ти се струва. Вече е прескочил трапа.

— Прескочил е трапа ли?

— Водил е доста тежък живот. Случват се неща, които ти нанасят белези и те деформират. Мислиш си, че никога повече няма да вярваш в нищо, че би извършил всичко, за да оцелееш. Тогава прескачаш трапа. — Сведе очи към чашата си с кафе. — И отново се превръщаш в човешко същество.

Тя нямаше предвид само Никълъс. Беше минала през ада и също бе прескочила трапа. Прииска му се да я прегърне и да я успокои, да ѝ каже, че я обича и я цени.

Отпи от кафето.

— Хубаво е — излъга.

„Страхотен си, Джоуъл — каза си. — Никълъс спаси живота ѝ, а ти хвалиш кафето ѝ.“ Тя се усмихна лъчезарно.

— Нали ти казах.

— Винаги ми казваш. Досадно е.

— Тогава защо Никълъс иска да помогнеш на тази жена?

Той сви рамене.

— Според мен донякъде се смята за виновен. Затова ми я доведе, за да изкупи вината си. Но аз не съм съгласен.

— Според мен вече се съгласяваш. Съжаляваш тази жена.

— Обясних ти, че не мога да ѝ дам онова, което вече е загубила.

— Не можеш да направиш лицето ѝ точно както е било — каза тя. — Но би могъл да ѝ дадеш ново лице, не е ли така?

— Спомена, че няма да се опитваш да ме убеждаваш.

— Не те убеждавам. Решението зависи изцяло от теб. Но след като така или иначе ще се заемеш, мисля, че трябва да си помислиш как да го направиш по-интересно. — Добави шеговито: — Никога ли не си проявявал желание да направиш експеримент със своя Галатей^[1]?

— Не — отвърна той решително. — Това не е пластична хирургия, а приказки.

— На теб са ти необходими приказки, Джоуъл. Най-много от всички имаш нужда от тях. — Изправи се и взе чашата му. — Не ти хареса кафето, нали?

— Не, мислех, че... — Погледна я в очите. — Не.

— Но го опита заради мен. — Целуна го леко по челото. — Благодаря ти.

Изнесе подноса от библиотеката.

Без нейното присъствие стаята сякаш притъмня.
Спомена, че сама ще си плати дълга към Никълъс.
Не беше вярно.

Никълъс доведе Таня в живота му. Този дълг той никога нямаше да може да изплати, дори и ако до края на живота си този негодник продължава да му води ранени бездомници.

— По дяволите!
Помисли за Галатея.

— Какво правиш тук?

Никълъс вдигна очи, когато Джоуъл влезе в болничната стая, и отвърна:

— Бих искал да те запитам същото.

— Работя тук.

— Хирурзите не правят визитация в единайсет часа вечер.

Приятелят му се загледа в картоната на Нел.

— Събуди ли се?

— Само за малко. Мислеше, че умира. — Замълча. — Пита за дъщеря си.

— Не знае ли, че съпругът ѝ и дъщеря ѝ са мъртви?

— Още не. Сметнах, че това ѝ е достатъчно.

— Твърде много ще ѝ дойде. Операция и психическо приспособяване. — Направи гримаса. — Особено като прибавиш и травмиращата загуба. Ако не е достатъчно силна, това ще я сломи. Какъв тип е?

— Не е силна. — Изведнъж си припомни лицето на Нел Колдър, когато излезе от стаята на дъщеря си. — Добра, нежна. Беше силно привързана към детето си.

— Чудесно. — Джоуъл уморено прокара пръсти през къдравата си кестенява коса. — Други роднини?

— Няма.

— Работи ли?

— Не.

— По дяволите!

— Учила е изкуство през първите три години в колежа „Уилям и Мери“. После се преместила в Грийнбрайър и се прехвърлила

педагогика. Запознала се с Ричард Колдър, който се подготвял за магистърска степен по икономика. Явно, че е бил много привлекателен — блестящ, очарователен и амбициозен. Омъжила се за него три седмици, след като напуснала колежа и се прибрала вкъщи. На следващата година родила Джил.

— Защо се е отказала от изкуството?

Никълъс поклати глава.

— Не знам. По-късно ще се опитам да попълня празнотите.

— Няма да е лесно.

— Ще се заемеш ли с нея?

— Ще ти се прииска да не съм се съгласявал. Онова, което направих за Таня, може да се смята за детска играчка в сравнение с този случай. Мисля, че ще се наложи да платиш новата ми къща край езерото.

Никълъс направи гримаса.

— Безбожно скъпо.

— Тя вероятно предполага, че нещо не е наред. Не бива повече да крием от нея истината. Ще трябва да ѝ съобщиш, че вече няма семейство.

— Защо на мен се пада тази чест?

— Не искам да ме свързва с това. За нея трябва да представлявам надеждата за нов живот. Кажй ѝ и си тръгни. Известно време няма да иска да те вижда.

— Лош полицай и добър полицай, така ли?

— Ти познаваш полицейските правила по-добре от мен, така че основната идея ти е ясна. — Джоуъл се поразвесели. — Не бива да опетняваме плаща на Супермена. Утре ще намаля успокоителните, така че тя ще бъде достатъчно дълго в съзнание, за да разбира и ти да поговориш с нея.

— Благодаря.

Усмивката на лекаря се стопи.

— Бъди внимателен, Никълъс. Това наистина ще я съкруши.

„Той да не би да си въобразява, че искам да я нараня?“ — помисли Никълъс и рязко кимна.

— Не че ще има някакво значение. На нея ще ѝ е безразлично дали съм нежен като Исус Христос, след като чуе това, което ще ѝ кажа.

— По-късно ще мина и ще ѝ дам успокоително.

— И така ще заличиш болката ѝ?

— Тъкмо това е работата на добрия човек. Затова станах лекар. Грозните и уродливи неща цял живот причиняват мъка. Аз съм в състояние да ги премахвам. — Обърна се и тръгна към вратата. — Разбира се, от много пари не боли. — Усмихна се лукаво на Никълъс. — Не отричам, че ти би могъл да изпиташ болка. Да, сигурно ще направя така, че портфейлът ти да се изпразни.

Танек го чу как си подсвирква, докато вървеше по коридора.

— Време е да си лягаш. — Таня стоеше на прага на библиотеката.

— След малко — отвърна Джоуъл. Размишляваше върху мерките, според които бе скицирал лицето. Винаги обичаше да работи върху скичника, преди да пренесе образа в компютъра.

— Хайде. — Тя тръгна към него и спря пред бюрото. Беше боса, облечена само по една от неговите стари тениски. Защо ли жените изглеждаха толкова сексапилни в мъжки дрехи? — Минава полунощ — подсети го. — Утре няма да можеш да оперираш, ако не се наспиш.

— Ще оперирам чак следобед. — Уморено поклати глава. — После ще трябва да отида и да кажа на Нел Колдър, че през следващите няколко седмици ще трябва да остане на легло почти неподвижна. Не е зле, нали? Ще разполага с достатъчно време, за да мисли за съпруга и детето си.

Тя сведе очи към скичника.

— Това ли е лицето ѝ?

— Проверявам размерите, за да видя какво може да се направи. Трябва да ѝ предложи някакъв вариант. Лишили са я от всичко. Необходимо ѝ е нещо, за което да се хване.

— Ще ѝ го дадеш. — Сложи ръка върху рамото му и тихо изрече: — Ти си добър човек, Джоуъл Лийбър.

Той се наведе напред. Прикова очи в скичника и отвърна:

— Тогава иди си легни и не ми пречи. Имам работа.

— Давам ти два часа. — Отстъпи и махна ръката си от рамото му. — Тогава отново ще сляза.

Той я проследи как върви към вратата. Тя винаги имаше вид, че знае точно къде отива.

— Краката ми са хубави, нали? — Усмихна му се през рамо. — Слава Богу! Дона каза, че обичаш женски крака.

— Всъщност не е вярно. Казах ѝ го само защото е плоска отпред. Тя цъкна укорително с език.

— Сега излъга. Излезе от кабинета.

Джоуъл се помъчи да се съсредоточи върху скицника. Таня щеше слезе след два часа и не биваше да го завари. Тя заслужаваше много повече от работохолик два пъти по-възрастен от нея с един неполучлив брак зад гърба. Трябва да забрави тези дълги крака, както и усмивката ѝ. Е, поне можеше да опита.

Помисли за Галатея.

Този път лицето не беше на Танек. Младо, с широки скули, с нос, който някога е бил чупен, със сини очи и руса, късо подстригана коса.

— Здравейте. Аз съм Фил Джонсън, госпожо Колдър.

— Кой?

— Ще се грижа за вас като медицинска сестра.

Прилича повече на централен полузащитник, каза си тя. Бялата дреха се изпъваше върху широките му рамене.

— По-добре ли се чувствате? Спряха лекарствата ви, така че няма да сте толкова замаяна.

Осъзна, че мисли по-ясно. Дори твърде ясно. Страхът започна да я скована.

— Не се тревожете за превръзките. — Усмихна ѝ се много мило. — Ще се оправите. Раните не са сериозни, в ръцете сте на най-добрия хирург в тази област, който ще свърши останалото. Хора от цял свят идват при доктор Лийбър.

Той мисли, че се безпокои за себе си, установи тя.

— Дъщеря ми... Усмивката му изчезна.

— Господин Танек е отвън. Помоли ме да го извикам, когато се събудите.

Тя веднага си припомни израза на Танек, когато го попита за Джил. Сърцето ѝ започна да бие ускорено, стори ѝ се, че ще се задуши, когато той влезе в стаята.

— Как се чувстваш?
— Изплашена. — Нямахте представа, че ще отговори така. —
Къде е дъщеря ми?
Мъжът седна на стола, до леглото.
— Помниш ли какво се случи с теб?
Ножът, болката, Джил, застанала на прага, мелодията на детската латерна, падането.
Разтрепера се.
— Къде е дъщеря ми?
Той хвана ръката ѝ.
— Бе убита същата вечер, когато бе извършено нападението над теб.
Мъртва! Джил!
— Лъжеш! Никой не може да убие Джил — изрече трескаво. —
Ти я видя. Запозна се с нея. Никой не може да нарани Джил.
— Мъртва е — повтори той. — Колко ми се иска това да не е истина!
Не му вярваше. Ричард щеше да ѝ каже истината.
— Искам да видя съпруга си. Нека да дойде Ричард.
Той поклати глава.
— Съжалявам.
Тя го загледа смаяно.
— Какво говориш? — прошепна. — Ричард не беше в стаята.
— Извършено бе нападение и в балната зала. Съпругът ти и още трима души бяха убити. Кавински е ранен.
Кавински не я интересуваше.
Джил! Ричард! Джил!
Господи, Джил... И...
Стаята се завъртя и пред очите ѝ притъмня.
„Нагоре, високо в небето синьо...“
Джил ли пееше? Той нали каза, че Джил е мъртва. Ричард е мъртъв. Единствено тя бе останала жива.
„Надолу, надолу да се спуснем...“
Да, спускаме се в тъмнината. Може би там ще намери Джил.

— Джоуъл, по дяволите, ела бързо! — извика Никълъс. — Тя припадна.

Лекарят влезе намръщен.

— Какво й направи?

— Нищо, само й казах, че повече няма живот за нея. Няма причини да се тревожи.

— Бил си много тактичен, предполагам. — Провери пулса й. — Е, стореното-сторено. Не си направил кой знае каква беля.

— Тя припадна, по дяволите! Направи нещо.

— По-добре да я оставя сама да се свести. Ти върви. Няма да иска да те види, когато дойде на себе си.

— Вече ми го каза. — Никълъс не помръдна, не отделяше очи от бинтованото й лице. Очите й... — Не се безпокой. И аз не искам да я виждам. Твоя е, Джоуъл.

— Тогава пусни ръката й и се махай.

Бе забравил, че още държи ръката й. Пусна я и се изправи.

— Ще ти се обадя. Дръж ме в течение.

— Ти ме отърви от Кейблър. Сутринта пак се обади.

— Какво му каза?

— Нищо. Не съм разговарял с него. Защо мислиш, че си имам секретарка? — Седна на стола, който Никълъс освободи. — Но няма да му позволя да я разпитва. Твърде много ще я травмира.

Танек се замисли. Той също не искаше Кейблър да я разпитва, а присъствието на Фил не бе гаранция, че тя е в безопасност от Гардо.

— Може ли да я преместиш в клиниката си в Удсдейл?

— Искаш да кажеш за възстановяване?

— Не, още сега. Там разполагаш с чудесна апаратура.

— Не я използвам често.

Само когато някоя филмова звезда или държавник държеше на пълна дискретност и тайна. Удсдейл бе снабден с всички удобства на луксозен хотел, предлагаше и уединение като за изповед.

— На Кейблър ще му бъде трудно да влезе във връзка с нея там. Твоите хора от охраната са от висша класа.

— Би трябвало да си сигурен, след като ти ги нае. — Намръщи чело замислено. — Ще създаде неудобства. Удсдейл е на повече от двеста километра оттук.

— Ще изпиташ още по-големи неудобства, ако се наложи да се разправяш с Джо Кейблър.

Джоуъл въздъхна.

— Май все пак ще се наложи да се разправам с него.

— Може и да не се наложи. Зависи какво е научил досега и доколко има нужда от нея. Кога ще я преместиш?

— Не съм казал, че ще я местя. — Сви рамене. — Май ще бъде най-добре, ако го направя. Сигурно следобед.

— С нея ще замине и медицинският работник, когото наех. — Размисли. Имаше още нещо, което Фил трябваше да свърши. — Не, той ще пристигне утре в Удсдейл.

— От твоите хора ли е? Изглежда много млад.

Не му отговори направо.

— Квалификацията му е безупречна и има отлични препоръки.

— Ако са истински.

Никълъс се захили.

— Повечето от тях. Освен това твоите сестри го харесват. Ти също ще го одобриш.

— Е, все пак по-добър е от онзи Джуно, когото нае за Удсдейл. Прилича на ренесансов убиец и никога не бих го допуснал близо до пациент, който излиза от упойка. Направо би изпаднал в шок. — Свъси се. — Не ми позволява да оправя физиономията му.

— Бедният Джоуъл! Колко обезсърчаващо за теб. Джуно не е глупав. Понякога видът му може да се окаже предимство.

Той изтръпна.

— Такъв ли е наистина?

— Какво значение има? Нали си върши си работата. Някога създавал ли ти е грижи?

— Не. Но не ми харесва идеята да приютявам криминални типове.

— Не е криминален тип. — Усмихна се. — Както и да е. С Фил ще бъдеш много по-спокоен. — Излезе и тръгна към сестринската стая, където Фил бърбеше със старшата сестра.

Същата стая, друго лице.

Джил.

Джил я няма. Нел побърза да затвори очи. Да се върне в тъмнината.

— Аз съм доктор Джоуъл Лийбър. Знам, че сте преживели силен шок, но трябва да поговоря с вас — изрече той мило. — Много скоро ще трябва да ви оперирам и не мога да го направя без ваше разрешение.

Защо не си отиде? Не й позволяваше да потъне в мрака.

— Не желаете ли да разговаряте? Добре, само слушайте. Лицето ви е жестоко обезобразено. Мога да се опитам да го наглася както е било и въпреки всичко няма да бъде онова, което сте виждали в огледалото всеки ден. Бих могъл обаче да ви дам ново лице, дори по-привлекателно. Тъй като костите са изпочупени, ще се свърши само с една операция. Ще тръгна от горната устна, ще дръпна нагоре, ще поправа... — Замълча, после добави: — Няма нужда от подробности. В момента не са ви необходими. — Хвана ръката й. — Но съм добър, много добър. Повярвайте ми.

Тя не отговори.

— Някакви предпочитания? Има ли някой, на когото бихте желали да приличате? Не мога да ви обещаая, но ще се постарая да постигна прилика.

Продължава да говори. Защо не я остави пак да потъне в тъмнината?

— Нел, отворете очи и ме изслушайте. Важно е.

Не, не беше важно. Онова, което бе важно, вече не съществуваше. Но тонът му беше толкова покоряващ, че тя отвори очи и се взря в него. Имаше хубаво лице, установи вцепенено. Правилно, със силни черти и сиви очи, които би трябвало да бъдат студени, но я гледаха интелигентно и със съчувствие.

— Така е по-добре. — Стисна ръката й. — Разбирате ли ме?

— Да.

— Какво искате да направя?

— Не ме интересува. Каквото вие пожелаете.

— Искате да направя това, което смятам за най-добре? А ако после не го харесате? Помогнете ми.

— Няма значение — прошепна тя. Защо не го разбира?

— *Има* значение. — Поклати глава уморено. — Явно не точно сега. Надявам се по-късно. — Изправи се. — Следобед ще ви преместя

в моята клиника. Искам да ви оперирам вдругиден. Утре вечер ще дойда да ви видя и ще ви покажа вариантите.

Беше разтревожен. Изглеждаше добър човек, но за съжаление не бе в състояние да му помогне.

Тръгна към вратата, установи тя с облекчение. Затвори очи.

След минути вече спеше.

Това крило на болницата беше почти безлюдно. Точно девет без пет минути, помисли си Фил Джонсън, докато крачеше по коридора.

Към него вървеше хубава сестра. Лицето и беше свежо, мургаво, тя имаше къдрава коса и лунички. Той обожаваше лунички.

Усмихна ѝ се.

Тя също му се усмихна и се спря.

— Да не би да сте се загубили? Това е административното крило.

— Поръчаха ми да донеса тези формуляри за застраховка.

— Деловодството затваря в седем.

Той направи гримаса.

— И аз с моя късмет. Вие тук ли работите?

Тя кимна.

— Сега съм в архива. Припаднах в спешното отделение. Смятат, че съм по-подходяща да работя с цифри, отколкото където шият.

— Лоша работа — каза той съчувствено. Сведе очи към папката, която носеше. — Сигурно ще трябва да ги върна в детското отделение и утре да ги донеса.

Тя се поколеба, после сви рамене.

— Ще ви пусна да влезете. Може да оставите папката върху бюрото на Труда.

— Чудесно. — Усмихна ѝ се, докато наблюдаваше как вади връзка с ключове от джоба си и пъха един в ключалката. — Казвам се Фил Джонсън.

— А аз — Пат Добри. — Тя включи осветлението и взе папката от ръцете му. — Оставям я в кутията на Труда.

Той я наблюдаваше от прага как се движи из стаята. Хубава, определено хубава. Тя се върна при него и загаси лампата.

Той взе ключовете от нея.

— Позволете. — Заклучи вратата. — Ето, това е. — Подаде ѝ ключовете. — Много ви благодаря, Пат. Ще ви изпратя до колата.

— Не е необходимо.

Десет минути по-късно той ѝ махаше за сбогом, докато Пат изфуча с хондата си. Сладко момиче. Жалко, че няма да е тук да продължи да я преследва. Обърна се и пробяга разстоянието от паркинга до болницата.

Няколко минути по-късно се вмъкна в стаята с документацията.

Не бе необходимо да пали лампа, а бързо отиде до бюрото и включи компютъра. Екранът щеше да му даде достатъчно светлина и никой нямаше да я забележи под вратата.

С пръстите си усети гладката позната клавиатура. До болка позната. Все едно че докосваше тялото на любима, която винаги бе нова и винаги вълнуваща. „Хайде на работа“ — каза си.

Тъй като не знаеше паролата, му бяха нужни няколко минути, за да стигне до файла. Нел Колдър.

Беше отбелязано преместването ѝ в Удсдейл.

Добре. Изтри го, отиде до шкафа с архивите и извади папката с информацията за Нел Колдър. Не че бе необходимо, освен ако документите не бъдат изискани с призовка. Компютри управляват света и всеки чиновник би ги използвал, вместо да се рови из книжа и да ги копира. Но Никълъс беше казал, че трябва да го направи за всеки случай.

Ако се окаже, че папката липсва, тогава всеки би приел, че не е сложена на място. Хората допускат грешки, но не и компютрите.

Върна се при компютъра, написа необходимото и излезе от програмата. Седеше, загледан в празния зелен екран, който го привличаше повече от която и да е жена. Защо да не надникне в базата данни и да види какво има. Разбира се, че няма да навреди на никого...

Въздъхна и изключи компютъра. Щеше да навреди. Иначе защо се откъсна от компютъра в апартамента си и се нае да стане медицински работник? Никълъс му даде възможност и той нямаше да я проиграе, като се поддаде на изкушението.

Изправи се, взе папката на Колдър и тръгна към вратата. Внимателно отлепи прозрачната лепенка, която бе залепил върху ключалката, докато Пат оставяше папката в кутията. Голям късмет

извади, че я срещна. Иначе трябваше да опитва колекцията от ключови в джоба си и да рискува някой да го забележи.

Обърна се, хвърли последен жадуващ поглед към компютъра и затвори вратата.

Не беше чак толкова лошо. Не че не обичаше работата си. Обичаше хората и му беше приятно да им помага. Надяваше се да помогне на Нел Колдър. Бедната жена! Сигурно здравата е загазила, щом Никълъс му нареди да напише изречението, което напечата във файла ѝ.

„Пациентката умряла от раните си в 2:04 ч следобед. Тялото предадено на погребално бюро «Джон Бърнбаум».“

---

[1] Скулпторът Пигмалион се отнасял пренебрежително към жените заради тяхното несъвършенство и решил да създаде идеалната жена. За да му отмъсти, Афродита го накарала да се влюби в каменната статуя, но накрая се умилистила и ѝ вдъхнала живот. — Б. пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

— Това тя ли е? — Таня взе снимката от разтворената папка върху бюрото на Джоуъл. Изучава я известно време и кимна. — Харесва ми. Изглежда ми сърдечна.

— Как стигна до това заключение? Заради очите ѝ ли?

Тя се взря в широко поставените кафяви очи на Нел Колдър, после поклати глава.

— Заради устните ѝ. Струват ми се... чувствителни. Не променяй устата.

— Много е широка, за да се постигне идеална симетрия.

— Симетрията придава студенина. Ако бях на нейно място, не бих искала да изглеждам студена.

„Няма опасност“ — помисли си Джоуъл.

— Мислех, че сам ще създам моята Галатея.

— Искаш ли да изляза? — попита го разочарована.

— Не. — Той се усмихна и дръпна стол до бюрото. — Би могла да ми помогнеш. Тя не ми даде никакви идеи.

— Нещастната. В началото мъката е най-силна. Когато родителите ми и брат ми умряха, аз също исках да умра.

За пръв път споменаваше, че близките ѝ са умрели. Обърна се и я изгледа.

— Едновременно ли умряха?

— Не, баща ми беше военен. Миналата година майка ми и брат ми бяха убити на улицата от снайперисти. Отивали да налят вода. — Сведе очи към снимката на Нел. — Най-ужасното от всичко е самотата и чувството за безпомощност. Когато останеш сам, е трудно да намериш причина, за да живееш.

— Ти каква причина откри?

— Гневът. Не исках да им доставя удоволствието и мен да убият. — Усмихна се с усилие. — След това открих теб и отново намерих смисъл на живота си.

Той се трогна и побърза да смени темата:

— Като ме спасиш от порока на кофеина ли?

— Между другото и от него. — Посочи снимката. — Ще се наложи да откриеш цел и за нея.

— Първо трябва да ѝ измисля лице. — Стартира програмата за обработка на образи на компютъра и на екрана се появи лицето на Нел. Хвана компютърната писалка и отново се наведе над таблицата за рисуване, разположена до екрана. — Скули?

— Високи.

Писалката се плъзна нагоре по листа и на екрана Нел веднага придоби по-високи скули.

— Достатъчно ли е?

— Още малко.

Той дръпна скулите нагоре.

— Добре. — Тя се намръщи. — Този вирнат нос трябва да се махне. Лично на мен ми харесва, но няма да отива на скулите ѝ.

Той заличи носа и сложи на негово място изящен римски.

— Така?

— Може би, ще видим.

— Устата...

— Сега трябва да направим челюстта квадратна. — Той промени линията на челюстта. — Очите?

Тя наклони глава на една страна.

— Може ли да вдигнем ъгълчетата им малко нагоре, като на София Лорен?

— Това изисква шевове.

— Но ще стане много интересно, нали?

Писалката му промени формата на раздалечените очи.

Промяната беше значителна. Лицето на екрана вече излъчваше сила, бе чисто моделирано и изглеждаше необикновено. В същото време широката уста му придаваше уязвимост и чувствителност. Не бе класически красиво лице, ала бе очарователно и привличаше погледа.

— Малко на София Лорен, малко на Одри Хепбърн... — изрече тихо Таня. — Смятам обаче, че трябва да поработим върху носа.

— Защото го направих без твое участие ли? — попита той сухо.

— Защото е прекалено деликатен. — Тя се наведе напред с очи, вперени в екрана на компютъра. — Добре се справяме. Такова лице може да постигне всичко.

— Като Хубавата Елена от Троя ли? Нел не ми прилича на гръцка богиня.

— Никога не съм смятала, че Хубавата Елена е изглеждала като богиня. Според мен лицето ѝ е правело много силно впечатление и е привличало погледите на хората. Точно това трябва да постигнем и в този случай.

— Какво ще стане, след като ѝ дадем това лице? — Той се обърна и я изгледа. — Подобна коренна промяна може да я травмизира.

— Доколкото разбрах от теб, тя вече е травмизирана. Съмнявам се, че ако я превърнем в Хубавата Елена, това би ѝ нанесло вреда, напротив — може дай помогне. — После добави: — Ако няма цел, поне ще има оръжие. Това е важно.

— Затова ли ми позволи да те оперирам?

Тя кимна.

— Белезите не ми пречеха, но знам, че има значение за околните. Трябва да си печеля хляба, а хората странят от грозотата.

Той се усмихна.

— Мисля, че мога да я направя да прилича на теб. Лицето ти съвсем не е лошо.

— Лицето ми е много добро, но ще ми създаде проблеми, когато те накарам да признаеш, че не можеш да живееш без мен. Ти и сега си достатъчно объркан. Не, ще ѝ дадем това прекрасно лице, за да улесним живота ѝ.

На другата вечер Никълъс посрещна Джоуъл на излизане от болничната стая на Нел.

— Не ми говори — каза рязко лекарят. Размаха един лист. — Разрешение за операция.

— Тя не го ли подписа?

— Подписа го. Обясних ѝ точно какво ще направя. Показах ѝ как ще изглежда. Не съм сигурен дали чу и дума от онова, което ѝ говорех. Сигурен съм, че не я интересува. — Прокара пръсти през косата си. — Знаеш, че после може да ме съди, нали?

Никълъс поклати глава.

— Няма да те съди.

— Откъде знаеш? По дяволите, та тя е откачена.

— Обещавам ти. Ще ти спестя всякакви усложнения — както законни, така и от лично естество.

— Сериозно? Кейблър пак е звънил днес.

— Следващия път кажи на секретарката си да го препрати към управата на „Сейнт Джоузеф“.

— Защо?

— Защото Нел Колдър почина вчера следобед.

— Какво? — Изглежда го той изумен. — Какво си направил?

— Нищо, за което да обвинят теб — отвърна Танек. — Просто продължавай да отказваш разговори с Кейблър. Ако провери в архива, ще открие, че е умряла от раните си и е била прехвърлена в местното погребално бюро.

— А ако провери в погребалното бюро?

— Записано е, че е кремирана. Некрологът ѝ ще се появи утре във вестника.

— Когато ти казах да се погрижиш за тази работа, не съм имал предвид... Не трябваше да го правиш.

— Вече е свършено.

— Какво смяташ, че Нел Колдър ще каже за кончината си?

— Когато вече е в безопасност, ще каже, че слуховете за смъртта ѝ са били силно преувеличени.

— В безопасност?

— Тя не бе случайна жертва. Беше цел на нападението. Все още може да е в опасност.

— По дяволите! Предполагам, че не ти е минало през ума дори да ме уведомиш в какво ме забъркваш?

— Помислих, но тогава още по-трудно щеше да вземеш решение.

— Усмихна се. — Решението все пак щеше да бъде същото, нали?

— Значи си ме държал в неведение, за да не се тревожа — изрече саркастично.

— Е, и за да не чувам аргументите ти. Не е ли по-просто, когато си изправен пред свършен факт?

— Не е.

— Разбира се, че е.

— В документите е записано, че аз съм я приел. Ще ме обвинят, че съм ги фалшифицирал.

Никълъс поклати глава.

— Притежавам оригинала на документа, с който я прехвърлят, подписан е от теб. Ако някога имаш нужда от него, ще ти го дам.

— Щом така ти е по-удобно.

— Не е затова. — Погледна го в очите. — Обещах да ти осигуря защита. Ще удържа на думата си, Джоуъл.

Той го изгледа сърдито. Сигурен бе, че ще удържи на думата си, но това не подобри настроението му.

— Не обичам да ме манипулират.

— Не съм те манипулирал. Манипулирах архива. — Погледна към листа с разрешение за операция. — Всъщност ти не ми се сърдиш, безпокоиш се за пациентката си. Тя не е ли по-добре?

— Може да полудее — отвърна Джоуъл. — Но моите сили стигат само дотук. За какво, по дяволите, ѝ е ново лице, ако отиде в лудница?

— Няма да позволим това да стане.

— А, няма. Няма да съм сам в тая работа. Няма да бързаш да се прибиращ в Айдахо. Ще останеш тук, при мен, на повикване. Ясно ли е?

— Чудесно. — Усмихна се. — Нали нямаш нищо против, ако остана на хотел в града? Алергичен съм към болници.

— Стига да си на разположение.

Никълъс вдигна ръце в знак, че се предава.

— Както кажеш.

— Да, точно така. — Джоуъл се отдалечи по коридора.

Белвин, Франция

— Направи огромна грешка — каза тихо Гардо. — Не обичам да се греши, Пол.

— Не очаквах, че ще се бори така. — Пол Мариц се намръщи. — Смятах, че ще умре при падането.

— Ако си вършеше работата както трябва, не е трябвало да се осланяш на падането. Един удар щеше да е достатъчен. Направил си си удоволствието, нали?

— Сигурно — отвърна той намусен.

— Освен това си убил детето. Колко пъти трябва да ти казвам да не се убиват деца и животни? Кой знае защо те събуждат повече гняв,

отколкото ако избиеш стотина души.

— То се нахвърли върху мене, след като майка му падна. Започна да ме удря.

— Искаш да кажеш, че се е наложило да се защитиш от четиригодишно дете?!

— Щеше да ме познае. Видя ме за втори път. Първият път бе в пещерата.

— Тогава си бил с очила и маска — отбеляза шефът му. — Не обичам извиненията. Хайде сега, признай, че си бил притеснен и е трябвало да си го изкараш на някого, и ще ти простя.

— Мисля, че... може би ме е прихванало — измънка.

— Е, видя ли, че не е толкова трудно? — Гардо се облегна на стола и вдигна чашата с вино. — Просто си признай грешките и всичко ще потръгне. Детето беше грешка, но от нея няма да произтекат никакви последствия. Жената е откарана в болница в Щатите и се смята, че ще оживее. Ще се наложи да коригираш прогнозата, ако смяташ, че би могла да те познае. — Замълча.

— С пренасянето ѝ там се е заел Никълъс Танек. Така стигам до заключението, че сред нас вероятно има осведомител. Смяташ ли, че можеш да го издириш и да го ликвидираш, без да допускаш повече грешки?

Мариц кимна с готовност.

— Надявах се — каза Гардо. — За мен това е доста обезпокоително. Ако отново ме разочароваш, сигурно ще намеря начин да те отстраня. — Прикри прозявката си. — Как мислиш, че ще успееш с нож пред сабята на Пиетро?

— Ще го накълцам на парчета.

Гардо потръпна.

— Ръчните оръжия са много жестоки. При сабята има грация и романтика, ето защо я предпочитам. Често си мисля, че у мен се е вселил духът на някой Медичи. Боя се, че не съм създаден за този век. — Усмихна се. — Ти също. Представям си как яздиш зад хунския вожд Атила.

Мариц смътно осъзна, че това е обида, но бе твърде доволен, за да протестира. Бе свидетел как Пиетро се справи с последния, с когото му бяха наредили да се бие.

— Ще го откроя.

— Сигурен съм. Вярвам ти, Пол. Нужно беше само да ти се поизяснят нещата.

— Ще се оправя и с Танек.

— Не! Колко пъти трябва да ти казвам, че не бива да го пипаш?

— Той ми пречи — каза навъсено той. — На вас също създава неприятности.

— И с него ще се оправим. Но когато аз реша! Няма да се доближаваш до него. А ти...

— Татко, виж какво ми даде мама. — Най-малката дъщеря на Гардо изтича на терасата, размахвайки детска книжна въртележка. — Вятърът я движи и тя се върти все по-силно.

— Виждам, Джийн. — Той вдигна шестгодишното дете в скута си. — Даде ли и на Рене такава?

— Не. Рене получи кукла. — Тя се настани удобно. — Хубава е, нали, татко?

— Почти колкото теб, милата ми. — Въртележката се завъртя.

Момиченцето имаше лъскава кестенява коса и малко приличаше на дъщерята на Нел Колдър, помисли Мариц. Но на него всички деца му изглеждаха еднакви.

— Върви си, Пол — отпрати го Гардо, без да го погледне. — Вече отнех достатъчно време от жена ми и децата. Върни се, когато имаш да ми донесеш добри новини.

Той кимна.

— Скоро, обещавам. — Изтича по стъпалата, които водеха към градината. Гардо не обичаше хора да минават през къщата. Боеше се, че ще срещнат жена му и децата му и ще ги омърсят, помисли си той кисело. Всъщност не обичаше да идват в Белвин, освен като охрана по време на някой от бомбастичните му приеми. Затова се изненада, когато Гардо му позвъни след завръщането му от Медас и му нареди да дойде.

Изненада се и се изплаши.

Мина по моста над рова и погледна назад към замъка. Не обичаше да се плаши. Не си спомняше кога за последен път бе изпитал подобен парализиращ ужас. Вероятно, когато беше дете. Преди да открие своя талант, преди да открие ножа. По-късно всички се страхуваха от него.

Все още ги плашеше. Жената се боеше. Оказа му съпротива, но беше изпаднала в ужас.

Жената. Предоставяше му се още една възможност, за да извърши нещо, с което щеше да си възвърне благоволението на Гардо.

С отвращение си помисли, че не се различава от останалите. Пълзеше, хленчеше, плашеше се, че Гардо ще оттегли благословията си от него.

Щом мина по моста, пак се обърна назад. Крал в своя замък. Искаше му се някой път да види дали кралят може да бъде свален.

Тръпка премина по тялото му, щом си спомни погледа на Гардо, когато го заплаши с Пиетро. Боеше се, но не от Пиетро, а от сабята му.

Ускори крачки към колата си. Първо осведомителят, после жената. Така щеше да оправи отношенията си с Гардо.

— Ела тук. Незабавно — нареди Джоуъл.

Никълс се обърна към Джейми.

— Налага се да отскоча до Удсдейл. Нещо не е наред.

— Лийбър нали ти каза, че операцията е минала добре — обади се Джейми. — Мина повече от седмица — доста време, за да е получила криза. Не съм ли прав?

— Може би. Не знам. — Облече сакото си и затвори новата папка със сведения, които Джейми бе събрал за Нел. — Както и да е, трябва да вървя. Искаш ли да дойдеш?

— Защо не? Отдавна не съм виждал Джуно. — Ирландецът се изправи. — Знаеш ли, че му предложих работа като охрана в моята кръчма, когато ти разтури мрежата?

— Голяма грешка.

— Винаги съм го харесвал. Но по-добре да си седи в Удсдейл. Там по-трудно ще намери с кого да се скара.

— И аз така мисля.

Джуно ги посрещна на портата, която водеше към подземния гараж в Удсдейл. Не носеше униформа. Никълс бе убедил Джоуъл, че не е необходимо.

— Ще паркирам колата. Доктор Лийбър иска веднага да се качите. Четвърти етаж. — Той се усмихна слабо, когато видя Джейми.
— Как върви?

— Добре, добре. Мислех да ме разведеш наоколо, докато Никълъс е зает.

— Има страхотна алармена система. Ще ти направи впечатление. Дори теб би те затруднила.

— Значи се съмняваш в способностите ми?

Танек ги остави и бързо тръгна по рампата. Предният вход на Удсдейл се намираше в дъното на паркинга. Не се виждаше отникъде, така че нито един известен човек не би могъл да бъде забелязан, когато влиза или напуска болницата след операция.

Няколко минути по-късно Джоуъл го посрещна при асансьора на четвъртия етаж.

— Ти пое отговорността за нея — заяви му мрачно. — Оправяй се.

— Да не би нещо да не върви?

— Още от самото начало нищо не върви. С всеки ден тя все повече отпада. Извиках цял отбор психиатри заради нея. Дори поканих свещеник. Нищо не помага. Не се храни. Не говори. От вчера е на системи.

— Да не искаш да кажеш, че умира?

— Смятам, че желае да умре, освен това има силна воля. Мога да поддържам живота ѝ, ако я включа на апаратура.

Никълъс си припомни как Терънс го молеше да изключи респиратора.

— Никаква апаратура.

— Тогавата ти намери разрешение. — Направи жест. — Заповядай. Третата врата отляво.

Никълъс тръгна по коридора.

— Таня твърди, че ѝ е нужна цел — извика Джоуъл след него.

— И смятате, че аз мога да ѝ я предложа.

— Трябва да я накараш да живее, иначе трудът ми ще отиде напразно.

— Може да не одобриш методите ми.

— Няма да ги одобря, ако умре или я откарат в лудницата — отвърна хирургът. — Стига да не се случи едно от двете, нямам

възражения. Досега направих всичко, което бе по силите ми.

От Никълъс се очакваше да извърши чудото. Невероятно! Отвори вратата.

Лицето на Нел пак беше бинтовано, тя изглеждаше по-дребна и по-слаба от последния път, когато я бе видял. Гледаше право напред и не даде да се разбере, че е забелязала влизането му.

Цел.

Да, знаеше всичко каквото трябва. Можеше да й даде цел.

Никълъс Танек.

Мислеше, че е изчезнал от живота ѝ, безчувствено си помисли Нел. Не искаше да го вижда. Нали тъкмо той ѝ бе съобщил за Джил...

Опита се да се абстрахира от присъствието му, вече доста добре успяваше да го прави. Няма да успее — бе твърде силен. Стана ѝ още по-неудобно. Бързо затвори очи.

— Престани да се преструваш. Не спиш — изрече той хладно. — Просто си се отпуснала.

Тя се овладя.

— Добре ли ти е да лежиш тук и да се самосъжालяваш?

Той не разбираше. Не се самосъжालяваше. Само не искаше да вижда никого.

— Не се изненадвам. Цял живот си се подчинявала и си бягала от всичко. Искала си да станеш художничка, но родителите ти не били съгласни и ти си захвърлила всичко. Съпругът ти те оформил в това, което е желал да бъдеш, и ти си му позволила да го направи.

Говореше ѝ за Ричард. Това бе жестоко. Ричард бе мъртъв. За мъртвите не се говорят лоши неща.

— Някой каза ли ти как е умряла Джил?

Тя отвори очи.

— Млъкни. Не искам да те слушам. Махай се.

— Беше намушкана с нож.

Нож! Ужас, нож.

— Направил го е с наслада. Той винаги изпитва удоволствие.

Да, правеше го с наслаждение. Спомни си усмивката му зад маската.

— Разхожда се на свобода. Отне живота ѝ, ограби радостта ти, всичко, което искаше да направиш за нея. Ти го остави да ти открадне всичко.

— Не е вярно! Опитах се да го спра. Подмамах го на балкона, но...

— Но тя е мъртва, а той е свободен и с удоволствие си спомня как я е убил. Много е лесно да се убие дете.

— Престани. — Думите разкъсаха душата ѝ. Защо не я остави на мира? Нима човек може да бъде толкова жесток. — Защо го правиш?

— Защото не се интересувам дали страдаш или не. Тя е мъртва, а ти я предаваш. Ще си лежиш и ще изчакаш всичко да отmine, както си правила цял живот. Беше чудесно дете, заслужава нещо по-добро от майка, която дори не се вълнува дали човекът, който я уби, ще бъде наказан.

— Мъртва е. Каквото и да направя...

— Извинения, обяснения. Не ти ли омръзна да бягаш? Не, сигурно не ти е омръзнало. — Наведе се напред и впи очи в нейните. — Ето, това е нещо, което можеш да си спомняш, докато лежиш тук и мислиш за дъщеря си. Не е умряла лесно. Той никога не ги оставя да умрат леко.

Тя усети как в душата ѝ нещо се скъсва.

— Върви по дяволите!

— Предполагам, че не се тревожиш чак толкова. Ще предпочетеш да заспиш отново и да забравиш цялата тази неприятна история. — Стана от стола и тръгна към вратата. — Е, продължавай. Така и така не би могла да направиш нищо. През целия си живот не си извършила нищо значимо.

Гласът ѝ трепереше от вълнение:

— Мразя те!

Той я изгледа безизразно.

— Знам.

Излезе от стаята.

Тя заби нокти в дланите си и сви ръце в юмруци. Прииска ѝ се той да се върне и да го удари. Жестоко. Не познаваше по-безмилостен човек от него.

Освен онзи, който уби Джил. Чудовището.

Той никога не ги оставя да умрат лесно.

Думите я пронизаха и ѝ причиниха по-силна болка от ножа, който сложи край на живота на Джил. Не си бе позволявала да мисли за дъщеря си как страда, как умира. Разсъждаваше само върху загубата и безсмислието на живота си.

За Джил животът не би бил безсмислен. Беше дете, което не познаваше живота. Щеше да се втурне към него с широко разтворени ръце.

Бе измамена, ограбена и лишена от него от едно чудовище, което убива беззащитни деца.

Представата за това я мъчеше, терзаеше, причиняваше ѝ ужасна, пареща болка. Той се разхождаше свободно, а Джил бе мъртва.

— Не. — Не можеше да го приеме. Чувстваше, че тази мисъл разрушава миналото, настоящето и бъдещето.

През целия си живот не си направила нищо значимо. Глупости!

Да, това беше вярно.

Сега бе толкова лесно да се прозре истината, когато вече нищо нямаше значение.

Прави, каквото ти казвам, иначе няма да те обичам.

Неизречената заплаха винаги съществуваше. Отначало от родителите ѝ, после от Ричард и тя бързаше да се подчини от ужас да не загуби любовта им.

Сега обаче страхът бе изчезнал, защото нямаше какво да губи. Бе загубила всичко, което имаше значение за нея.

С изключение на спомена за Джил. И за мъжа, който я уби.

— Е? — запита Джоуъл, когато Никълъс излезе от стаята.

— Не знам. Нека никой да не влиза известно време, докато ѝ премине.

— Да ѝ премине ли?

— Раната ѝ беше отворена, а аз я обгорих с нажежено желязо. — После добави: — Без упойка.

— Няма да те питам какво искаш да кажеш.

— Аз пък няма и да ти кажа. Не би одобрил. — Тръгна по коридора към асансьорите. — Смятам да се върна в Айдахо за известно време. Сигурен съм, че ще поиска да ме види пак. Обади ми

се, когато сметнеш, че е що-годе нормална. Трябва да ѝ задам няколко въпроса.

Тази нощ Нел не спа. Взираше се в тъмнината, а думите на Танек отекваха в ушите ѝ. Джил.

Пораснала, ученичка, първо парти, първи срещи, първо дете. Толкова неща, които се случват за пръв път, а тя нямаше да ги преживее. Ограбена. Ограбена от живота, лишена от всички тези вълнения. Загубата на Нел бе нищо в сравнение с онова, което чудовището бе отнело от Джил.

Тя лежеше тук и бездействаше.

Обзе я ярост. Изгаряща, унищожителна, проясняваща всичко ярост.

Кристалната ваза с оранжеви кремове, която младият мъж носеше, би трябвало да изглежда нелепо в грамадните му ръце, но въпреки всичко не беше така. Лицето му ѝ се стори смътно познато, явяваше ѝ се през периода, когато бе потънала в мрака. Замисли се за името му.

— Вие сте Фил Джонсън — изрече бавно Нел. Той се обърна към нея.

— Хей, значи ме помните. — Усмехнат тръгна към леглото. — Как сте? Да ви донеса ли нещо? Портокалов сок?

Тя поклати глава.

— Благодаря. Не сега. — Сведе очи към ръката си. Изненада се, че още бе в гипс. Струваше ѝ се, че бяха минали сто години, откакто се събуди за пръв път и откри Танек, седнал до леглото ѝ. Танек. Потисна гнева си. Всъщност Танек нямаше значение. Трябваше да си наложи спокойствие и да изясни мислите си. — Откога съм тук? Къде се намирам?

— Десет дни в Удсдейл.

— Удсдейл ли? — Смътно си спомни как доктор Лийбър спомена, че ще я премести в своята клиника.

Фил кимна.

— Помните ли, че ви оперираха?

Тя вдигна ръка и докосна лицето си. Превръзки.

— Доктор Лийбър държи да останат, докато се възстановите напълно. При пластичната хирургия винаги остават синини, а досега достатъчно преживяхте... — Не се доизказа, после продължи отново: — Съжалявам. Не биваше да ви говоря за нещо, което ще ви разстрои... — Направи гримаса. — Ето, че пак започнах. Край, заключавам си устата. Да си тръгна ли?

Тя поклати глава.

— Чувствам се много слаба. Още дълго ли ще остана на легло?

— Трябва да попитате доктор Лийбър. Ще укрепнете, ако се храните. — Усмихна се насърчително. — Не ви е много удобно с шината, нали?

— Ще се храня — каза тя. — Трябва да говоря с доктор Лийбър. Бихте ли го помолили да дойде да ме види?

— Разбира се. Сутринта е в болницата в града, но би трябвало скоро да пристигне. — Кимна към цветята на масата. — Хубави са. Искате ли да проверя и да ви кажа от кого са?

„Хубави са, мамо — бяха думите на Джил. — По-хубави отколкото в градината.“

Прониза я силна болка и тя едва пое дъх. Трябваше да я спре. Няма да бъде в състояние да действа, ако обръща внимание на болката.

— Добре ли сте? — попита Фил загрижено.

— Да, добре съм — изрече тя твърдо. — Прочетете картичката.

— Има само име. Таня Владос. Приятелка ли ви е?

Поклати глава.

— Никога не съм чувала за нея.

— Е, сигурно тя е чувала за вас. — Върна картичката обратно. — Избрала е хубави цветя. Изглеждат необикновени. Като че са от джунглата.

— Кремове. — Напрежението да се държи нормално ѝ костваше огромни усилия. Искаше да затвори очи и отново да заспи. Не, нямаше да си го позволи. Досега се справи много добре. Този добър човек Фил Джонсън като че не забелязваше колко неестествено се държи. — Трябва да ѝ благодаря... когато открия коя е.

Той кимна.

— Сигурно са ви изпратили много цветя в болницата „Сейнт Джоузеф“. Обикновено такива пратки пристигат бързо.

Грешеше. Ричард не би могъл дай изпрати цветя, а тя си нямаше никого друго.

— Няма значение. — Огледа го добре. — Изглеждате много силен. Играете ли футбол?

— Да. Играех в „Нотр Дам“.

— Значи знаете как се правят различни упражнения.

— Някои.

— Неприятно ми е, че се чувствам толкова слаба. Дали бихте намерили някакъв уред, който да ми помогне да заякна и да вляза във форма, докато лежа?

— Може би по-късно.

Тя потисна нетърпението си и изрече предпазливо:

— Наистина бих искала да започна веднага. Ще ми покажете някои упражнения за начало. Няма да се изтощавам. Ще внимавам много.

Той кимна с разбиране.

— Представям си как се чувствате. Бих се побъркал, ако не правех нищо. Ще попитам доктор Лийбър, дали е добре за вас.

— Благодаря.

Проследи го как излиза от стаята, като си повтаряше: „Не затваряй очи. Не потъвай в тъмнината.“ Добре потръгна. Той ще се опита да ѝ помогне, а после тя ще се справи по някакъв начин. Ще бъде по-лесно, ако се осланя сама на себе си. Обърна очи към цветята върху нощната масичка. Таня Владос. Дали не е някоя от гостенките на приема онази вечер? Не можеше да се сети за никого, освен за Елиз Гере. Приемът. Смътно си спомняше Надин, след като падна. Как ли са Мартин и Сали? Вероятно би трябвало да се тревожи за тях. Не, нямаше нужда. Никога не ги бе харесвала и ѝ бе втръснало да се преструва.

Ричард бе убит на този прием. Защо ли не тъгуваше много? Той заслужаваше да скърби за него. Обаче Джил беше мъртва и като че не ѝ оставаше мъка за друг.

— Разбрах, че се чувствате много по-добре — каза доктор Лийбър, щом влезе в стаята. Усмихна се и седна до леглото. — Време беше. Тревожех се за вас.

Вярваше му. Съмняваше се, че той някога казва нещо, което не мисли.

— Много ли съм зле?

— Възстановителният процес върви добре. Имате счупена ръка и ключица. Другите рани бяха по-лоши, но направих така, че белезите да не се забелязват. След още три седмици ще можем да свалим шината.

Тя докосна бинтовете по лицето си.

— А тези?

— Имате някои малки шевове около очите, но вече зарастват и скоро ще свалим бинтовете.

— Какво е това на лицето ми? Пречи ми да говоря нормално.

— Сложил съм ви шина, за да повдигнем челюстта ви. Скоро ще можете да се справяте и без нея. Все още има синини, но бих могъл да сваля бинтовете и сега, за да получите представа как ще изглеждате.

— Не, няма значение. Ще изчакам. Искан да знам кога ще ме изпишете. След месец?

— Вероятно. Ако всичко върви нормално и изпълнявате онова, което ви кажа.

— Ще го правя. — Замълча, после с усилие изрече: — Дали мога да видя някой вестник, излязъл в деня след... Медас?

Усмивката му угасна.

— Не смятам, че е разумно. Изчакайте още малко.

— Вече чаках достатъчно дълго. Все пак някога трябва да го науча. Обещавам, че няма да се отпусна съвсем.

Той я изгледа продължително.

— Не вярвам да го направите. Добре, ще потърся вестник и ще пратя да ви го донесат. Нещо друго?

— Не. Много сте любезен, доктор Лийбър.

— Джоуъл — поправи я той.

— Обещавам, че няма още дълго да ви създавам безпокойства, Джоуъл.

— Тревожите ме — промърмори той.

— Извинявайте. — Съжалението ѝ бе искрено. Той имаше вид на почтен човек и доста се бе потрудил, за да ѝ помогне. За нещастие беше проникателен и усети отчуждеността, която се бе вселила във всяка клетка на тялото ѝ. Жалко, но не можеше да направи нищо в това отношение. — Обаче скоро ще бъда добре и тогава няма да се тревожите за мен.

— Надявам се. — Взря се още веднъж в нея, после се обърна и излезе от стаята.

Терористи били.

Нел свали вестника и се загледа в райетата на стената в кремаво и цвят на праскова. Точно така. Нямахте причини някой да убива Ричард или някой от другите, споменати в материала. Вероятно целта им е бил Кавински.

Но защо да се стремят да унищожат нея? Защо един от терористите я нападна, след като тя дори не бе близо до Кавински? Джил може да е била убита между другото, но този убиец преследваше нея.

Той никога не убива лесно.

Танек го каза, сякаш познаваше мъжа, убил дъщеря й.

Ако му е известен, вероятно знае къде може да бъде открит.

— Къде, по дяволите, се губиш? — каза Джоуъл, щом Никълъс вдигна, слушалката. — Цял месец се опитвам да се свържа с теб.

— Бях в чужбина. — Той се пресегна и погали Сам зад ушите. Немската овчарка се отърка в бедрото му.

— Желаете да те види — съобщили му лекарят. — Незабавно.

— Това вече е изненада. Как е тя?

— Настъпи коренна промяна. Храни се, говори с Джонсън. Дори го накара да й намери каиши за упражнения на краката и на здравата ръка.

— Тогава защо си толкова заядлив?

— Заядлив ли? Не се заяждам. Великите люде никога не се заяждат.

— Извинявай. Защо си толкова разтревожен?

— Контролира се прекалено. Много е резервирана.

— За момента вероятно така е по-добре. Поне здравето й се подобрява.

— Много бързо, станала е доста решителна. Като стрела, пусната от лък. Тръгнала е право към целта и няма да се отклони в друга посока.

— А каква е целта?

— Ти знаеш. — След известна пауза попита: — Какво ѝ каза?

— Дадох ѝ цел.

— Каква?

— Отмъщение.

— По дяволите!

— Налагаше се да импровизирам, нямаше какво друго да ѝ предложи. Уверявам те, че нямаше да успея да ѝ помогна, ако се бях опитал да ѝ вдъхна желание да стане неврохирург. Отмъщението бе единственият мотив, който щеше да свърши работа.

— А сега какво ще стане?

— Сега ти ще я отклониш. Вероятно преувеличаваш проблема. Тя е добра и мила жена. Намери начин да я върнеш към същността ѝ.

— Май изобщо не я познаваш. Съвсем не е такава, каквато ми я описа. — Поколеба се за миг. — Първия ден, след като ти замина, поиска да прочете вестника за станалото в Медас.

— Разстрои ли се?

— Да. Джонсън каза, че пребледняла и се разтреперила, но съумя да се овладее. Още същия ден пожела да те види. Оттогава все пита за теб. Смятам, че ако не дойдеш да я посетиш, щом я изпиша, незабавно ще се появи на вратата ти.

— Тогава май по-добре да тръгвам. Сам не обича гости.

— Как е кракът му?

— По-здрав от всякога.

— Понякога така се случва. Чупиш нещо и когато съединиш парчетата, откриваш, че пред себе си имаш съвсем нова личност. Ще ѝ предам, че утре ще бъдеш тук.

Предупреждението на Джоуъл не бе необходимо. Никълъс си даваше сметка за риска, който бе поел. Просто нямаше друга възможност. Няма как да се порежеш и да не остане белег.

Тя още много пъти щеше да се опари, ако не успееше да я опази, помисли Никълъс уморено. Само се надяваше, че той няма да е този, който щеше да го направи.

Да се спуснем надолу, надолу, надолу...

Не!

Нел скочи в леглото с разтуптяно сърце.
Беше сън. Само сън.
Джил я нямаше на вратата, не се взираше в нея...
Избърса мокрите си бузи.
Дано отново не ѝ се появи в съня. Не би могла да издържи.
Дано не ѝ се случи отново.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Искала си да ме видиш?

Нел вдигна очи и видя Танек, застанал на прага. Отново я обзегна, но трябваше да го потисне. Изрече рязко:

— Влез.

Той се приближи до нея. Беше по джинси и кремав памучен пуловер. Тези дрехи му стояха така естествено, както и смокинга, когато го видя за пръв път. Човек винаги би забелязал Танек, но не и дрехите му.

Той се отпусна на стола до леглото.

— Мислех, че вече си се отървала от тези превръзки.

— Вдругиден. Джоуъл искаше първо да зараснат шевовете. — Започна атаката: — Знаеш кой е убил Джил, нали?

Той не се престори, че не разбира въпроса й.

— Мислех, че ще се досетиш. Да, смятам, че знам кой е.

— Ти терорист ли си?

На устните му заигра усмивка.

— Ако бях, смяташ ли, че щях да го призная пред теб?

— Не.

Той кимна.

— Много добре.

Тя нямаше нужда от одобрението му, искаше отговори.

— Според мен това въобще не е нападение на терористи.

— Сериозно? Всички останали така мислят.

— Аз не бях в балната зала. Защо терористът да ме напада?

Той леко присви очи.

— Защо някой би могъл да те преследва?

— Не знам. — Изглежда го предизвикателно. — А ти?

— Да не си обидила Гардо?

Изглежда го озадачена.

— Гардо ли? Кой е този Гардо?

Не бе усетила, че до този момент той седеше напрегнат, докато не забележа как се отпуска.

— Твърде неприятна личност. Радвам се, че не го познаваш.

„Изрече името, за да види реакцията ми — помисли си тя. — Гардо. Запомни го!“

— Защо настояваше да дойдеш с мен в стаята онази вечер? За да си сигурен, че убиецът ще знае къде да ме намери ли?

— Не. Предполагам, че още преди да стигне до острова е имал подробен план на къщата и е знаел кой в коя стая е настанен. — Погледна я в очите. — Последното, което съм желал, е да те наранят или убият.

Трябваше да откъсне погледа си от него. Желанието му бе тя да му повярва и явно бе много силно. Не биваше да му вярва. Ще подозира всички, особено него.

— Кой уби дъщеря ми?

— Смятам, че е мъж на име Пол Мариц.

— Тогава защо не си го казал на полицията?

— Те са доволни, понеже смятат, че нападението е било извършено от терористи и е било насочено към Кавински.

— А този Мариц не е терорист, така ли?

Той поклати глава.

— Работи за Филип Гардо. Но полицията няма да хукне да издирва Мариц за това, че е убил дъщеря ти.

Пак Гардо.

— Ще ми кажеш ли за какво е всичко това или да тегля думите от устата ти?

Той слабо се усмихна.

— Вършеше го чудесно, исках да те оставя да продължиш да ме разпитваш. Гардо е дистрибутор. Той осъществява директната връзка между Европа и Близкия изток на клон от колумбийски наркокартел, оглавяван от Рамон Сандекес, Хулио Палома и Мигел Хуарес.

— Дистрибутор ли?

— Разпределя наркотиците на дилърите, а също и парите, за да улесни пътя им. Мариц е негов човек.

— Значи Гардо е изпратил Мариц да ме убие. А Джил?

— Тя му се е изпречила на пътя.

Съвсем просто. Едно дете му се изпречва и той го убива.

Гледаше я напрегнато.

— Добре ли си?

Тя избухна:

— Не, не съм добре. — Очите й святкаха. — Разгневена съм, чувствам се отвратително и искам да умра.

— Така и предполагаш.

— Твърдиш, че дори няма да се опитат да го осъдят?

— Само заради смъртта на дъщеря ти няма да стане. Може да намерят друга причина, за да го арестуват.

— Но ти се съмняваш.

— Гардо бди над хората си, защото в противен случай сам би се изложил на опасност. Голяма част от парите, които разпределя, отиват за полицейски началници и съдии.

Тя го изгледа недоверчиво.

— Искаш да кажеш, че може да извърши убийство и никой не го интересува?

— Теб те интересува — изрече той тихо. — Мен ме интересува. Но сега говорим за милиарди долари. Гардо само си вдига пръста и изведнъж съдия се сдобива с къща на Ривиерата и толкова пари, че може да се оттегли и да си живее като цар. Дори да намериш съдия, който да желае да осъди Мариц, Гардо би се погрижил да нагласи всичко със съдебните заседатели.

— Не мога да повярвам.

— Това е самата истина.

Тонът му я убеди. Той просто й излагаше фактите.

— В такъв случай ми казваш да забравя за Мариц.

— Не съм глупак. Никога няма да го забравиш. Казвам ти да го оставиш на мен. Ще направя така, че да спипам и Мариц, и Гардо.

— Да ги спипаш?

Танек се усмихна.

— Ще го убиеш — прошепна тя.

— При първа възможност. Това шокира ли те?

— Не. — Преди Медас би се изумила, но не и сега. — Защо?

— Няма значение.

— Изглежда знаеш всичко за мен, а не ми даваш възможност да науча нещо за теб!

— Така е. Това, което трябва да знаеш, е, че повече от година съм посветил на тази цел със същата страст, която е обхванала и теб.

— Не би могъл — изрече го пламенно и с дълбока омраза.

— Казваш го, защото сега зрителното ти поле е ограничено. Веднъж щом погледнеш на нещата и под друг ъгъл, тогава...

— Къде е той?

— Мариц ли? Нямам представа. Крие се някъде под крилото на Гардо.

— А къде е Гардо?

— Не така — решително заяви Танек. — Те са в пакет, а пакет не се пипа. Само ако допуснеш грешката да попаднеш в полето на Гардо, смъртта ти е в кърпа вързана.

— Тогава ми покажи как да не греша.

— За да не грешиш, стой настрана от двамата. Мариц беше еталон. Той знае повече начини за убиване, отколкото би могла да броиш. А Гардо е убивал хора само защото са го настъпили.

— Ти смяташ, че можеш да се добереш до тях.

— Ще се добера.

— Но още не си го направил. Защо ти е необходимо толкова време?

Той сви устни.

— Защото искам да живея, по дяволите! Не искам да убия Гардо, а след това да убият мен. Това не е никаква победа. Трябва да намеря начин да го притисна, така че...

— Значи не ги преследваш със същата страст. — Срещна погледа му и простишно изрече: — Мен не ме интересува дали ще умра. Искам само той да умре.

— По дяволите!

— Затова ми покажи, използвай ме. Ще го извърша вместо теб.

— Искат ти се. — Изправи се и тръгна към вратата. — Стой настрана от всичко това.

— Защо се сърдиш? Нали и двамата искаме едно и също.

— По дяволите, послушай ме. Гардо те иска мъртва. — Отвори вратата. — Не рискувам козички, за да привлечат тигъра.

— Почакай.

— Защо? Смятам, че си казахме всичко.

— Откъде научи толкова неща за мен?

— Накарах да ми съберат информация. Трябва да разбере защо Гардо иска да умреш.

— Но не си открил. Как си могъл? Няма никаква причина. Всичко това са глупости.

— Има причина. Само че още не я знаем. Продължавам да работя по този въпрос. Сега мога ли да си тръгна?

— Не, още не си ми казал защо настояваше да се качиш в стаята ми онази вечер.

Макар изразът му да не се промени, усети някакво неуловимо напрежение у него.

— Какво значение има?

— Всичко има значение. Искам да знам.

— Бяха ми дали информация, че ти си целта на нападението. Реших, че не е вярно.

— Но излезе вярно, така ли?

— Да, по дяволите! Сега доволна ли си? Взех погрешно решение и те оставих в ръцете на Мариц.

Тя го изгледа внимателно.

— Обвиняваш себе си. Затова се погрижи да ме докараш тук?

Той се усмихна безрадостно.

— Не те ли успокоява мисълта, че освен Мариц можеш да обвиниш още някого?

Би я успокоила. С цялото си същество желаше да му стовари цялата вина.

— Не те обвинявам. Грешката не е твоя.

Забеляза изненадата му.

— Много си великодушна.

— Не съм великодушна. Просто не си знаел. Не беше там, когато Мариц дойде.

— Но можех да бъда.

— Разбира се. Ако желаш да бъдеш виновен, чувствай си се колкото искаш. — После добави ожесточено: — *Искам да се чувстваш виновен! Може би тогава ще ми помогнеш да намеря Мариц.*

— Остави тази работа.

— Няма да я оставя. Ще...

Вече бе излязъл от стаята.

Сърцето ѝ биеше лудо и тя усещаше как кръвта пулсира във вените ѝ. Той разчупи ледената черупка на вцепенението, която я предпазваше, но това нямаше значение.

Той познава Мариц и може да ѝ посочи пътя към него. Ще намери начин да го накара да направи точно това.

Пресегна се към еластичните колани, които стояха върху нощното шкафче, и ги нахлузи на левия си крак. Постепенно заякваше. Използваше коланите дори когато не можеше да спи нощем.

Откакто я нападнаха кошмарите, предпочиташе да не спи.

Джоуъл се усмихна лукаво, когато видя изражението на Никълъс.

— Изглеждаш разстроен. Преувеличих ли?

— Не.

— Както ти казах, не ми харесва този неин самоконтрол.

— Какво? — Спомни си хладината, с която Нел го посрещна. Но тя престана да се владее, след като започна атаката. Забеляза само непоколебимата ѝ решителност и непреклонна воля.

Значи не го преследваше със същата страст.

Да, тя бе обхваната от страст — същата сляпа страст, която е отвела Жана д'Арк на кладата.

Джоуъл поклати глава.

— Казах ти, че не ми харесва...

— Чух го вече. Смятам, че няма защо да се тревожим за това. Още колко ще я държиш тук?

— Две седмици.

— Ако можеш, задръж я по-дълго.

— Защо?

— Още не е готова да излезе. — Той също не бе готов. Знаеше, че тя няма да се откаже и той ще трябва да намери начин да я отклони. — Не можеш ли да откриеш някакво усложнение?

— Не, не лъжа пациентите си. Тя е тук повече от два месеца. — Иронично се усмихна. — Какво има, Никълъс? Нали тъкмо ти ми каза, че тя не е силна като електростанция, а само е добра и мила жена?

Той вече не бе сигурен каква е станала Нел Колдър, но се бе променила достатъчно, за да го кара да се чувства доста неудобно.

— Престани, Джоуъл. Сега ми е нужна помощ.

— Но не и като компрометирам професионалната си етика.

— Тогава не я лъжи. Костите ѝ още не са зараснали добре. Кажй ѝ, че искаш да остане, докато се възстанови напълно. Не вярвам да се нуждаеш от леглото ѝ.

Джоуъл се замисли.

— Струва ми се, че това бих могъл да направя.

— Тя запозна ли се с Таня? — попита Никълъс.

— Още не.

— Тогава ги събери колкото се може по-скоро.

— Заради влиянието на друга жена ли?

— Заради влиянието на друг оцелял. — Обърна се и направи знак на Фил. — Дръж я под око.

Той изглеждаше засегнат.

— Добре се грижа за Нел, Ник.

— Знам. — Танек се усмихна. — Само внимавай да не се изплъзне, без някой да разбере. Ясно ли е?

Фил кимна.

— Тя ми харесва. Казах ѝ, че съм завършил компютърни науки в колежа, и тя прояви голям интерес. Разпитва ме какво ли не за компютрите.

Интересът към компютрите гарантираше доброто отношение на младия мъж.

— Какви въпроси ти задава?

Фил сви рамене.

— Просто въпроси.

Може би зад проявения интерес не се крие нищо. Или пък тя инстинктивно е насочила усилията си да спечели приятелството на Фил. Не би му минало и през ум, че жената, с която се запозна в Медас, е способна на подобни машинации, но Нел вече бе съвсем различна.

— Само не я изпускай от очи.

— Знаеш, че ще го направя. — Той се върна в стаята на Нел.

— Добро момче — отбеляза Джоуъл. — Справя се като истинска медицинска сестра.

— Изненадан си. Казах ти, че ще го харесаш. — Отново се върна на основната тема: — Ще доведеш ли Таня?

— Защо не? Тя иска да се запознае с Нел. — След малко продължи: — Безпокоиш се какво ще направи, когато я изпиша и вече няма да има кой да я пази. Тя знае, че някой се е опитал да я убие. Вярвам, че няма да направи нещо прибързано.

— Прибързано ли? Да, смятам, че би могъл да използваш тази дума. Въпреки че може би самоубийствено е по-точна.

— Ти знаеш кой се е опитал да я убие — изрече бавно приятелят му и го изгледа напрегнато. — Казал ли си й го?

— Ефектът на доминото. Трябваше да й подам нещо. Освен това тя заслужава да знае.

Джоуъл поклати глава.

— Голяма грешка.

— Може би. Вече направих няколко. — Тръгна към асансьорите. — Но сега най-важното е да се внимава тя да не направи нещо.

— Почакай. Някой те търси. — Хирургът бръкна в джоба на самото си и откри листчето. — Джейми Риърдън. В Лондон е и иска незабавно да му позвъниш.

Никълъс взе листчето от него.

— Може ли да се обадя от кабинета ти?

— Естествено. — Посочи вратата нататък по коридора.

— Живея само за да ти бъда от полза, Никълъс.

— Радвам се, че най-после свикна с тази мисъл — отвърна той с безизразно лице, докато вървеше към кабинета. — В началото ти беше трудно.

Чу как Джоуъл изруга тихо зад гърба му. Все още се усмихваше, когато влезе във връзка с Джейми.

— Откри ли нещо?

— Конър разполага с името на информатора на Кейблър в лагера на Гардо. Тук, в Лондон е. Някой си Найджъл Симпсън — счетоводител. Искаш ли да се опитам да го привлека на наша страна, както направих и с другия осведомител на Кейблър?

Никълъс се развълнува.

— Сигурен ли си, че е той?

— Конър така твърди, но този заек сигурно ще се изплаши много, освен ако не е напълно сигурен. Искаш ли да се свържа със Симпсън?

— Не, идвам със следващия полет. Не го изпускай от очи.

— Няма проблем. Нощем прекарва в апартамента на любимата си мацка. Не вярвам да мръдне оттам. — Джейми се разсмя. — Е, освен в жената. Предполагам, че тя ще го вдъхнови за малко движение. Има репутацията на много извратена дама. Ще бъда на Милфорд Роуд 23. Ще шофирам такси от старите ролс-ройсове. — Въздъхна. — Знаеш ли, изчезват един след друг. На тяхно място се появяват лъскави пригладени чудовища без никакво отношение към историята. Тъжна работа.

— Дано и Симпсън не изчезне така.

— Няма. Някога да съм те излъгал?

— О, вече си седнала. Браво.

Нел вдигна очи и видя висока дългокрака брюнетка.

Жената беше по джинси, с мъжка карирана риза с навити до лактите ръкави и кожена жилетка. Усмихна се.

— Може ли да вляза? Не си ме виждала, но аз имам чувството, че те познавам. Казвам се Таня Владос.

Името ѝ се стори познато.

— Ти ми изпрати цветята.

Тя кимна и тръгна към нея.

— Харесаха ли ти? Аз ги отглеждам.

Таня Владос имаше странен акцент въпреки съвсем американските си дрехи.

— Бяха прекрасни, госпожице Владос.

— Таня. — Усмихна се. — Чувствам, че ще станем близки приятелки, а аз никога не греша.

— Така ли?

— Баба ми беше циганка и казваше, че имам не очи, а уши на гледачка. — Отпусна се на стола. — Чувам ехото на духа.

— Колко... интересно.

Таня се засмя.

— Мислиш ме за луда. Не те обвинявам. Но е вярно.

— Тук, в клиниката ли работиш?

— Не, работя при Джоуъл. Негова икономка съм. — Изпъна крака. — Преди да ме попиташ, ще ти кажа, че това не означава, че дяля леглото си с него.

Нел я погледна изумена.

— Никога не бих ти задала подобен въпрос.

— Така ли? Ще се изненадаш колко хора го правят. Няма нищо скрито на този свят. — Очите й светнаха закачливо. — Повечето пъти им отговарям, че е вярно. Джоуъл направо полудява. Той е старомоден, сигурно си разбрала.

— Не, не знаех.

Таня кимна.

— През първите седмици човек не забелязва много неща. Мъката му е твърде голяма. Така беше и с мен.

Нел изтръпна.

— Не си никаква домоуправителка, а някоя психиатърка — от онези, които Джоуъл непрекъснато ми изпраща. Е, можеш да си тръгваш. Не желая да разговарям с теб.

— Психиатърка ли? — Усмихна се тя. — Аз също не ги понасям. Докато лежах тук, Джоуъл направи всичко възможно да ме накара да се срещна с един, но аз го изгоних.

— Била си пациентка тук ли?

— Имах много рани, когато ме докараха от Сараево, но той ме оправи. — Ухили се. — Сега възнамерявам аз да го оправя. Нали е прекрасен?

Прекрасен не бе думата, с която би свързала Джоуъл Лийбър.

— Може би. Смятам, че е много добър.

— Много повече от това. Има страхотно сърце. Това е голяма рядкост. Прилича ми на роза. Чудесно е да видиш как...

— Е, готова ли си за великото разкриване? — попита Джоуъл, когато влезе в стаята.

— Да — отвърна с нетърпение Таня.

Той я изгледа с укор.

— Питам пациентката.

— Готова съм — каза Нел.

— Надявам се, че нямаш нищо против Таня да присъства, когато свалям бинтовете. Непрекъснато настоява да дойде и да те види след операцията.

— Изпитвам законен интерес — призна тя. — Джоуъл ми позволи да му помогна, докато оформяше новото ти лице. Убедих го да запази устата. Имаш страхотна уста.

— Благодаря. — Устните ѝ трепнаха развеселено. — Сигурно си му казала да махне останалото.

— В общи линии.

Джоуъл поклати глава.

— Тактична, винаги тактична.

Ама тя наистина се усмихваше, установи изумена Нел. С истинска усмивка, а не като онези, с които пресилено искаше да покаже, че отново става нормална.

Изпитателният поглед на Таня не се откъсваше от лицето ѝ.

— Бъди спокойна — изрече тихо. — Ще се научиш, че когато се смееш, не предаваш никого. — Преди да ѝ отговори, Таня се обърна към Джоуъл: — Смята те за много добър, но не и за роза.

— Роза ли? — повтори той.

— Ти си роза. Тази мисъл ми хрумна още в мига, когато те видях. Имаш качества и вътрешна красота, които се разтварят непрекъснато.

Той я изгледа ужасен.

— Разбира се, че не миришеш на роза. По-скоро на евкалипт, но...

— Ще докарам количка. — Побърза да излезне от стаята.

Таня се изправи.

— Смешно, нали? Странно защо мъжете не понасят да ги сравняват с цветя. Не разбирам защо свързват цветята само с жените.

— Признавам, че според мен такова сравнение е необикновено. — Нел продължаваше да се усмихва. — Но е интересно.

— Джоуъл има нужда непрекъснато да го шокираш с нещо. — Помогна ѝ да облече розов халат и закопча най-горното копче. — Способните лекари свикват да се отнасят с тях със страхопочитание и ласкателства. Това им се отразява много зле. — Кимна одобрително. — Този халат ми харесва. Всички халати трябва да бъдат розови. Когато се събуждаме, е необходимо да бъдем заобиколени от цветни предмети. Изборът е добър.

— Боя се, че заслугата не е моя. Той просто се появи тук.

Таня се засмя.

— Похвалата беше за мен. Аз го избрах.

— Смятала си, че ще приличам на роза ли?

— Е, можем да си позволим малко смях. Хубав е. — Поклати глава. — Не, Джоуъл е единствената ми роза. По-късно ще реша

какво...

— Ето ни. — Лекарят влезе в стаята заедно с Фил, който буташе стола на колела. Джоуъл изгледа строго Таня. — Мислиш ли, че ще можеш да се държиш прилично?

— Не. — Тя проследи как Фил помогна на Нел да седне на стола. — Много се вълнувам.

— Сериозно? — Джоуъл се усмихна отстъпчиво.

„Ама той я обича“ — изведнъж си помисли другата жена. В погледите, което си размениха, имаше топлота, обич и разбиране, все едно че бяха женени от петдесет години. Болка прониза душата ѝ, когато си даде сметка, че двамата с Ричард никога не бяха се гледали така. Вероятно след време...

— Хайде, готови сме. — Таня покри коленете ѝ с одеяло и се обърна към Фил. — Поеми я. Ние ще те следваме.

— Харесва ли ти? — попита нетърпеливо Таня.

Поразена, Нел се взираше в непознатото лице в огледалото.

— Май не ти харесва.

— Ш-ш-т-т — обади се Джоуъл. — Остави я на мира.

Нел се пресегна и предпазливо докосна бузата си.

— Ако не ти харесва, грешката е моя — не се стърпя Таня. — Джоуъл си е свършил прекрасно работата.

— Наистина — съгласи се Нел. — Прекрасно. Линията на скулите е великолепна. — Установи, че говори безлично, все едно, че хвали някаква скулптура. Точно така се чувстваше. Лицето в огледалото беше произведение на изкуството, невероятно очарователно, почти... заслепяващо. Единствено кафявите очи и устата бяха същите. Не, и това не бе вярно. Вдигнатите им леко нагоре ъгълчета правеха очите ѝ да изглеждат по-големи, а цветът им — по-наситен. Устата ѝ я правеше да изглежда особено уязвима и чувствена.

Докосна клепачите си.

— Тук какво сте направили? По-тъмно е.

— Малко козметична хирургия. — Джоуъл направи гримаса. — Таня реши, че трябва да имаш постоянна черна линия на горния и долния клепач в случай, че плуваш. Господ да ми прости, ако не изглеждаш свършена и във водата.

— Линията е много тънка. Изглежда съвсем естествена — бързо додаде Таня. — Сметнах, че е редно да направим всичко наведнъж.

— Разбирам. — И двамата я гледаха с очакване. — Наистина изглеждам... блестящо. Никога не съм и мечтала...

— Показах ти компютърната рисунка — сети се хирургът.

Много смътно си го спомняше.

— Тогава не бях в състояние да разсъждавам... въобще не съм мислила по въпроса.

— Ще ти трябва време, докато свикнеш. Ако ти е нужен съвет, аз...

Таня изсумтя силно.

Джоуъл не ѝ обърна внимание.

— Както ти казах, подобна драстична промяна би могла да те травмизира. Вероятно ще ти е нужна помощ, докато свикнеш.

— Благодаря, няма да имам нужда от помощ. — Това нямаше да промени живота ѝ. Ако се бе случило преди Медас, помисли си неочаквано, би могло да се получи точно това. Лицето, което Джоуъл ѝ бе дал, бе мечта за всяко грозно патенце. Красота, подплатена с увереност, а това качество въобще ѝ липсваше. Но вече не. От друга страна, яростта ѝ даваше сила. Не се и съмняваше, че щеше да направи онова, което бе необходимо. — Макар че когато минавам покрай огледало, ще се оглеждам по два пъти.

— Всички мъже на сто метра от теб ще се обръщат да те гледат — допълни сухо доктор Лийбърр. — Може да се наложи да имаш нужда от бодигард не само заради причините, които Никълъс е измислил.

— Бодигард ли?

— Фил изпълнява две роли. Никълъс искаше да бъдеш защитена. Тя се намръщи.

— Никълъс Танек е наел Фил?

Той кимна.

— Фил работеше за Никълъс. Би трябвало да се чувстваш в пълна безопасност. В това отношение Никълъс не греши.

— Значи плаща заплата на Фил?

— Не се безпокой, той се погрижи и за цялото ти лечение.

— Невъзможно. Дайте сметката на мен.

— Остави Никълъс да плати — каза Таня. — Джоуъл взима скъпо.

— Мога да си платя. Имам малко пари, останали от майка ми. — Обърна очи към Таня. — Познаваш ли Танек?

— От години — отговори тя разсеяно, погледът ѝ бе съсредоточен върху косата на Нел. — Утре трябва да слезем долу в салона и да премахнем прошарените коси.

— Как прошарени? — Взря се в огледалото. Закова се на място, когато забеляза, че на слепоочията косата ѝ бе посивяла.

— Нямаше ли ги преди? — попита тихо Таня.

— Не.

— Случва се. Косата на леля ми стана чисто бяла, когато пред очите ѝ убиха нейния съпруг. — Усмихна се. — Ти имаш само няколко косъма. Смятам, че кестенявата ти коса ще изглежда направо чудесно с лека боя, всички ще казват, че си много шик.

— Няма значение.

— Разбира се, че има. Не бих позволила лице, което съм измислила, да стои в лоша рамка. — Обърна се към Джоуъл: — Нали може?

— Ти се съветваш с мен? Стори ми се, че вече всичко е решено. — Кимна. — Наистина смятам, че ще бъде по-добре.

Младата жена отново се обърна към Нел:

— Утре в десет? Ще ти запиша час.

Тя се поколеба. Не изгаряше от желание да прикрие няколко бели косъма. Но явно Таня щеше да се разочарова, ако творението ѝ по някакъв начин не се доближава до съвършенството, а Нел я хареса. Най-странното бе, че не изпитваше неудобство от нея.

— Щом искаш.

— Разбира се. — Лицето ѝ светна. — На теб също ще ти хареса, обещавам ти.

— Таксито ви, господин Симпсън. — Джейми отвори вратата с жест. — Хубав ден, нали, сър?

Найджъл Симпсън се намръщи.

— Не съм викал такси.

— Вие не сте. Мисля, че една жена позвъни.

Вероятно Кристин се е обадила, докато е бил под душа.

Винаги проявяваше внимание след сеансите им. Тя вярваше, че с мед можеше да се омекоти жилото. Усмихна се, като си припомни колко вълнуваща беше нощта. Тази жена бе невероятна. Влезе в таксито.

Танек!

Найджъл посегна към дръжката на вратата.

Танек сложи ръка върху рамото му.

— Недейте — изрече той меко. — Много ще ме натъжите. Доколкото разбирам, вие ме познавате. Откъде? Не си спомням някога да сме се срещали.

Найджъл напрегнато облиза устни.

— Миналата година, когато бяхте в Лондон, някой ви посочи.

— Гардо ли?

— Не познавам никакъв Гардо.

— Струва ми се, че го познавате. Джейми, хайде да се поразходим из парка, докато господин Симпсън си спомни.

Той кимна и седна на мястото на шофьора.

— Не си спомням — заяви Симпсън. Пресилено се засмя. — Бъркате ме с друг.

— Гардо ли ме посочи?

— Не, казах ви... — Млъкна, когато забеляза погледа на Танек. Седеше неподвижно, тонът му беше мек, спокоен, но той усети, че го обхваща ужас. — Не знам нищо. Спрете. Искам да сляза.

— Доколкото знам, вие сте счетоводител. Сигурно сте много ценен за Гардо... също и за Кейблър.

Мъжът изстина.

— Не познавам нито един от двамата.

— Сигурен съм, че Гардо знае името на Кейблър. Представете си, че му се обадя и му съобщя, че информирате Кейблър.

Найджъл затвори очи. Не беше честно. Всичко му вървеше толкова добре, а сега се появи този мръсен негодник и ще прати всичко по дяволите.

— Май ви прилоша — отбеляза Танек. — Да отворя ли стъклото?

— Не можете да го докажете.

— Няма защо да го доказвам. Гардо няма да изпусне случая, нали?

Не, той само би се усмихнал, би свил рамене, а на другата сутрин Найджъл щеше да бъде мъртъв.

Отвори очи.

— Какво желаете?

— Информация. Искам редовни и точни доклади. Искам информацията първо да идва при мен, а после ще реша какво да предадете на Кейблър.

— Да не мислите, че съм единственият счетоводител на Гардо? Той никога не доверява всичко на един човек. На нас ни се дават само откъслечни сведения за парите, които излизат, и повечето пъти са кодирани.

— Списъкът с имената за нападението в Медас не беше кодиран.

— Обаче действието, което трябваше да се предприеме, беше.

— Каква бе причината за нападението?

— Изпратих на Кейблър всичко, което знаех.

— Тогава открийте нещо повече. Искам да знам всичко за Медас.

— Няма да мога. Опасно е.

— Знаете ли, Найджъл — усмихна му се той, — това всъщност не ме интересува.

— Изглежда ми някак... странно. — Нел поклати глава и бледозлатистите кичури проблеснаха на меката светлина в салона.

— Изглежда прекрасно — заяви категорично Таня. — Прическата ти отива. Обикновена, но изискана. — Обърна се към фризьорката. — Великолепно, Бет.

Бет се усмихна.

— За мен бе удоволствие да поставя глазурата върху тортата. Сега имате нужда от нови дрехи, които да отиват на новия ви вид.

— Съгласна съм — каза Таня. — Утре ще я закарам в града. — Намръщи се. — Не, на Джоуъл това може да не му хареса. Ще изчакам до следващата седмица.

— Няма да е необходимо — каза Нел. — Ще се обадя на икономката ми в Париж да изпрати някакви дрехи.

— Можеш да го направиш, но Бет е права. Новата жена има нужда от нови дрехи.

Нова жена. Думите отекнаха в главата ѝ. В известен смисъл тя наистина загина през нощта, когато Нел и Ричард умряха, и се роди отново в мъката, когато научи за убийството на Джил. Но жената не беше цялостна — отвътре беше куха. Може би не напълно, установи тя веднага. Бе почувствала топлота, беше ѝ станало весело, дори през последните няколко дни, откакто се появи Таня, изпита завист.

— Да не би да настоявам много? — попита Таня. — Такава съм си. Просто досаждам.

— Не досаждаш. — Нел се обърна към Бет. — Колко ви дължа?

Тя поклати глава.

— Наета съм от клиниката. Никакво плащане, никакви бакшиши.

— В такъв случай ви благодаря. — Усмихна се. — Много сте способна.

— Направих всичко, което можах, но както ви казах, това е само глазурата. С подобно лице и без коса ще изглеждате красива.

— Съгласна ли си да те заведа на покупки в града? — попита я Таня, когато излязоха от салона.

Замисли се. Вероятно бе добра идея да отиде в града.

— Ако Джоуъл ме пусне.

— Добре. Ще му кажа, че ще купуваме всичко на сметката на Никълъс, и тогава непременно ще ни пусне да излезем.

— Защо? Джоуъл не го ли харесва?

— Харесва го, но отношенията им са сложни. Той е от онези мъже, които обичат да имат конкуренция.

Нел я изгледа с празен поглед.

— А Никълъс... — Таня сви рамене. — Си е Никълъс.

— Но Джоуъл е блестящ хирург.

— Никълъс е по-силен от живота. Има мъже, които хвърлят дълга сянка. Джоуъл не обича да стои в нечия сянка. — Ухили се. — Но тази причина често е раздразнителен. Ти много го разочарова, когато спомена, че искаш сама да платиш сметката си.

Нел също не искаше да стои в сянката на Танек.

— Дългът си е мой.

Другата жена прикова поглед към лицето ѝ.

— Чувстваш се засегната.

Да, той я бе обидил. Дразнеше я способността му да прониква през бариерите, които бе издигнала около себе си, и жестокостта, с

която я върна към живот. Негодуваше от факта, че всеки път, щом го видеше, той ѝ напомняше за Медас. Вътрешно се бунтуваше, че искаше да я отстрани, когато би могъл да ѝ помогне.

— Знам, че е твой приятел, но не го харесвам. Предпочитам твоя Джоуъл. — Промени темата. — Какво друго има в клиниката, освен фризьорски салон?

— Всичко — като започнеш от басейн до ресторант пет звезди. Някои пациенти предпочитат да стоят тук, докато напълно се излекуват, и се възползват от всички удобства. Ти какво имаш предвид?

— Гимнастически салон.

— Има, но се съмнявам дали Джоуъл ще ти разреши веднага да започнеш да се упражняваш. Може би ще иска да се увери, че костите ти са заздравили напълно.

— Ще правя само каквото мога. Трябва да укрепна.

— И това ще стане. Въпрос на време.

Но тя не желаше да чака. Полудяваше, като си помислеше, че е толкова слаба и отпусната. Искеше да бъде готова в момента. Повтори:

— Ще правя само каквото мога.

— Ще видим дали е възможно.

— Утре?

Таня вдигна въпросително вежди.

— Ще говоря с Джоуъл. Може да разреши, ако идвам с теб, за да съм сигурна, че няма да си навредиш.

— Но това ще пречи на твоята работа. Не искам да ти се налагам. Вече направи много.

— Не ми се налагаш. За мен е удоволствие. Имам нужда от упражнения, а работата ми като икономка на Джоуъл не изисква много усилия. — Засмя се. — Освен това ще е доволен, че няма да съм непрекъснато на телефона.

Нел я изгледа недоверчиво.

— Истина е — каза Таня. — Ще са ти нужни дрехи за упражнения. Докато отидем по магазините, ще ти дам някои от моите.

Тя поклати глава. Таня сигурно носеше по-малък номер.

— Няма да ми станат.

— Е, може да са ти малко големи, но не е проблем. И без това дрехите ти трябва да бъдат широки.

Нел я изгледа озадачено.

— Освен ако не желаяш да носиш чужди дрехи?

— Не, разбира се, че не, но...

— Добре. — Бяха стигнали до вратата на стаята и Таня се обърна към Фил: — Доведох я здрава и читава. Какво ще кажеш за косата ѝ?

Той подсвирна възхитен.

— Чудесна е.

— Утре ще дойда в девет сутринта и ще ти помогна да се облечеш — заяви младата жена, усмихна се и тръгна по коридора.

— Ще ти помогна да си легнеш — каза Фил. — Сигурно си уморена.

Беше направо изтощена.

— Благодаря, но трябва да свиквам сама да го правя. Не мога да се осланям...

Той я вдигна с лекота и я понесе към леглото.

— Разбира се, че можеш. Тежиш колкото перце. Нали затова ми плащат. — Сложи я в леглото. — Сега поспи, а после ще ти донеса обяда.

Може да са малко големи.

Лека си като перце.

Бавно вдигна ръка и ръкавът на халата ѝ се смъкна. Загледа се за миг в ръката си, после разтвори халата и прибра памучната нощница към тялото си. През последния месец сигурно бе отслабнала поне тринайсет килограма.

Диета ли, помисли си горчиво. Падаш от балкон, губиш най-близките си и измършавяваш като хрътка. През всичките години се бе борила с излишните килограми, а сега, когато нямаше никакво значение, те вече бяха изчезнали.

Вероятно все пак имаше значение. По-бързо щеше да придобие сила без ненужните килограми, които ѝ тежаха.

Суетата не бе толкова важна колкото силата.

ПЕТА ГЛАВА

— Не съм сигурен, че одобрявам идеята ти — прошепна Джоуъл на Таня, докато наблюдаваше как Нел и Фил приближават по коридора. — Сигурен съм, че Никълъс не би се съгласил.

— Ще се върнем до три часа — отвърна тя. — Фил ще ни откара до града и там ще ходим от магазин на магазин. Какво би могло да се случи за половин ден по магазините?

— Кажй го на Никълъс.

— Непременно. Повярвай ми. Ще й се отрази добре.

— Не вярвам, че тя смята дрехите за най-важното в момента.

— Така е, но е обичайно, нормално действие. За нея е важно да върши нормални неща.

— Като физически упражнения например?

Таня се смръщи.

— Никак не е нормален начинът, по който се упражнява — съгласи се тя. — Сякаш нещо отвътре я подтиква. Стига да й позволиш, би прекарала в залата двайсет и четири часа.

— Не й се отразява зле. — Той направи пауза. — Знаеш, че няма защо толкова да се въртиш край нея. Не носиш никаква отговорност.

— На мен ми харесва. Искам да й помогна. — Добави бавно: — Може би в нейно лице виждам себе си.

— И едната от вас ми е достатъчна. — Той се обърна към Нел, която бе стигнала до тях. — Не се преуморявай. Щом се умориш, откажи се и се връщайте.

— Така ще направим.

Подаде й сгънати банкноти.

— Ето. Не знам колко пари имаш.

— Нямам нужда от тях. Кредитните ми карти ги няма, но сигурно мога да се обадя и да уредя нещо.

— За по-лесно Таня да пише всичко на сметката на клиниката, после ще ги платиш. — Отвори й задната врата на колата. — Помнете, че този линкълн ще се превърне в тиква, ако не се върнете до три часа.

— Това е универсалният магазин „Дейтън“. Тук ще намерим повечето основни неща. За по-специалните ще погледнем в бутици. — Докато излизаше от колата, Таня каза на Фил: — Какво ще кажеш да ни дадеш три часа и да се срещнем тук в един?

Той се намръщи от неудобство.

— Не смятам, че идеята ти е добра. Хайде да паркирам колата и да вляза с вас.

— Добре — съгласи се тя. — Ще ни намериш при спортните дрехи. Първо там ще отидем.

Нел последва Таня в универсалния магазин.

— Няма защо да ходим другаде. Имам нужда само от основни неща, Таня.

— Нуждата и желанието са две различни неща. — Стъпи на ескалатора. — Може да не искаш да се видиш с... Къде си тръгнала?

— Искам да свърша нещо. Ще се срещнем отвън в един. — Нел хвърли поглед назад и бързо се отправи към страничния изход.

Таня бе на половината път нагоре с ескалатора, но се обърна и хукна надолу.

— Ще свършиш, как не.

Нел стигна страничната врата и скочи в таксито, паркирано до стоянката.

— До Централната библиотека.

Таня изскочи навън в мига, когато таксито се отделяше от бордюра и набираше скорост.

— Нел!

Нел изпитваше известни угризения. Таня беше мила и бе некрасиво, че я измами. Но в същото време беше приятелка на Танек и Нел не искаше тя дай се меси.

Десет минути по-късно влезе бързо в справочната зала на библиотеката и се отправи към жената до бюрото.

— Вярвам, че имате Нексис? Жената вдигна очи към нея.

— Да.

— Никога не съм използвала тази програма. Дали някой би могъл да ми помогне, за да намеря известна информация.

Библиотекарката поклати глава.

— Предлагаме програмата на редовните си читатели, но не разполагаме с време, за да даваме уроци. — После добави: — Плаща се за всяка тема, която търсите.

Нел погледна към идентификационната ѝ картичка. Грейс Селкърк.

— Ще платя и за услугата, госпожо Селкърк.

— Съжалявам, нямаме време за...

— Аз ще ви помогна.

Нел се обърна и видя висок, дългунест мъж, който ѝ се усмихваше.

— Казвам се Ралф Дандридж. Работя тук.

Тя се усмихна.

— Нел Колдър.

— Правилата са ти известни, Ралф — обади се библиотекарката.

— Правилата са, за да бъдат нарушавани. — Той се обърна към Нел. — Ако нямате компютърна грамотност, програмата малко ще ви обърка. Ще ви покажа.

— Нямах време за това, Ралф — напомни му Грейс Селкърк. — Трябва да свършиш нещо друго.

— Ще го направя следобед — отвърна мъжът. — Сега взимам обедната си почивка. — Направи жест към Нел да го последва. — Компютрите са в следващата зала.

— Не искам да си навличате неприятности.

— Голяма работа. Тук работя на непълен работен ден. Вечер посещавам колеж. Освен това Грейс е много стриктна. Исква всичко да върви като по ноти.

— Благодаря, че ми помогнахте. — Усмихна се. — Не знам какво щях да правя, ако не бяхте вие.

Той я изгледа развеселено.

— Е, толкова поне мога да направя за вас. Поначало Нексис е информационна система. В нея са записани хиляди вестници, списания и други периодични издания. Трябва само да изпишете темата, която желаете, и тя ще ви изтегли всичко, писано по нея през последните десет години.

— Мога ли да посоча име?

— Разбира се. Но може да се появят доста подобни имена. Кого ще търсим?

— Пол Мариц.

Той получи два материала за Пол Мариц. Единият от тях се отнасяше за сценарист, получил някаква награда, другият Мариц беше пожарникар, спасил дете. Определено не бе чудовището, от което се интересуваше.

Тя всъщност не беше очаквала да намери нещо, свързано с него, но си струваше да опита.

— Нещо друго?

— Филип Гардо. — Името бе необикновено и тя се съмняваше дали няма да се натъкнат на същия резултат. Което не означаваше, че би имала по-голям късмет. Но според Танек той бе един от ръководителите на престъпния свят. Вероятно щеше да има нещо, свързано с арести, съдебни дела... изобщо каквото и да е.

Бинго. След като опитаха три начина на изписване на името, появиха се три материала, отнасящи се до Филип Гардо. Единият беше в списание „Таим“. Другият в „Спорт Илустрейтид“. Третият — в „Ню Йорк Таймс“.

— Големи са. Искате ли да ги сканираме? — попита Ралф.

— Не. Може ли да ги принтирате?

— Разбира се. — Той маркира статиите, натисна копчето за принтиране и се облегна на стола. — Статия ли ще пишете за него?

— Моля?

— Тук идват много журналисти, за да събират материали.

— Възможно. — С нетърпение наблюдаваше как излиза хартията от принтера.

Той събра листовите и ѝ ги подаде.

— Колко ви дължа?

— Нищо. В извънработно време съм. За мен бе удоволствие.

Нел не можеше да остави нещата така, знаеше колко трудно се издържат студентите.

— Не мога да приема... — Но би накърнила гордостта му само като му благодари и си тръгне. По дяволите, трябваше да прочете тези статии, и то незабавно. Въздъхна. — Добре, поне имате ли време да обядваме в някой близък ресторант?

Очите му светнаха зад очилата с рамки от костенурка.

— Разбира се.

Тя прибра листовите в чантата си и се изправи.

— Хайде да вървим. Не бих желала шефката ви да се разсърди, че закъснявате. Има ли някое място наблизо?

— Да. — Той се подвоуми. — Имате ли нещо против да отидем в „Гладния селянин“? Само на няколко пресечки е.

— Храната там по-добра ли е?

— Не, но много мои приятели ходят там. — Ухили се. — Искам да ме видят с вас.

Искаше да се изфука с нея все едно, че беше някакъв трофей, установи тя с неудоволствие. Лицето, което Джоуъл ѝ бе дал, вероятно повлия това добро момче да ѝ помогне, но предизвика и отговора му. Всяко нещо си има две страни.

Ралф я гледаше с нетърпение, а тя му бе длъжна. Каза примирено:

— Да вървим в „Гладния селянин“.

Нел се върна пред „Дейтън“ в един без пет.

Таня я чакаше пред магазина.

Тя инстинктивно се овладя, щом видя израза ѝ.

— Таня, съжалявам, но за мен беше необходимо...

— Мълчи — прекъсна я. — Толкова съм ядосана, че ми идва да те бутна пред колата. — Приблужи се до бордюра и махна с ръка. — Фил е там. Ще говорим, когато се приберем в клиниката.

Той я изгледа осъдително, когато влезе в колата.

— Не биваше да правиш това, Нел.

— Хайде да се връщаме в клиниката, Фил — каза рязко Таня. Държеше се хладно.

Дотогава тя никога не се бе показвала студена, помисли Нел. След този ден сигурно няма да пожелае никога повече да я вижда.

Не бе очаквала, че ще ѝ се стори все едно, че е загубила нещо.

Когато се върнаха в Удсдейл, Таня влезе в стаята и отхвърли чаршафа от леглото, после се обърна към Фил:

— Устата ми пресъхна. Би ли ни донесъл лимонада? Ще накарам Нел да легне и да си почине.

Той кимна.

— Разбира се.

Щом вратата се затвори зад гърба му, Таня се обърна към нея:

— Никога повече не бива да ме лъжеш.

— Не съм те излъгала.

— Измами ме. То е същото.

— Сигурно си права. Трябваше да свърша нещо и се боях, че няма да одобриш.

— Права си. Не бих одобрила. Джоуъл въобще не искаше да те пусне, аз го убедих. Ти ме използва.

— Да.

— Защо? Толкова важно ли бе, че се наложи да излъжеш?

— Трябваше ми информация. Танек не би ми я дал. Ходих в библиотеката.

— И не ми каза.

— Ти си приятелка на Танек.

— Това не означава, че ми е господар. Не ти ли мина през ума, че съм и твоя приятелка?

Нел я изгледа с широко отворени очи.

— Не — прошепна.

— Е, трябваше. Първия път дойдох да те видя, защото Никълъс ме помоли, но оттогава нататък идвах по собствено желание. — Сви ръце в юмруци. — Знам защо Никълъс настояваше да дойда. Смяташе, че имаш нужда от мен. И двете сме загубили близки хора и той държеше да ти покажа как съм се излекувала. Мога да ти доверя, че не съм. Никога няма да ми мине, но научих как да се справям със загубата. Ти също ще се научиш.

— Работя по въпроса.

— Не, Никълъс ти показва морков и ти се спусна след него. Това е заместител. Когато престанеш да сънуваш кошмари, тогава ще разбереш, че си се справила. — Усмихна се накриво, когато видя изненадата ѝ. — Да не мислиш, че си единствената, която сънува кошмари? Първата година, след като майка ми и брат ми умряха, ги сънувах всяка вечер. Сега — от време на време. — Замълча. — Но никога не говоря за това.

— Дори и на Джоуъл ли?

— Джоуъл би ме изслушал, би се опитал да ми помогне, но не би ме разбрал. Той никога не е бил там. — Погледна я в очите. — Обаче ти си била. Ти би могла да ме разбереш. Имах нужда от някого, който

да ме разбере. Дойдох при теб, защото имах нужда от теб, а не за да ти правя компания.

Казваше истината. Нел се отчая.

— Не мога да ти помогна. Не разбираш ли? Нищо не ми е останало, което да ти дам.

— Можеш. Ти едва започваш да се връщаш към живота. Това не става за една вечер. Става на приливи и отливи. — Усмихна се слабо. — Не остана доволна, когато ти се разсърдих. Това е добър знак.

— Но бих го направила отново, ако се наложи.

— Защото искаш да откриеш мъжа, който уби дъщеря ти.

— Трябва да го намеря. Нищо друго няма значение за мен.

— Има, но ти още не го виждаш. Вероятно бих изпитвала същото, ако снайперистът, който уби майка ми и брат ми, имаше лице. — Додаде уморено: — Нито един войник няма лице, те просто са врагът.

— Обаче аз съм виждала лицето му и знам името му.

— Знам, Джоуъл сподели с мен, че Никълъс ти го е казал. — Сви рамене. — Няма лошо какво друго да направи. Джоуъл много се тревожеше за теб. Знаеш, че Никълъс спаси живота ти.

— Не, не знам. — Това не ѝ харесваше. — Сигурна съм, че е имал причина. Не ми изглежда твърде сантиментален.

— Сантиментален ли? Не е, но чувствата му са много дълбоки. Той не е лесен човек, но поеме ли ангажимент, можеш да му вярваш. Винаги е изпълнявал обещанието си. — Поклати глава. — Никълъс те доведе тук и се опита да ти помогне. Защо настръхваш всеки път, щом спомена името му?

— Пречи ми.

— Ще откриеш, че е трудно да го отстраниш.

— Ще се наложи да го отстраня. Не съм като теб. С времето няма да забравя. — Добави решително: — Кошмарите ми няма да престанат, докато Мариц е жив.

— Бог да ни е на помощ. — Таня въздъхна. — Поне ще ми обещаеш ли, че повече няма да ме мамиш?

Нел се поколеба, после кимна:

— Не исках да го правя, но нямаше друг начин.

— Не вярвам да ми кажеш дали си открила нещо.

— Няма да ти кажа, защото тогава ще трябва да бъдеш вярна и на единия, и на другия. Все още си приятелка на Никълъс.

Таня я изгледа твърдо.

— И?

— Също и моя приятелка. — Тя се усмихна. — Макар и да не знам защо.

— Тогава съм пропиляла последните петнайсет минути, както и много думи. — Протегна ѝ ръка. — Обаче малко смирение не вреди. Истина е, че приятелството ми е като награда, която няма равна на себе си.

Нел изпита неудобство, докато гледаше протегнатата ръка. Приятелство. Приятелството означава да се обвържеш. Постепенно я изтръгваха от пустотата, която щеше да ѝ бъде необходима, когато трябваше да свърши работата.

Усмивката на Таня угасна. Изрече смутено:

— Не ми е лесно да искам това от теб. Имам нужда от някой, който знае. Нел бавно вдигна ръка и стисна нейната.

Таня стоя още един час и тя трябваше да изяде обяда си, който Фил ѝ донесе, докато най-после успя да прочете разпечатките от компютъра.

Половин час по-късно остави настрани и последния лист.

Не се говореше за никакви съдебни процеси, за никакви арести, както и за криминална дейност.

В статията в „Ню Йорк Таймс“ се споменаваха само за пристигането на Филип Гардо в Ню Йорк във връзка с благотворителен търг, посветен на борбата със СПИН, на който той дарил картина от Пикасо. Определяха го като европейски бизнесмен и филантроп.

Материалът в списание „Таим“ бе по-изчерпателен. Отнасяше се за винопроизводителите във Франция и борбата им да поддържат вносните тарифи високи. Имаше и два абзаца, посветени на Гардо и лозята в Белвин. Бил четирийсет и шест годишен, женен, с две деца, описваха го като един от най-влиятелните производители на вина. Бил от новата гвардия, спечелил парите си от инвестиции в Китай и Тайван, като едва пет години преди това започнал да се занимава с винарство.

Статията в „Спорт Илустрейтид“ нямаше нищо общо с лозарство, тя бе посветена единствено на Шато Белвин. В нея се разказваше за ежегодния турнир по фехтовка, който се провеждал през седмицата между Коледа и Нова година, а кулминацията му се падала в новогодишната вечер. Събитие, което връщаше хората назад във времето, тъй като гостите били длъжни да носят ренесансови облекла през цялата седмица. Турнирът бил не само най-голямото събитие на Ривиерата, но и представлявал Мека за страстните привърженици на фехтовката и шампионите на сабя. Освен това приходите били разпределяни за различни благотворителни дейности. В края на материала се споменаваше накратко безценната колекция на Гардо от старинни саби.

Филантроп, влиятелен бизнесмен, колекционер, спортист.

Не пишеха за убийства, наркотици и подкупи. По нищо не се разбираше, че би наел човек като Мариц и би го изпратил да убива.

Да не би този Гардо, когото описваха в статиите, да е друг човек със същото име?

Забогатял е в Китай и Тайван.

Танек бе израснал в Хонконг! Сложи статиите обратно в чантата си. Не бе достатъчно. Не можеше да бъде сигурна. Имаше нужда от Танек.

Оставаше ѝ още една минута.

Тя помпаше уреда все по-усилено, дишайки през устата, както Фил я бе научил. Бе открила, че ако си поставяше цели за по една минута, умората настъпваше по-бавно. Сърцето ѝ биеше усилено, пот се стичаше по лицето ѝ.

Още една минута.

— Ако ми отделите внимание, бих искал да поговоря с вас.

Нел отправи поглед към мъжа, застанал на прага на гимнастическия салон. Не беше лекар, не бе медицинско лице, прецени тя. Беше нисък, набит, с къдрава прошарена светлокестенява коса. Носеше сив костюм, раирана риза и мокасини. Вероятно някой от администрацията, който искаше да я попита за плащането, след като почти се бе възстановила.

— Не може ли да почакате? Остава ми още малко.

— Наблюдавам ви от петнайсет минути. Според мен би трябвало да приключвате.

Вероятно все пак бе лекар. Не желаете да я издаде на Джоуъл, че се преуморява.

— Прав сте. — Усмихна му се и слезе от уреда. — Обаче ако искате да разговаряте с мен, ще трябва да го направим в движение. Фил казва, че не бива да почивам, докато не се успокоя.

— А, да, Фил Джонсън. Май го зърнах по коридора. — Направи гримаса. — За съжаление той също ме видя. Затова няма да имам много време за вас.

— Вече не обръщат толкова внимание на посетителите. — Бързо тръгна напред. — Почти съм се оправила.

— Красиво при това. — Настигна я. — Лийбър е свършил прекрасна работа. На снимка никога не бих ви познал.

— Джоуъл Ви е показвал моя снимка?

— Не точно.

Забави крачки и го изгледа изпитателно.

— Всъщност кой сте вие?

— Въпросът е вие коя сте?

— Нел Колдър — отвърна тя нетърпеливо. — След като сте виждали моя снимка или досието ми, би трябвал да го знаете.

— Не знаех, но предполагах. Затова се осмелих да пристъпя свещената територия на Лийбър. Огледа гимнастическия салон. — Много добре. Наистина ли съпругата на президента си е правила пластична операция тук?

— Нямам представа. Не ме интересува. Кой сте вие?

Той се усмихна приятно.

— Джо Кейблър от Агенцията за борба с наркотиците. Танек никога ли не ви е говорил за мен?

— Не. Приятели ли сте?

— Взаимно се уважаваме, имаме и общи цели — отвърна той. — Обаче не смятам криминално проявени лица за приятели.

Тя застина.

— Криминално проявени ли?

— Сега разбирам, че ви е държал в неведение. Какво ви е разказал за себе си?

— Че се е оттеглил от активна работа и че търгувал със стоки.

Той се засмя.

— Е, да, това е съвсем сигурно. С всякакъв вид стоки. Официални документи, информация, предмети на изкуството. Оглавяваше престъпна мрежа, която редица години създаваше големи главоболия на властите в Хонконг. — Сви рамене. — Не се занимава с наркотици, затова и никога не сме се изправяли един срещу друг. Между другото къде е той?

— Нямам представа.

Огледа лицето ѝ.

— Вярвам, че говорите истината.

— Защо трябва да ви лъжа? Имал ранчо в Айдахо, по-добре опитайте да го намерите там.

— Посетих го там преди шест месеца. Много по-лесно е да се влезе в тази клиника, отколкото в ранчото му. — После добави: — Освен това не е спешно. Особено като знам, че Танек не ви е довършил.

Думите му я поразиха.

— Смятали сте, че вече ме е убил ли?

— Просто се съмнявах. Той е непредсказуем. — Усмихна се. — Затова реших да дойда и да видя с очите си какво става. Но вие явно сте много добре.

— Много добре — повтори тя разсеяно. — Защо въобще го подозирате?

— Защото е Никълъс Танек и беше в Медас, когато нямаше работа там. После чух, че ви е отвлякъл, и не ми позволяваше да говоря с вас.

— Не знаех, че сте искали да разговаряте с мен. — Поколеба се. — Какво знаете за Филип Гардо?

— Тъкмо този въпрос се готвех да ви задам.

— Нищо. Само онова, което Танек каза — че той е наредил нападението над Медас, а неговите хора са убили дъщеря ми и съпруга ми.

Изразът на лицето му омекна.

— Сигурно ме мислите за много груб. Извинявайте, госпожо Колдър. Знам как се чувствате. Самият аз имам три деца.

Ала той не знаеше. Подобно нещо не му се бе случвало.

— Значи сте съгласен, че нападението не е било извършено от терористи?

Той се подвоуми.

— Има вероятност да е било направлявано от Гардо.

— Защо ще преследва мен? Та той не ме познава.

— Съгласен съм, нямам обяснение. Не можем да открием връзка между вас двамата. Стигнахме до заключението, че сте се случили на неподходящо място по неподходящо време. Логично е Кавински да е бил тяхната цел. Сигурно някога трябва да е накарнал интересите на Гардо. Вие сте заемали един от най-хубавите апартаменти в къщата. Вероятно човекът на Гардо е сбъркал апартамента ви с този на Кавински.

— Но самият Кавински беше долу.

— Често Гардо има резервен план. — Добави учтиво: — Боя се, че сте им се изпречили.

— Този Гардо същият ли е, който е собственик на замъка Белвин?

Той кимна.

— Тогава защо не направите нещо с него? След като знаете с какво се занимава, защо не можете да го спрете?

— Опитваме се, госпожо Колдър. Не е лесно.

— Явно никой не знае какъв е. — Рече троснато: — Танек твърди, че дори някой от тези убийци да бъде изправен пред съда, няма да го осъдят. Вярно ли е?

Кейблър се поколеба.

— Да се надяваме, че не.

„Значи е вярно — безчувствено си помисли Нел. — Невинни хора могат да бъдат убивани, а чудовищата да се разхождат на свобода.“

— Никога няма да се откажа, ако това представлява някаква утеха за вас — заяви той. — Боря се с тази паплач от двайсет и четири години, и през следващите петдесет години ще продължавам да го правя.

Явно Кейблър беше почтен, решителен мъж, но това не променяше факта, че губи битката.

— За мен не е утеха. Дъщеря ми е мъртва.

— Танек ви е обещал, че Гардо ще си плати, така ли?

Тя не отговори.

— Не му позволявайте да ви използва. Готов е на всичко, за да се добере до Гардо.

Тя се усмихна безрадостно, когато си припомни как умоляваше Танек да я използва.

— Той няма намерение да ме използва.

Мъжът поклати глава.

— Той би използвал и дявола, само и само да го отведе до Гардо.

— Подаде ѝ картичката си. — Това е. Ако се нуждаете от помощ, обадете ми се.

— Благодаря. — Проследи го как върви към вратата. На прага той спря и се обърна към нея.

— Разбирам как е подправил архива в „Сейнт Джоузеф“. Фил Джонсън може да влезе във файл и на швейцарска банка, стига да има време. Обаче попитайте Танек как е успял да фалшифицира документите за кремацията ви в Погребалното бюро „Бърнбаум“.

— Налага се да говоря с теб, Джоуъл — изрече рязко Нел. — Незабавно.

— Да не би да не се чувстваш добре? Сигурно си се преуморила. Казах на Таня да...

— Чувствам се отлично. Искам да те видя. — Затвори слушалката.

Един час по-късно той влезе в стаята ѝ.

— Имаш нужда от мен, така ли? Ето ме.

— Защо, по дяволите, в архива на болницата „Сейнт Джоузеф“ пише, че съм умряла на седми юни?

— Значи си открила. — Джоуъл въздъхна. — Аз нямам нищо общо с това. Никълъс реши, че за теб ще е по-безопасно, ако те смятат за умряла.

— Затова ме е изтрил от лицето на земята. Дори не мога да използвам кредитните си карти. Обадих се в банката и те ме водят умряла. — Изгледа го напрегнато. — Знаел си, че това може да се случи. Затова ми даде пари, когато тръгнахме за града миналата седмица. Не си искал да се опитвам да използвам кредитните си карти.

Колко дълго смяташе да продължаваш така, преди някой да ми съобщи?

— Имах намерение да предоставя тази чест на Никълъс. Омръзна ми последиците от действията му да се стоварват върху мен. — Замълча за миг. — Как откри?

— Един мъж на име Кейблър дойде да ме види.

— Кейблър? Тук? — Той подсвирна. — Чудя се как ли е минал през охраната.

— Не знам и не ме интересува. Защо си се съгласил на това? Танек може да си мисли, че е над законите, но смятах, че ти имаш по-голямо чувство за отговорност.

— Направих го, защото беше прав. — Вдигна ръка, за да спре възражението ѝ. — Беше много болна. Не желяех Кейблър да те безпокои, а Никълъс сметна, че още си в опасност. Методът, който използвах, не беше изцерителен, но даде своя ефект.

— О, да, Танек е свършил много работа. Какви документи трябва да попълня, за да се върна отново към живите?

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш?

— Разбира се, че искам.

— Опасността може да не е преминала.

— Нямам достъп до парите си, за да ти платя.

Той се засмя весело.

— Тогава Танек ще го направи. Така му се пада. Наистина му се падаше да плати.

— Не желая да бъда зависима от него.

— Тогава аз ще ти бъда кредитор, докато тази каша се оправи.

Гневът ѝ към него постепенно утихна. Не се и съмняваше, че само Танек бе инициаторът. Джоуъл бе честен човек, който се опитваше да постъпи с нея по най-добрия начин.

— Благодаря ти, Джоуъл. Но знаеш, че не мога да го приема. Ще трябва да се обадя на адвокатата си и да разбере как може да изтегли парите ми, които са под попечителство.

— Би ли размислила няколко дни? Не е бързо. Ще те изпиша чак другата седмица. Искам да направим още няколко рентгенови снимки, за да съм сигурен, че костите са зараснали.

— Тук съм повече от три месеца. Смятах, че държиш само най-важните си пациенти, докато оздравеят напълно.

— И онези, които няма къде да отидат.

Усмивката ѝ се стопи. Няма къде да отидат. Няма при кого да отиде. Сама е.

— Това ми напомня за нещо, за което си говорихме снощи с Таня. Искаме да дойдеш при нас, след като излезеш оттук.

Тя енергично поклати глава.

— Няма нужда да...

— Няма нужда да правя каквото и да било. — Той се усмихна. — Но ще създадеш работа на Таня, а това ще бъде истинска добрина от твоя страна. Тя усложнява живота ми, понеже ме обгражда с цялото си внимание. Ще ти бъдем благодарни, ако дойдеш.

Отдъхна си. Не смееше да се премести в някоя безлична хотелска стая, където да мисли как да действа по-нататък.

— Може да дойда за ден-два. Благодаря.

— Добре. Тогава ще кажа на Таня, че няма нужда да те убеждава. С настояванията си може да отблъсне всекиго. — Той се изправи. — Хайде сега да поспиш. Има ли нужда да ти предписвам нещо за сън?

— Не. — От лекарствата заспиваше дълбоко, а сънят винаги носеше кошмарите. Ако спеше леко, можеше да избяга от тях, като се събуди. — Добре съм.

Дълго лежа будна. Гневът ѝ бавно се стопяваше. Изуми се, когато научи, че я смятат за мъртва. Това я ядоса, като че Танек я бе лишил от миналото ѝ, от самоличността ѝ.

А може би бе скъсала с миналото? Тя вече не бе жената от Медас, нито пък детето, което израсна в Северна Каролина.

Джоуъл ѝ каза да размисли. Добре. Какво би се случило, ако всички я смятат за умряла? На пръв поглед това бе катастрофално. Не разполагаше с кредитни карти, с шофьорска книжка, с паспорт. Нямахше да има достъп до парите, който майка ѝ ѝ бе оставила, значи ще бъде без абсолютно никакви пари. А в личен план? На кого щеше да липсва? Нямахше семейство, бе загубила следите на приятелите си от колежа, след като се омъжи за Ричард. От този момент той зае първостепенно място в живота ѝ и тя не бе имала време да създаде други приятелства.

Дали не се е отнасял деспотично към нея? Инстинктивно отхвърли тази дума, но после си наложи да погледне истината в очите. Без повече лъжи. Нямахше от какво повече да се крие. Може да е бил

благородно тираничен, но наистина Ричард ѝ се налагаше. Не желаше да се сближава с други хора и затова тя нямаше приятели.

Сега можеше да се окаже предимство, че е сама. Ако всички я смятат за мъртва, ще има възможност да се движи по-свободно. Заплахата върху нея като цел също би трябвало да е намаляла.

В *случай*, че са искали именно нея да убият. Вероятно Кейблър бе прав, че се е случила на неподходящо място по неподходящо време. Това беше единственото логично обяснение.

Ала мнението на Танек бе, че нападението над нея не е било случайно.

Защо да вярва на него, а не на Кейблър? Танек бе престъпник, а Кейблър — уважаван служител на закона. Отговорът вероятно се криеше в покоряващото присъствие и мълчаливата самоувереност на Танек. Не бива да им обръща внимание, а да се вслуша в по-разумното обяснение на Кейблър.

Обаче не можеше да не им обръща внимание, защото вярваше на Танек. Какво я интересуваше миналото му? Единственото, което имаше значение, бе, че той познаваше Гардо и Мариц и би ѝ помогнал да се добере до тях. Би могло да се окаже, че за нея е по-добре, че той е от престъпния свят. Танек не се интересуваше нито от законите, нито от правилата, които връзваха ръцете на Кейблър. Предлагаше ѝ онова, към което тя се стремеше.

Възмездие.

— Кейблър беше днес тук — съобщи Джоуъл по телефона. — Толкова успя да го удържиш далеч от мен.

— Добра ли се до Нел? — попита Никълъс.

— Според Фил засякъл я в гимнастическия салон. Съобщил ѝ, че вече не е между живите.

— Как реагира?

— Изкара си го на мен. Иска да започне да попълва формуляри, за да възстанови правата си.

— Убеди я да не го прави.

— Оставил съм тази работа на теб. Най-добре да дойдеш до три дни. Ще я изпиша.

— Ще дойда.

— Какво, никакви възражения?

— Защо трябва да се карам с теб? Знаех си, че ми предстои битка с нея. Само се надявах, че с времето решителността ѝ ще отслабне.

— В такъв случай те очаква изненада. Таня твърди, че е... ще видиш с очите си. — Замълча, после додаде лукаво: — Между другото може би ще трябва да отстраня твоя Джуно като шеф на охраната. Според мен не си свърши работата, щом пропусна Кейблър.

— Аз му казах да го пусне.

— Какво?

— Кейблър е умен. Знаех, че няма да повярва, че Нел е мъртва, и ще направи връзката между „Сейнт Джоузеф“ и твоята клиника в Удсдейл. Предупредих Джуно, ако се появи, да не го спира.

— Защо, за дяволите?

— Щяхме да загубим повече. Тя имаше сили, за да издържи разпита му, а Кейблър притежава инстинкт на чистокръвна хрътка. Веднъж да хване следа, не спира, докато не стигне до пляката. След като е успял да премине през охраната на Джуно, е решил, че владее положението. Добрал се е до Нел и е получил онова, което е искал. Сега ще я остави на мира.

— Какво ще стане, ако реши да я вземе от клиниката?

— Е, тогава Фил и Джуно ще го спрат. — Никълъс говореше спокойно. — Дискретно, естествено.

— Естествено — повтори кисело Джоуъл. — Дали не ти е хрумвало да ме уведомиш относно намеренията си? Все пак клиниката е моя, охраната също.

— Защо да те безпокоя? Това можеше и да не се случи. Възможно бе Кейблър да приеме смъртта на Нел за истина. Освен това Джуно се тревожеше много само от предположението, че някой би развалил неговата система. От благородство реших да поема цялата вина върху себе си. — Джоуъл изсумтя. — Не ми е приятно, когато не приемат мотивите ми — каза Танек. — Затварям. Ще се видим след три дни.

ШЕСТА ГЛАВА

Нел не бе в стаята си, когато Никълъс пристигна в клиниката.

— Упражнява се в гимнастическия салон — каза Джоуъл зад гърба му. — Хайде, ела, ще те заведа при нея.

Той се обърна.

— Мислех, че се подготвя да си тръгва. Да не би да си го отложил за друг ден?

— Казах й, че ще я изпиша по обяд. Няма защо да си губи времето и да бездейства, когато би могла да се поупражнява. Салонът не е използван толкова, откакто една руска гимнастичка бе тук.

Никълъс го последва.

— Как е тя?

— Физически не би могла да бъде по-добре. Душевно обаче...

— Да?

Сви рамене.

— Държи се нормално. От време на време се шегува с Фил. Разбира се, има пристъпи на депресия, но не дава никой да разбере.

— Дори Таня ли? Нали каза, че са близки.

— Доколкото знам, дори Таня.

— Но се боиш, че таи всичко у себе си, така ли?

— Без съмнение, но не бих могъл да й помогна. Просто трябва да се надяваме, че няма да се разстрои в неподходящ момент. — Погледна Танек. — Още не си видял моето произведение. Вярвам, че ще го одобриш.

— Сигурен съм. Винаги си бил много добър.

— Таня твърди, че Нел е изключителна. Разбира се, че прави комплимент на себе си. — Отвори вратата на гимнастическия салон. — Тя ми помогна, докато правих скицата.

Нел бе сама в голямата зала, обърната бе с гръб към тях и правеше лицеви опори на дървената греда до отсрещната стена. Бе по къси бели панталонки и широк памучен пуловер, изглеждаше по-висока от преди. Не, не по-висока. По-слаба, по-мускулиста, по-силна.

Не ги бе чула да влизат, почти се усещаше колко е съсредоточена, докато бавно се издигаше и отпускаше.

— За Бога, винаги ли е толкова напрегната? — попита тихо Никълъс.

— Не, друг път е още по-вгълбена. Сигурно днес ѝ е по-лек ден. — Джоуъл повиши глас: — Нел.

— Само минута — обади се тя. Довърши упражненията и леко скочи от гредата. Обърна се с лице към тях.

Никълъс рязко пое дъх.

— Какъв план ти е дала Таня, по дяволите? — промълви.

— На хубавата Елена. Незабравима, но уязвима. — Усмихна се доволен, докато наблюдаваше как жената приближава към тях. — Добре се справих, нали?

— Добре ли? Със същия успех можеше да я направиш и на плашило.

— Не смятам, че досега това е имало някакви пагубни психологически последици. За нея като че ли няма голямо значение. Таня твърдеше, че ѝ е нужно лице, пред което да се отворят нови врати.

— Зависи какво има от другата страна на тези врати. — Пристъпи напред, за да я пресрещне. — Здравей, Нел. Действително изглеждаш много здрава.

Тя дръпна кърпата, затъкната в шортите ѝ, и избърса потта от лицето си.

— Здрава съм. Всеки ден ставам все по-силна. — Обърна се към Джоуъл. — Не ми каза, че той ще дойде.

— Искан да разговаря с теб. — Усмихна се. — Стига за тази сутрин. — Обърна се и тръгна към вратата. — Ще се видим следобед.

— Аз също исках да говоря с теб — каза тя, щом вратата се затвори зад гърба на Джоуъл. — Господин Кейблър беше тук.

— Знаем. Джоуъл ми каза. Разтревожи ли те?

— Не, беше много любезен. Дори не ми зададе много въпроси.

Никълъс се изненада.

— Така ли? Странно. Обикновено рови като пор.

— Явно искаше да се увери, че не си ме убил. — Замълча. — Предупреди ме, че си имал престъпни прояви и не бива да ти вярвам.

Той вдигна въпросително вежди.

— Наистина?

— Не ме интересува дали имаш престъпно минало, но има значение дали мога да ти вярвам. Таня твърди, че винаги държиш на думата си. Вярно ли е?

— Да. — Слабо се усмихна. — Но не бързай да ми приписваш несъществуващи достойнства. Винаги съм смятал, че хората би трябвало да се отнасят честно един към друг.

— Честно?

— Както аз го разбирам. Държа на думата си и играя според правилата. Важно е всеки да знае къде се намира.

— Аз къде съм? — Погледна го в очите. — Не си филантроп и въпреки всичко ме докара тук. Дори плащаш сметките ми. Би имало смисъл, ако смяташ, че мога да ти бъда от полза. От друга страна, отказваш помощта ми.

— Нямам нужда от твоята помощ.

— Добре, но аз имам нужда от твоята. Вероятно нужда е твърде силна дума. Ако не ми помогнеш, пак ще намеря начин, но така ще стане по-бързо. — Тя сви ръце в юмруци. — Не съм жертвен агнец и няма да ти се бъркам. Ако не ми помогнеш по друг начин, поне ми кажи онова, което трябва да знам. Аз ще свърша останалото.

Той отново усети колко е напрегната.

— Имаш ли представа с колко души се обгражда Гардо?

— Знам, че един от тях е Мариц.

— Който не помни колко хора е убил. Не, поправям се, всъщност помни всеки от тях, защото ги убива с удоволствие. Освен него има един Ривил, който е убил собствената си майка, защото не му давала да се присъедини към банда младежи в Рим. Кен Брейди се смята за изключителен любовник. За съжаление той не само обича да чука жени, а и да ги измъчва. Наложил се Гардо да плати тлъста сума, за да го отърве от затвора, понеже решил да отреже зърната на последната си любовница.

— Опитваш се да ме изплашиш ли?

— По дяволите, опитвам се да ти докажа, че не е лъжица за твоята уста.

— Само ми доказваш, че добре познаваш Гардо и хората му. Ще ми разкажеш ли повече за тях?

Той я изгледа ядосан.

— Не.

— Тогава ще трябва сама да си осигуря информация. Вече открих някои неща за Гардо и Белвин.

— Чрез Кейблър ли?

— Не, ходих до библиотеката и влязох в програмата Нексис.

— Значи затова си разпитвала Фил за компютрите. Той ще се разочарова, че си го използвала. Симпатична си му.

— Той на мен също. Но трябваше да знам. — Тръгна по коридора. — Ще си взема душ и ще се облека. Таня ще ме вземе след един час, за да ме отведе в къщата на Джоуъл.

Освобождаваше го. Повече не ѝ бе необходим, затова го захвърляше. Той едновременно се подразни и му стана забавно. Последва я.

— Значи ще бъдеш у Джоуъл? Той не ми го каза.

— Само няколко дни.

После ще тръгне за Белвин и ще попадне право в ръцете на Мариц.

— Можеш ли да стреляш с пистолет?

— Не.

— Можеш ли да боравиш с нож?

— Не.

— Тренирала ли си карате? А чой-куонг-до?

— Не. — Тя се обърна към него, очите ѝ блестяха. — Опитваш се да ме изкараш неспособна ли? *Известно ми е*, че не мога много неща. Когато се борих с Мариц, запратих онази проклета лампа по него. Никога не съм се чувствала толкова беззащитна. На балкона той с лекота ме надви и ме хвърли. Сега обаче ще му е трудно, защото ставам все по-силна. И ако силата ми не е достатъчна, тогава ще науча всичко необходимо.

— Не и от мен — заяви той мрачно.

— Тогава ще намеря някой друг.

— Нямах предвид да се превърнеш в нещо като командос. Опитах се да ти покажа колко безполезни биха били усилията ти срещу Гардо.

— Показа ми го. Не се безпокой, повече нищо няма да искам от теб. — Понечи да се обърне, но се спря. — Освен едно. Знаеш ли къде са погребани дъщеря ми и съпругът ми?

— Да, мисля, че свекърва ти е поискала останките му да бъдат отнесени в родното му място — в Демойн, щата Айова.

— И на Джил ли?

— Да. Изглеждаш изненадана.

— Една Колдър никога не е обичала Джил. Ричард бе целият ѝ свят и в него нямаше място за друг.

— Дори за теб?

— Особено за мен. — След малко попита: — Знаеш ли в кое гробище са... — Гласът ѝ изневери. — Искам да посетя гробовете им. Знаеш ли къде са?

— Мога да проверя — отвърна той. — Но не смятам, че идеята ти е добра.

— Не ме интересува какво смяташ — отвърна му тя рязко. — Това си е моя работа. Нямах възможност да се сбогувам с тях. Трябва да го направя.

Той я изгледа.

— Добре, да тръгваме. — Обърна се. — Облечи се. Ще направя резервации за билети и ще съобщя на Джоуъл, че ще те предам на Таня утре сутрин.

Тя го погледна учудено.

— Сега?

— Колко е отгук до Демойн? Каза, че трябва да отидеш.

— Няма нужда да идваш с мен.

— Как да няма? — Отдръпна се от нея. — Трябва да проведем няколко телефонни разговора и ще те взема след час.

„ГРАДИНИ НА ПОКОЯ“

Декоративният надпис бе извит като арка между каменните подпорни стени на входа на гробището. „Защо ли на гробищата винаги правят арки? — запита се апатично Нел. — Може би, за да напомнят на посетителя за рая и за украсените с бисери райски порти.“

— Добре ли си? — попита Никълъс, когато минаха през вратите с колата, взета под наем.

— Да. — Беше лъжа. Знаеше, че трябваше да дойде, и се надяваше, че ще успее да го понесе. Но не стана. Все едно, че кошмарите ѝ се превърнаха в действителност, от която не можеше да избяга.

Той спря колата пред къщата на пазача.

— Остани тук. Веднага се връщам. Отиде да провери къде са гробовете.

Джил.

Върна се обратно в колата.

— Горے на възвишението.

След няколко минути я поведе между гробовете. Спря пред бронзов надпис.

— Тук.

ДЖИЛ МЕРЕДИТ КОЛДЪР

*„Летим нагоре, нагоре, нагоре
в небето тъй синьо...“*

Танек здраво хвана Нел за лакътя, понеже тя залитна.

— Няма я тук, по дяволите! — каза ѝ разпалено. — Тя е в сърцето и спомените ти. Там е твоята Джил. _ Тук_ я няма.

— Знам. Можеш да ме пуснеш. Няма да припадна. — Изправи рамене и направи няколко крачки към по-голяма плоча с повече орнаменти.

„РИЧАРД АНДРЮ КОЛДЪР ЛЮБИМ СИН НА ЕДНА КОЛДЪР“

Не бяха изписани имената нито на Нел, нито на Джил. В смъртта Една си бе върнала отново сина. Не че някога го бе губила. Той всъщност никога не бе принадлежал на съпругата си.

Сбогом, Ричард!

— Има много цветя — отбеляза Никълъс.

Гробът на Ричард бе отрупан с какви ли не свежи цветя. Погледът ѝ се отмести отново към гроба на Джил. Там нямаше нито едно цвете.

Да те вземат мътните, Една!

Никълъс не откъсваше очи от лицето на Нел.

— Не е много любяща баба.

— Тя не ѝ е баба. — Нямаше да позволи тази кучка да твърди, че има някакво право над Джил. — Джил не бе дъщеря на Ричард. — Обърна се и се отдалечи от гробовете.

Сбогом, Джил! Съжалявам, че трябва да оставя гроба ти в нейни ръце, милата ми. Съжалявам за всичко. Да знаеш колко ми е мъчно...

— Искам всяка седмица да се слагат цветя на гроба ѝ — изрече тя рязко. — Много цветя. Ще се погрижиш ли за това Танек?

— Ще се погрижа.

— Сега нямам много пари. Ще трябва да се свържа с адвокатите на майка ми и да видя дали не мога...

— Престани! — прекъсна я той сурово. — Казах, че ще се погрижа.

Грубостта му ѝ действаше успокоително. Ако се държеше любезно, нямаше да постигне същото. С Танек нямаше защо да се преструва. Освен това се съмняваше, че ще успее да го заблуди.

— Искам да си тръгнем. До довечера има ли обратен полет?

— Вече съм запазил две места за нощния самолет.

— Мислех да останем до утре сутринта.

— Не бих останал. Искам да те измъкна оттук по-бързо. Мразя сбогуванията. Затова вече никога не се сбогувам. Знаех си, че правим грешка.

— Напротив. Трябваше да го направя.

Гневът постепенно изчезна от лицето му.

— Може би — изрече уморено, докато ѝ отваряше вратата на колата. — Какво ли знам аз?

Пристигнаха в Минеаполис след полунощ. На летището ги очакваха.

— Джейми Риърдън, Нел Колдър — запозна ги Никълъс. — Благодаря, че ни посрещна, Джейми.

— Удоволствието е мое. — Погледът му не се откъсваше от лицето на младата жена. — Ама вие сте истинска красавица.

Ирландският му акцент, както и грубите му черти ѝ подействаха успокоително. Тя се засмя.

— Не съм. Заслугата е на Джоуъл Лийбър.

— Значи сте почти красавица. — Той тръгна заедно с тях. — Ако се отбиете в моята кръчма, момчетата ще започнат да съчиняват стихове за вас.

— Стихове ли? Мислех, че вече никой не пише стихове.

— Не важи за ирландците. Дайте ни само капка вдъхновение и ще сътворим поема, която ще разтърси душата ви. — Обърна се към Никълъс: — Получи се телефонно обаждане от партньора ни в Лондон. Може би има нещо интересно за нас. Каза, че иска да му се обадиш.

— Незабавно. — Излезе през вратата, която водеше към паркинга. — Ще трябва да оставим Нел у Джоуъл Лийбър.

— Тази вечер не — обади се тя. — Много е късно, а те ме очакват едва утре. Ще преспя в хотел.

Той кимна.

— Ще ти намерим стая в нашия хотел.

— Все едно в кой. — Лондон. Може би трябва да попита Танек за този телефонен разговор. Не, беше твърде изтощена и се съмняваше дали той все пак би ѝ отговорил. — Може и във вашия. Благодаря.

Джейми отвори вратата на колата с жест.

— Изглеждате малко уморена. Бързо ще трябва да ви сложим да спите.

— Уморена съм. — Усмихна се пресилено. — Благодаря, че ни посрещнахте в този неудобен час, господин Риърдън.

— Джейми — каза той. — Няма нищо. Винаги се опитвам да посрещам Никълъс. Той не обича таксита. Човек никога не знае кой ги кара.

Тръпки я полазиха. Какво ли е да живееш в свят, в който подозираш всички?

— Разбирам.

Никълъс я погледна.

— Не, не разбираш. Нямах представа.

Той изрече думите толкова рязко, че тя се смути. По-добре да не спори. И през ум не ѝ минаваше, че точно в този момент би могла да му противоречи. Облегна се на седалката и затвори очи.

— Извинете ме, не ми се говори.

— Много възпитано. Гардо също има изискани маниери. Служи си с премерени думи, после нарежда на Мариц да ти пререже гърлото.

— Ник, тя явно не е... — започна Джейми. — Не мислиш ли, че би могъл да изчакаш?

— Не — отвърна той.

Държеше се като страхливка. Наложил си да отвори очи.

— Кажете каквото си намислил.

Той се взря в лицето ѝ за миг.

— По-късно. — Обърна се и се загледа през стъклото.

Никълъс уреди да ѝ дадат стая през три врати от апартамента, който заемаха с Джейми.

След като отключи вратата си, ирландецът се обърна към нея с усмивка:

— Наспете се добре. За съжаление аз едва ли ще мога. Ще съчинявам стиха, който ще положа в краката ви сутринта.

— Позъор! — заяви Никълъс, като я побутна да тръгне по коридора. — След десет минути ще е заспал.

— Той няма душа — въздъхна Джейми, докато отваряше вратата. — Понеже живее с овце и разни други примитивни същества.

Нел се усмихна.

— Лека нощ, Джейми.

Никълъс отключи вратата на стаята ѝ и влезе пръв. Разходи се, запали лампите, нагласи термостата на по-висока температура. После я попита: — Обядва ли преди да тръгнеш от клиниката?

— Не.

Отиде до телефона и набра номер.

— Зеленчукова супа, мляко, плодове. — Изгледа я. — Нещо друго?

— Не съм гладна.

— Това е всичко. — Усмихна се накриво, докато слагаше слушалката на място. — Обаче ще трябва да го изядеш. Защото ако не

се храниш добре, няма да имаш сили. Нали напоследък силата е твоята религия?

— Добре, ще се нахраня. Сега ще си тръгнеш ли?

— След като донесат вечерята.

Тя се усмихна слабо.

— Не се знае и кой ще докара количката ли?

Той не отговори.

Тя огледа голямата просторна стая. Сив килим, елегантен диван с тапицерия в златисто и тъмнозелено на райета, завеси от златиста дамаска, които покриваха френските прозорци, водещи към балкона.

Балкон.

Чу как Никълъс шумно пое дъх зад гърба й.

— Забравих, че всички стаи от тази страна имат балкони. Искаш ли да я сменя?

— Не, разбира се, че не. — Овладя се и тръгна към стъклените врати. — Отварят ли се?

— Да.

— Спала съм в много хотелски стаи, където държат заключени вратите. Правят го, предполагам, за да няма инциденти, ала това вбесяваше Ричард. — Говореше бързо, за да не мисли какво има зад прозорците. — Той обичаше изгледа от балкон. Казваше, че се възбуждал.

— Вероятно са му напомняли за Перон или Мусолини, които махат на тълпата от балкона.

— Не е любезно от твоя страна.

— Нямам настроение за любезности. По дяволите, стой по-далеч от...

Тя отвори вратата и пронизващият вятър я удари в лицето. Не беше като в Медас. Този балкон беше малък и служеше главно за украса. Изгледът също не беше като в Медас. Нямахме скали и разпенени вълни. Пристъпи до високия парапет и погледна надолу към светлините и колите, които й напомниха на светулки.

Две минути. Ще остане две минути и чак тогава ще се прибере вътре.

Латерната продължаваше мелодийката си: „Да се спуснем надолу, надолу, надолу...“

— Достатъчно. — Никълъс я сграбчи за ръката, дръпна я от парапета и я въведе в стаята. Затръшна вратите и ги заключи.

Разтреперана, тя пое дълбоко дъх и изчака малко, преди да проговори:

— Защо бе нужно да го правиш насила? Да не си помислил, че се готвя да скоча?

— Не, смятам, че искаше да провериш дали можеш да издържиш болката. Трябваше да докажеш на себе си колко си силна. Не ти ли беше достатъчно, докато стоя на гроба на дъщеря си? Защо просто не пъхнеш ръката си в огъня?

Тя едва се усмихна.

— Понеже няма огън.

— Не е смешно.

— Не е. — Скръсти ръце на гърдите си. — Не се проверявах. Не разбираш.

— Тогава ми обясни, за да разбера.

— Страхувах се. Никога не съм била смела. Но не мога да си позволя повече да бъда страхливка. Единственият начин да се пребориш със страха е да се изправиш срещу онова, от което се боиш.

— Затова ли отиде на гробищата?

— Не, то бе различно.

„Съжалявам, Джил. Прости ми, скъпа моя.“

Обзе я ужас. Стори й се, че ще рухне. Обърна му гръб и изрече бързо:

— Сега искам да си вървиш. Не ме е страх от този нещастен келнер, който обслужва стаите, и ти обещавам да не излизам на балкона.

Той сложи ръце на раменете й.

Тя застина.

Обърна я с лице към себе си.

— Няма да си тръгна.

Впери поглед в гърдите му.

— Моля те — прошепна.

— Всичко е наред. — Притегли я към себе си. — Чувстваш се така, сякаш си от стъкло. Хайде, не ми обръщай внимание. Просто случайно съм тук.

Тя стоеше като вкаменена, загледана право напред.

Летим нагоре, нагоре, нагоре...

Бавно отпусна глава на гърдите му. Той я прегърна. Никаква интимност. Както ѝ каза просто случайно бе там. До нея. Жив. Успокояващ.

Остана така дълго, докато си наложи да се отдръпне.

— Не исках да ти се натрапвам. Извинявай.

Той се усмихна.

— Хайде пак изискани маниери! Това бе първото, което забелязах у теб. От майка си ли си ги научила?

— Не, майка ми беше професор по математика и беше много заета. Всъщност баба ми ме отгледа.

— Умряла е, когато си била на тринайсет години, така ли?

Тя се изненада, но после си спомни досието, за което ѝ бе споменал.

— Добра памет! Явно имаш пълни сведения за мен.

— Там не се споменава, че Джил не е дъщеря на Колдър.

Тя побърза да се овладее, но после си каза, че е без значение. Джил вече не се нуждаеше от закрила. Нямаше родители, които да умилостивява. Защо да не му каже? Всичко останало за нея му бе известно.

— Няма как. Родителите ми много умело прикриха този факт. Искаха да направя аборт, но след като отказах, се заеха да спасят името ми.

— Кой беше бащата?

— Бил Вазински — студент в колежа „Уилям и Мери“.

— Обичаше ли го?

Дали го е обичала?

— Едно време мислех, че го обичам. Сигурна съм, че го желяех силно. — Поклати глава. — Вероятно не. Двамата бяхме влюбени в живота, в секса и във всичките му чудесни платна, които бяхме сигурни, че ще се превърнат в шедьоври. За пръв път живеех отделно от родителите си и свободата ме бе замаяла.

— А този Вазински не пожела да поеме отговорност, така ли?

— Не му казах. Грешката беше моя. Бях му споменала, че взимам хапчета. Баща му беше миньор в Западна Вирджиния и той беше на стипендия. Защо да обърквам живота и на двамата? Щом разбрах, че съм бременна, се върнах вкъщи.

— Естествено, че един аборт би улеснил нещата.

— Не исках. Желаех да завърша колежа и да започна работа. — После добави горчиво: — Родителите ми не се съгласиха. Не можеха да понесат подобно неудобство дъщеря им да е самотна майка.

— В днешно време?

— О, те се гордееха, че са свободомислещи. Но едно от основните им правила бе, че човек трябва да се самоконтролира. Децата трябва да се раждат в семейство. Животът винаги трябва да бъде цивилизован и внимателно планиран. Била съм постъпила крайно неприлично, след като съм се върнала при тях бременна. Трябвало да направя аборт или да се омъжа за бащата на детето.

— Но Джил е родена в годината, когато си се върнала в Грийнбайър.

— Седем месеца по-късно. Омъжих се за Ричард два месеца след като се върнах в Грийнбайър. Той беше асистент на баща ми и знаеше, че съм бременна. — Усмихна се безрадостно. — Нямах как да не разбере. Хвърлих цялото семейство в смут. Родителите ми не бяха свикнали да им противореча. На него му хрумна как да разрешим проблема. Позволи ми да задържа бебето, той се ожени за мен и ме отведе на друго място.

— Какво получи в замяна?

— Нищо. — Погледна го в очите. — Ричард не беше толкова пресметлив, за какъвто го мислиш. Аз бях отчаяна, а той ми предложи да ми помогне. Не получи нищо в замяна, освен чуждо дете и жена, която понякога му причиняваше неудобства. Произходът ми беше съвсем подходящ за съпруга на висш чиновник, но не и характерът ми.

— Смятам, че добре се справяше първата вечер, когато те видях.

— Глупости — отвърна тя нетърпеливо. — И слепец би забелязал, че бях ужасно свита и способна да общувам колкото годзила. Не се прави, че не помниш.

Той се усмихна.

— Спомням си само, че беше много приятна жена. — Замълча. — Също и че имаше най-необикновената усмивка, която съм виждал.

Тя го изгледа като поразена. Някой почука.

— Обслужване по стаите. — Той се обърна и тръгна към вратата.

Келнерът се оказа жена на средна възраст от латиноамерикански произход. Бързо нареди храната върху масата до френските прозорци и

се усмихна, когато Нел разписа бележката.

— Нямахте много заплашителен вид — изрече сухо Нел, след като келнерката си тръгна.

— Човек никога не знае. — Никълъс тръгна към вратата. — Заклучи и не отговаряй на друг, освен на Джейми и на мен. Ще те взема утре в девет сутринта.

Вратата се затвори след него.

Внезапното му тръгване я изненада толкова, както и останалите му действия през деня.

— Заклучи я — чу се гласът на Никълъс от другата страна на вратата.

Тя изпита известно раздражение, докато прекоси стаята и пусне резето.

— Добре.

Вече си беше отишъл. Не чу стъпките му, но повече не усещаше присъствието му. Слава Богу, че се отърва от него, каза си. Не искаше той да я придружи на гробището.

Не бе желала и да му се доверява. Ако бе проявил някакво съчувствие към нея, тя веднага щеше да се отдръпне. Обаче той се държеше безлично и гъвкаво като възглавница. Действен мъж като Никълъс не би сметнал за комплимент сравнение с възглавница, помисли си. Е, може би по-добре, че все пак сподели тайната си. Когато думите се изплъзнаха от устата ѝ, все едно, че излезе от сянка на слънчева светлина. Не изпита никакъв срам. Нямахте повече какво да крие. Почувства, че се освободи от нещо.

Върна се обратно до масата. Не бе гладна, но щеше да вечеря. После щеше да си вземе душ и да си легне. Беше толкова изморена, че сигурно веднага щеше да заспи. Вероятно няма и да сънува. Нарочно седна на стола с лице към балкона и започна да се храни.

СЕДМА ГЛАВА

— Открих онова, което ти трябваше — каза Найджъл Симпсън още щом вдигна телефонната слушалка. — Знам защо е бил ударът.

— Защо? — попита Никълъс.

— Ела тук и ще ти разкажа. Донеси и двеста хиляди долара в брой.

— Няма да се споразумеем — отвърна му с равен глас.

— Трябва да се измъкна. Струва ми се, че някой ме следи — избухна Найджъл. — Заради теб. Ти ме накара да го направя. Сътруднича на Кейблър повече от година и никои не ме е подушил. Не е нормално да захвърля всичко и да бягам.

— Единственото, което ще получиш от мен, е мълчание.

— Казвам ти, парите ми трябва, за да...

— Джейми ми каза, че имаш сметка в швейцарска банка със сумите, които източваш от Кейблър. Сигурен съм, че ще ти стигнат, за да започнеш нов живот в някоя райска тропическа държава.

Симпсън замълча.

— Сто хиляди долара и ще ти предам, книгите, които вода за Гардо.

— За какво са ми? Самият ти каза, че в тях няма нищо престъпно.

— Освен ако ги съпоставиш със записките на Пардо. Тогава картината става пълна.

— Кой е Пардо?

— Франсоа Пардо, „Сен Жермен“ 412 — моят колега в Париж. — Продължи лукаво: — Виждаш ли колко ти помагам. Това не ти струваше и пени.

— Записките му може и да не ми свършат никаква работа. Не желая Гардо да влезе в затвора.

— Кейблър обаче иска. Мога да се обърна към него.

— Не се опитвай да ни противопоставяш един на друг, Симпсън. Ако парите са ти нужни веднага, знаеш, че Кейблър е аут. На

бюрократичната машина ѝ трябва време, за да получи разрешение за толкова голям подкуп.

— Искаш ли книгите или не?

— Искам ги. Срещу петдесет хиляди, фалшив паспорт, лични документи и охрана, за да те изведе от Англия. Съгласен или не, това е.

— Не е достатъчно. Трябва...

— Ако се опиташ сам да си ги набавиш, Гардо ще разбере и ще те смачка.

Симпсън се умълча.

— Кога?

— На Джейми ще му трябва един ден, за да получи документите. Утре сутрин тръгвам оттук, и до полунощ ще бъда в апартамента ти.

— Не идвай тук. Не искам да ме видят с теб. Пусни парите и документите в кутията за събиране помощи за бедните в църквата „Сейнт Антъни“ в десет часа вдругиден.

— А как ще получа книгите и информацията? Боя се, че благотворителността ми не се простира толкова далеч.

— В кутията ще намериш ключа от шкафче на автобусната станция „Томпсън Холидей“ в Бат. Имай ми доверие.

— Бат е на повече от час с кола от Лондон.

— Това е всичко, което мога да направя. Поради бомбените атентати на ИРА шкафчетата на нито една станция в Лондон не могат да се използват.

— Колко удобно!

— Аз поемам целия риск — изрече пискливо Симпсън. — Ако ме следят?

— Непременно ще бъдеш следен. От мига, в който вземеш парите, докато телефонирам на Джейми, че пакетът в шкафчето е истински. След това той ще изпрати човек, който да те вземе и да те изпрати до самолета.

Затвори.

— Книги ли? — попита Джейми от стола си в другия край на стаята.

— Симпсън е уплашен до смърт. Предлага да продаде книгите на Гардо и информацията за Медас за голяма сума и безопасно изтегляне от Англия.

— Защо са ти книгите?

Никълъс сви рамене.

— Може и да не ми потрѣбват. Обаче от тях би могло да изникне нещо. Трябва да получа достъп до книгите на Пардо в Париж, за да разбера какво има в тези на Симпсън.

— Тогава защо ще плащаш за тях?

— Понякога подобна информация идва навреме. Та ние никога не сме били толкова близо до Гардо. — След малко добави: — Искам да знам защо бе това нападение над Медас.

— Предполагам, че ще пожелаеш да се заема с документите на Симпсън, така ли? — Изправи се и тръгна към телефона. — Отново хванат в тежкия хомот на този прагматичен свят. Много лошо. Тъкмо седях и съчинявах безсмъртна ода за очите на нашата красавица Нел.

Къщата на Джоуъл Лийбър смътно напомни на Нел една друга, строена от Франк Лойд Райт, която бе виждала в списание. Имаше чисти съвременни линии, широки прозорци, умело бяха използвани големи камъни, имаше градина и малък водопад, спускащ се от пенесто поточе.

— Красиво е — каза Нел, когато излезе от колата.

— Би трябвало да бъде. — Никълъс я поведе към входната врата. — Това е къща, построена от стремежа към красота.

— Таня казва, че Джоуъл развивал голяма благотворителна дейност.

— Не го критикувам. Аз съм капиталист. Всеки има право да жъне плодовете на своя труд.

— Здравей, Никълъс. Радвам се да те видя.

Нел се обърна изненадана и видя Фил да се спуска по градинската пътека. Беше облечен с джинси и тениска и в ръка носеше фиданка.

— Какво правиш тук?

Той се усмихна щастливо.

— Никълъс сметна, че трябва да се навъртам край теб, за да сме сигурни, че няма да се влоши състоянието ти. Междувременно доктор Лийбър ми разреши да поработя в градината. Докато бях в колежа, продавах цветя в един разсадник. Хубаво е човек отново да бъде близо

до цветята. — Тръгна към поточето. — Ако ти потрябвам за нещо, просто ме извикай.

Нел се обърна към Никълъс:

— Знаеш, че състоянието ми няма да се влоши.

— Човек никога не знае. — Промени темата: — Джоуъл ми спомена, че си искала да попълваш документи, за да анулираш смъртта си. Защо не си ми го казала?

— Защото промених решението си.

— Добре. Мога ли да попитам защо?

— Реших, че ще ми е по-удобно. Новото ми име ще бъде Ив Билингс. Нужни са ми шофьорска книжка и паспорт на това име. Ще успееш ли да ми ги осигуриш?

— Ще отнеме няколко дни.

— Трябват ми и средства, за да живея. Ще откриеш ли сметка на мое име с достатъчно пари, докато получа достъп до моите? Естествено, ще ти напиша разписка.

— Дяволски права си, че ще напишеш — каза той. — Може да се наложи да си ги взема от имението ти, ако упорстваш в стремежа си да те убият.

— Веднага ли?

— Тази сутрин ще се обадя и ще прехвърля сума в банката на Джоуъл на името на Ив Билингс. Документите си ще получиш по пощата.

— Благодаря ти. Кейблър ме откри доста лесно. Трябва ли да се безпокоя, че Мариц ще открие следите ми до болницата?

— Не.

Говореше напълно убеден. Трябва да е попълнил празнините, помисли тя.

— А протоколите от операцията?

— Всичко е заличено, освен личния ти картон, който Джоуъл държи тук. Ще го помоля да унищожи и него.

— Добре — Тя натисна звънеца. — Не съм забравила, казах ти, че не искам нищо друго от теб. Обещавам ти, че това ще е последното. Сбогом, Танек.

— Нека да не стигаме до крайности. Пак ще се видим. Ако не те разфасоват...

— Ти си тук. — Таня отвори вратата и се засмя. — Никълъс също. Чудесно. Влезте да видите какви чудеса съм направила в къщата на Джоуъл.

— Друг път. Аз бързам. — Усмихна ѝ се той. — Трябва да хвана самолет. Пак ще се видим.

Нел го наблюдаваше, докато вървеше към колата. За пръв път споменаваше, че ще пътува. Може би за Лондон?

— Влез. — Таня с нетърпение я вкара в антрето. — Искам да ти покажа...

— Чудеса — довърши тя вместо нея. — Отвън къщата е прекрасна.

— Но студена. Джоуъл е хирург и обича чистите линии. Вътре обаче трябва да бъде уютно. Казвам му, че къщата не може да бъде изискана като неговите разрези. — Въведе я във всекидневната. — Трябва да има цветове и да бъде вълнуващо.

— Във всеки случай си го постигнала. — Фотьойлите и диваните в стаята бяха с чисти и съвременни линии, красиво тапицирани с дамаска с цвета на камилска вълна. Възглавници във винено, бежово и оранжево бяха разхвърляни навсякъде. Райета, цветя и гоблени, които поначало не си отиват, се сливаха пред погледа в някаква екзотична картина и тя създаваше особен уют. Кремав берберски килим покриваше дъбовия под и придаваше мекота и топлота. — Наистина е прекрасно.

— Баба ми обичаше да казва, че и твърдата земя може да стане мека, ако имаш достатъчно възглавници. — Направи гримаса. — Е, нейните думи не могат винаги да служат за пример. Но трябва да признаеш, че е права.

— Баба ти, циганката ли?

Тя кимна.

— Трябваше да видиш къщата, преди да дойда. Модерна по датски образец, от нея лъхаше студ. — Потрепера. — Не действаше добре на Джоуъл. Той е човек, който няма да протегне ръка към топлината, освен ако не я навреш в ръцете му. — Засмя се весело. — Затова аз му я поднесох.

— Наистина необикновено. Мислила ли си да се занимаваш с декораторство?

Таня поклати глава.

— През есента тръгвам в университета. Искам да стана писателка. — Тръгна към вратата. — Ела, ще ти покажа твоята стая. Тя е над водата и според мен шумът ѝ ще те успокоява. — Изтича нагоре по извитата стълба и отвори вратата на една стая. — Харесва ли ти?

И тук имаше много цветове — златисти, ръждиви и яркочервени, предимно есенни тонове. Леглото с форма на шейна бе драпирано с тъмнозелена дамска. Имаше пълзящи растения в месингови саксии, хризантеми с дълги дръжки стояха гордо в кристална ваза. Книги със скъпа кожена подвързия бяха подредени на ниска етажерка.

— Много добре.

— И аз мисля така — каза доволно Таня. — Казват, че синият цвят успокоявал, но си знаех, че това ще ти хареса. Накарах Фил да откъсне хризантемите сутринта.

Нел беше трогната.

— Благодаря, но знаеш, че няма да бъде дълго тук.

— Достатъчно дълго, за да се порадваш на къщата ми — заяви тя. — Ще те оставя да си починеш малко преди обяд. Пробвай дрехите в гардероба.

— Какви дрехи?

— Дрехите, които купих от „Дейтън“ в деня, когато ти безцеремонно ме изостави.

Нел я изгледа озадачена.

— Ти дори не спомена, че си купила дрехи.

— Какво можех да направя? — Тръгна към вратата. — Не обичам да си губя времето и се заех с покупките, докато те чаках.

— Защо не ми каза?

— Защо да ти казвам? Ти постъпи много зле и исках да се почувстваш виновна. Не желяех да останеш с впечатление, че междуременно съм се справила много добре.

Нел откри, че се усмихва, когато вратата се затвори.

Тази жена приличаше на топъл, неочакван ветреца, който издухва всички пречки по пътя си.

Отиде до прозореца. Водопадът беше само на петдесетина метра и шумът на водата беше успокоителен, както Таня твърдеше. Фил бе коленичил до поточето и копаеше в леха с жълти рози.

Ричард винаги ѝ подаряваше жълти рози. Той познаваше дребните неща, които носят удоволствие на жената, и я караше да се

чувства прекрасна. Сали Брендън разчиташе на него. Така е, всички го обожаваха.

Вече го нямаше. Защо ли не скърбеше за него?

Мъката ѝ по Джил я смаза до такава степен, че изпитваше много слаба болка, когато си помислеше за Ричард. Не го ли е обичала? Дали не бе сбъркала благодарността и необходимостта с любовта? Не знаеше. Може би не се разсърди на майката на Ричард, че не е изписала името ѝ на надгробната му плоча, защото чувстваше, че не го заслужава. Беше се опитала да даде на съпруга си любовта, която заслужаваше, но само Една го бе обичала истински.

Фил обърна глава и отправи поглед към къщата, после пак се наведе над лехата с рози. Проверяваше дали не е излязла от къщата. Пазеше я да не се опита да навлезе в територия, която Никълъс смяташе за своя. Нямахше защо да се тревожи. Както Никълъс беше изтъкнал, още не бе готова да се изправи срещу Гардо и Мариц. Трябва да бъде напълно сигурна в изхода, когато дойде часа за разплата.

Но плановете ѝ не включваха също и да седи тук под благосклонна охрана. Предстоеше ѝ да размисли. В главата ѝ се зараждаше една идея, но трябваше да си състави точен план.

Някой го следеше. Истински ужас обзе Найджъл.

Крадешком хвърли поглед назад. Не видя никого. Ускори крачки. Никакъв шум зад гърба му. Може би се е излъгал.

Не, по дяволите, още откакто излезе от църквата тази вечер, *усещаше*, че го следят.

Апартаментът на Кристин бе съвсем наблизо. Изтича по стъпалата и позвъни.

Дали от отсрещната страна на улицата не му се мярна сянка?

— Да? — чу се гласът ѝ по домофона.

— Пусни ме. Бързо!

Тя му отвори и той бързо се вмъкна вътре.

— Какво има, мили? — Тя се бе облегнала на парапета. Устните ѝ бяха разтворени в нейната прекрасна злобничка усмивка.

— Толкова ли си изгубил търпение?

— Да. — Изпитваше нетърпение още преди да му се стори, че го преследват. Кристин не бе незаменима, но малко жени бяха толкова

талантливи по тази част. Искаше му се да прекара още една вечер с нея, преди да замине за Лондон. Сега се замисли дали нямаше да е по-добре, ако си бе намерил някоя дупка, където да се свре и да изчака до сутринта, когато отново трябваше да отиде в църквата „Сейнт Антъни“.

— Хайде, качи се да се видим. Измислила съм нещо специално за тази вечер. Имам нова играчка, с която да накажа моето лошо момче.

Членът му се възбуди до болка. Нова играчка. Изкуственият член, който използва върху него последния път, едва не го разпори и му помогна да свърши като гейзер. Той погледна към вратата зад гърба си. Всъщност не бе видял никого и дори да е имало някой, сигурно би било по-опасно, ако излезе, отколкото ако остане. Апартаментът на Кристин бе толкова безопасен, колкото и всяко друго място. Имаше още само два апартамента в къщата, а тя бе споменала, че единият наемател бил извън страната.

— Ела! — извика го. — Стига си се бавил, иначе ще те накажа.

Обзе го вълнение. Това бе началото. Скоро ще падне на колене пред нея силно възбуден. Бързо заизкачва стъпалата.

Тя стоеше на площадката гола, с обувки с десетсантиметрови токове, висока, чувствена, властна. Отстъпи ѝ влезе в апартамента.

— Колко пъти ще ти казвам, че трябва да ми се подчиняваш незабавно?

— Съжалявам. Заслужавам да ме накажеш. — Последва я вътре. — Може ли да те видя?

— На колене.

Той веднага се отпусна на колене пред нея.

— Много добре. — Тя разтвори крака широко и застана, загледана в него. — Сега какво искаш да видиш?

— Играчката. Новата играчка.

Тя вдигна ръце към косата си и отметна глава назад. Прониза го остра болка.

— Помоли ме както трябва.

— Моля те, любов моя, мога ли да видя играчката? — прошепна той.

— Само това ли желаеш? Не искаш ли да я използвам върху теб?

— Ще ме заболи ли?

— Много.

Трепереше, но бе готов. Първият път винаги бе така, но не биваше да свършва, докато тя не му разреши.

— Ако това ще ти достави удоволствие, искам да я използваш върху мен.

— Сигурен ли си?

Той кимна.

— Тогава така и ще стане. — Усмихна се жестоко. — Но не искам да цапам ръцете си с теб. Ще оставя моят приятел да ти покаже играчката.

— Твоят приятел ли? Никой друг...

Болка прониза гърба му! Боже мой, какво може да е това? Нагорещено желязо? Болката бе толкова силна, че щеше да полудее.

Хвана се като обезумял за бедрата на Кристин.

Тя отстъпи и той падна върху килима.

— Прекалено силно е... — изви той. — Махни го. Кристин гледеше някъде зад гърба му.

— Обеща да бъде бързо и чисто, Мариц. Изцапа с кръв целия ми килим.

— Гардо ще ти купи нов.

— Сега искам да го махнеш оттук. Довърши си работата.

— Не — изскимтя Найджъл. Никой не го бе преследвал. Мариц го е очаквал.

— След малко.

— Довърши го или ще кажа на Гардо, че не го удари в сърцето, защото искаше да се насладиш.

— Кучка.

Той довърши работата си.

Ключът беше в кутията за събиране на помощи за бедните.

Никълъс се загледа за миг в него, после го пхна в джоба си. Изглеждаше обикновен. Може Симпсън да му е пуснал ключа и от собствения си апартамент.

Пхна пакета с парите и документите в кутията и излезе от църквата.

Махна на Джейми, който чакаше в такси, паркирано на отсрещната страна на улицата, и се качи в наетата от него кола.

Обърна я и се насочи към Бат.

— Книгите са при мен — каза Никълъс в мобилния телефон. — Приличат ми на истински. Още не съм имал възможност да ги прегледам. Ще ги прочета по-подробно в самолета на път за Щатите.

— Изненадан съм — каза Джейми. — Мислех, че Симпсън се опитва да играе двойна игра, а после се направи на обиден.

— Защо?

— Милият още не се е появил да вземе наградата си.

— Какво?

— Въобще не дойде в „Сейнт Антъни“. Какво да правя с парите? Кутията за бедни я изпразват всяка вечер в осем часа.

Никълъс се замисли. Вече бе почти пет и вероятността Симпсън да закъснее толкова дълго, за да си прибере пакета, бе почти нищожна. Освен ако Гардо не се е намесил.

Ала ако е бил убит, защо тогава книгите са у него? Не можеше да повярва, че преди това Гардо не го е принудил да каже къде са документите.

Освен ако Гардо не знае за уговорката им със Симпсън. По-скоро е възможно да е открил, че се е продал на Кейблър.

— Чуваш ли ме? — попита Джейми. — Попитах те какво да правя с...

— Чух те. Остани още един час. Ако не дойде, вземи парите и документите и иди да провериш жилището му.

— А после?

— Дай му двайсет и четири часа. Наблюдавай апартамента и се свържи с него, ако го видиш.

— Само си губя времето. И двамата знаем какво се е случило с нещастния негодник.

— Двайсет и четири часа. Споразумели сме се.

— Кафе, господин Танек?

Той се усмихна на стюардесата и поклати глава.

— По-късно може би.

След като тя се отдалечи по пътеката, той разтвори първата счетоводна книга. Прегледа я набързо. Наименованието на нито една от компаниите, които бяха споменати, не му говореше нещо, вероятно бяха кодирани. Стрелкички сочеха към празни места на мястото на всяка сметка.

Ако ги сравни с книгите на Пардо?

Дори и да получи достъп до тях, сигурно ще му е нужен счетоводител-гуру, който да дешифрира числата. Не видя никаква причина в момента да поема риска да се свърже с Пардо. Първо, не бе сигурен, че съдържанието им би му било от полза. Второ, Гардо може още да не е разбрал, че книгите са у Никълъс, но скоро да открие, че липсват. Пардо ще бъде поставен под наблюдение и би било най-добре да се изчака, докато престанат да го следят.

Прегледа и втората книга: бе почти същата и я сложи обратно в куфарчето си. Най-накрая извади жълт плик, върху който пишеше „Медас“.

Извади купчина листове. Първият беше списъкът, който Джейми му бе дал онзи ден в Атина. Сложи го настрана и обърна втория.

Изправи се на седалката. По дяволите!

— Налага се да видя Нел, Таня. — Танек влезе в антрето. —
Къде е?

— Здравей — поздрави го и затвори вратата.

— Извинявай. Къде е?

— Вече не е тук. Тръгна си.

Той се обърна и я изгледа.

— Тръгна си? Къде?

Тя поклати глава.

— Прекара три нощи тук и вчера сутринта замина. Остави бележка. — Отиде до масата и отвори чекмеджето. — Много мила бележка, в която ни благодари за гостоприемството и пише, че ще се обади. — Подаде му я. — Доколкото успях да разбера, не е взела дрехи, освен няколко чифта джинси и маратонки. Може би ще се върне скоро.

— Не разчитай на това. — Нямахше представа какво смята да прави Нел. Разгледа внимателно бележката — подчертано любезна и

не даваща никаква информация. — Тя получи ли пакет по пощата?

— Преди два дни.

Личната карта щеше да ѝ позволи да се движи свободно.

— Къде е Фил?

— В градината. — Тя се намръщи. — Не бива да обвиняваш него. Той и без това се чувства зле.

— Обвинявам го. — Тръгна към вратата. — Но няма да го застрелям, ако това те успокоява. Веднага се връщам.

Фил имаше толкова унил вид, колкото Таня го описа, и застина в очакване, когато го забеляза да се приближава.

— Знам. Изпуснах я. Но я държах под око — изрече, преди Никълъс да заговори. — Дори спях в колата пред къщата.

— За теб явно да *спиш* е ключова дума.

Той кимна печално.

— Не го очаквах. Изглеждаше толкова доволна при госпожица Владос.

Никълъс също не го бе очаквал. Поне не толкова скоро. Смяташе, че ще ѝ е нужно време, за да се възстанови от мъчителното посещение на гробищата.

— Добре. Станалото-станало. Опита ли се да я намериш?

Фил кимна.

— Госпожица Владос каза, че си оставил пари в банката „Фърст Юниън“ на името на Ив Билингс. Хванах следите ѝ до банката, където е теглила, после е отишла на гарата. Много лесно. Хората запомнят това лице.

— В каква посока е заминала?

— За Престън, Минесота. Там е слязла и е наела кола. Освободила е колата на летището „О’Хеър“ в Чикаго. Още не съм успял да открия накъде е отлетяла. Центровете за продажба на билети като че държат в тайна списъците си, ще ми трябва време, за да подуша около всяка аеролиния на „О’Хеър“, за да разбере дали някой я е видял. — Спря за малко. — Разбира се, ако имах достъп до компютър, бих намерил начин да вляза в регистрите на аеролиниите и...

— Тя се опитва да остави фалшива следа. Иначе не би използвала името си и освен това е платила в брой. Не разполага с кредитни карти.

Фил направи гримаса.

— Жалко.

— Но сега има паспорт. — Замисли се по въпроса. — Все пак сигурно има някакъв начин да я открием. Ако е имала предвид определено място, вероятно е телефонирала оттук и е уредила нещо. Ходила ли е някъде другаде, където би могла да използва външен телефон?

— Двете с госпожица Владос ходиха до супермаркета, но аз карах колата и пренесох покупките до къщата. Не е звънила отвън.

— Хайде. — Никълъс тръгна към къщата.

Таня ги посрещна на алеята.

— Е?

— На Фил му е нужен компютър. Джоуъл има в библиотеката един, нали?

— Да. — Тя погледна скептично Фил. — Но той си го пази като зеницата на окото си. Ще се разсърди, ако нещо се случи с някоя програма.

— Много ще внимавам — обеща искрено Фил. — Освен това ще го използвам по-малко от трийсет минути.

— Компютърът на Джоуъл ще бъде в отлични ръце — увери я Никълъс. — Фил изповядва религията на Майкрософт.

— На кого?

— Няма значение. Имай ми доверие. Нищо няма да се случи на програмите на Джоуъл.

Тя сви рамене и ги поведе обратно към къщата. Посочи им една врата.

— Там е кабинетът на Джоуъл.

— Тук има ли повече от един телефон? — попита Фил.

Таня кимна.

— Телефонът на Джоуъл в кабинета, освен това имаме домашен.

— Какви са номерата? Продиктува му двата номера.

— Да ги запиша ли?

— Не, запомних ги. — Той тръгна бързо по коридора към кабинета.

— Какво ще прави? — попита Таня.

— Ще влезе в архивите на телефонната компания и ще открие с кого е разговаряла Нел, преди да тръгне оттук.

— Това не е ли незаконно?

— Незаконно е.

— Ами ако го хванат?

— Няма да го хванат. За него това е играчка. Фил може да влезе в специализираните архиви на ЦРУ и пак няма да го хванат. — Промени темата: — Къде спеше Нел? Искам да видя стаята.

— Нищо няма да намериш. Вече я почистих.

— Държа да я видя.

Тя го поведе нагоре по стълбата и отвори вратата. Наблюдава го как се движи из стаята. Провери бележника до телефонния апарат.

— На бележника няма нищо.

Той вдигна бележника към светлината. Никакви следи. Отиде до гардероба и отвори вратата.

— Каза, че не е взела багаж, така ли?

— Малка чанта. Какво търсиш?

Той порови известно време из дрехите.

— Каквото и да е. — Затвори вратата на гардероба и се огледа из стаята. Купчина списания бяха подредени върху полицата до нощното шкафче. — Тук ли бяха, когато тя дойде?

— Списанията ли? Нел купи няколко от супермаркета.

Той седна върху леглото и взе купчината.

— Кои?

— Не съм сигурна. Не погледнах. — Таня тръгна към леглото, докато той разлистваше страниците. — „Космо“ е ново. Мисля, че „Нюзик“ го нямаше. Не знам за другите... Какво има?

— Това не е ли ново също? — Издърпа тънко списание от долната част на купчината. — Повечето домакини не предлагат точно това на гостите си.

— „Войник с късмет“? — Тя се смръщи. — Никога по-рано не съм виждала това списание. Какво е то?

— Прекрасно списание — съветва как да станеш наемен войник. Практически то е библията на оцелелите и на желязците да станат наемни войници.

— Но защо Нел ще го купува? — Погледна го с широко отворени очи. — Смяташ, че иска да наеме някого ли?

— Не знам какво, по дяволите, иска да направи. — Започна да разгръща списанието страница по страница и проверяваше дали някоя

не е прегъната или дали някъде не е записано нещо. Не откри нищо, обаче на корицата на списанието имаше списък на места, където се търсят наемници. Средата на листа бе леко измачкана, като че ли списанието е било прегъвано.

— Откри ли нещо? — попита Таня.

— Страница, на която сигурно има стотина обяви — отвърна той. Бяха публикувани най-различни лични обяви. Бивши войници се опитваха да влязат във връзка със стари приятели, имаше реклами за продажба на оръжия. Защо тази проклетата жена не е заградила поне една от тях?

— Смятам, че открих. — Фил се появи на прага с листче в ръка. — Всичко, което излезе от телефона в кабинета, изглежда доста безобидно, но тези три номера от домашния телефон ми се виждат странни. — Подаде листчето на Никълъс. — И трите са от лагери за подготовка на наемници. Единият е близо до Денвър, щата Колорадо, другият е до Сиатъл, щата Вашингтон, а третият е в околностите на Панама Сити, щата Флорида.

— Какви са тези лагери? — попита Таня.

— Тренировъчни лагери за хора, които смятат, че Америка евентуално ще бъде нападната или ще се превърне в полицейска държава и че ще могат да оцелеят единствено благодарение на способностите си да използват оръжие, а също и като водят партизанска война. — Никълъс спускаше пръста си надолу по колонката на списанието. — Обикновено се организират от бивши наемници или военни типове, които искат да съберат някоя пара, като подготвят бъдещи бойци. — Трите наименования бяха на страницата, но не можеше да се разбере кой лагер от тях е избрала. — Последно на кой от трите лагера е звънила, Фил?

— На този в Сиатъл.

— Вие всъщност предполагате, че Нел може би е заминала на някое от тези места ли? — попита младата жена.

— Да.

— Защо?

— Защото е твърдоглава, глупава и прави всичко възможно, за да я убият. — А също така, понеже й казах нещо, което я накара да се почувства непригодна за задачата, която си бе поставила.

— Не мисля, че иска да умре — изрече тихо Таня. — Вече не. Тя започва да се връща към живота. Освен това не е глупава. Сигурно има основателна причина. Опасно ли е за нея там?

— Зависи кой ръководи лагера. Някои лагери представляват истински фарс, други се ръководят от фанатици, които не изпитват никакви угризения на съвестта, когато принуждават дебели борсови посредници да получават сърдечни кризи само и само за да направят от тях „твърди“ мъже.

— Щом са толкова подчертано мъжествени, не биха приели Нел.

— Ако има късмет. Но благодарение на Джоуъл тя представлява апетитна хапка и могат да я приемат дори да отговаря на по-малко от обичайните им изисквания.

— Да я изнасят?

— И това е възможно.

— Защо не позвъниш на тези места и не ги попиташ дали е там?

— Членството е тайна. — И трите трябваше да бъдат проверени. Кой от трите бе най-вероятен? Нел се опитваше да избяга от опека. Лагерът в Сиатъл е най-далечният и е последният номер, който е набрала. — Бих казал Сиатъл. Фил, ти ще заминеш за Денвър.

Фил кимна.

— Да позвъня ли на Джейми да се заеме с Панама Сити?

— Джейми е още в Лондон. Може и да извадим късмет. — Изправи се и целуна Таня по челото. — Ще ти се обадя. Ако не е в Сиатъл, ще проверя дали не се е свързала с теб.

— Моля те. — Тя го последва. — Много се тревожа за нея, Никълъс.

— Има защо.

ОСМА ГЛАВА

Обанако, щата Флорида

— Не приемаме жени в тренировъчната ни програма, малка лейди. — Дълбокият южняшки акцент на полковник Картър Рандъл прозвуча неприятно в ушите на Нел. — Така че можете да пръждосвате малкия си феминистки задник оттук.

Нел пропъди мухата, която жужеше около лицето ѝ, откакто влезе в кабинета му. Беше се изпотила и влагата сякаш я блъсна в лицето. Щеше ли да се накърни мъжественият образ на този човек, ако бе включил климатичната инсталация?

— Не съм феминистка. Пък може и да съм. Вече не знам какво представлява това. — Погледна го в очите. — А вие?

— Е, как да не знам. Много лесбийки са идвали тук и са ни молили да ги научим как да станат като истински мъже.

— Научихте ли ги?

Усмихна ѝ се гадно.

— Не, но нашите момчета ги научиха как да станат истински жени.

Опитваше се да я спласи. Досега успяваше, но нямаше да му позволи да го забележи. Явно беше мъж, който обичаше да командва. Тя попита спокойно:

— Изнасилиха ли ги?

— Не съм казал подобно нещо, нали? — Облегна се назад на стола. — Но тук в Обанако нямаме спални за жени. Ще трябва да заемете легло в казармата.

— Готова съм да го направя.

— Така казваха и лесбийките. Но след първата вечер промениха решението си.

— Аз няма да го променя. — Избърса влажните си ръце в джинсите. Вече не можеше да определи от какво се поти — от нерви или от горещината. — Защо не приемате жени? Нашите пари са също толкова добри.

— Обаче гръбначният ви стълб не е. — Погледът му се спусна към гърдите ѝ. — Приемаме жени... които тежат на мястото си. Жената трябва да се придържа само към онова, което върши добре.

Тя овладя възмущението си. Доникъде нямаше да стигне с този негодник-шовинист, ако се ядоса.

Но ако тя успее да го ядоса, това можеше да ѝ помогне, хрумна ѝ изведнъж.

— Отвън видях едри силни мъже, които се опитват да се изкатерят по онази дървена стена. Струва ми се, че не се справят добре. Да не би да се страхувате, че една жена може да изпъкне пред тях?

Той застина.

— Те тренират едва от седмица. В края на месеца лесно ще изкатерят стената.

— Може би.

Той кипна.

— Наричате ме лъжец ли?

— Съмнявам се, че човек, който не може да поддържа дисциплината в казармата си, за няколко седмици от мекушави новобранци може да направи войници.

— В Обанако поддържам отлична дисциплина.

— Затова ли позволявате да изнасилват жени? Това не е военна дисциплина, а варварство. Какъв офицер сте вие? — Преди той да успее да отговори, тя продължи: — Или може би въобще не сте офицер. Тази униформа да не сте я купили от някой военен магазин?

— Полковник съм от диверсионно-разузнавателно подразделение, кучко такава!

— Отпреди колко години? — попита го насмешливо. — И защо не си останяхте в армията, вместо да се криете из тия мочурища? Толкова стар ли сте, че се оттеглихте?

— На четирийсет и две години съм и както ме гледате с дрехите, мога да направя всичко каквото поискате — изсъска той през зъби.

— Не се и съмнявам. Ония бедни нещастници дори не могат да изкачат стената. Като съзнавате, че сте по-силен от тях, сигурно изпитвате голямо превъзходство.

— Не исках да кажа за тези, които тренират, имах предвид... — Замълча, задавен от яд. — А вие смятате, че е лесно да се изкачи тази

стена ли? Висока е седем метра и половина. Сигурно бихте се справили по-добре от тях, малка лейди.

— Възможно е. Можем само да проверим. Ако я изкача, ще ме приемете ли в програмата?

Той се усмихна злобно.

— Ако я изкачите, всички ще бъдем много щастливи да ви приемем в редиците си. — Изправи се и направи жест към вратата. — След вас.

Тя скри облекчението си, когато го последва от кабинета и тръгнаха надолу по стълбите. Дотук добре.

Когато се приближи, установи, че дървената стена е много висока, отколкото ѝ се бе сторило отдалеч, и беше хлъзгава от калните ботуши на мъжете, които се опитваха да я изкатерят.

— Отстъпете, мъже — нареди Рандъл и грабна едно от въжетата, спускащи се от върха на стената. Хвърли го на Нел. — Ред е на малката лейди.

Тя се абстрахира от подвикванията и смеха на мъжете. Хвана въжето и започна да се катери. Веднага установи, че е съвсем различно от това да се катериш по въже, закрепено за тавана на гимнастическия салон. Ако се опиташе да използва коленете си, въжето я залюляваше към стената. Единственият начин бе да се опира на стъпалата си и с ръце да се придърпва нагоре.

Четири крачки.

Подметките ѝ се хлъзнаха по калната повърхност и тя се блъсна в стената. Заболя я.

Чу се смях от събраните долу мъже. Не биваше да им обръща внимание. Отблъсна се от стената и отново нагласи стъпалата си на стената. Седем стъпки.

Пак се подхлъзна. Грубото въже ожули ръцете ѝ, когато пропадна три стъпки надолу.

— Не се тревожи — провикна се подигравателно Рандъл. — Тук сме, право в ръчичките ни ще паднеш, сладурче.

Отново смях.

Изключи ги от съзнанието си. Трябваше да го направи. Не трябваше да обръща внимание на болката. Налагаше се да забрави всичко и да гледа само въжето и стената.

Отново започна да се катери.

Три стъпки.

Хлъзна се и се удари в стената.

Четири стъпки.

Колко ли оставаха още?

Нямаше значение. Можеше да постигне всичко, без да бърза.

Бяха ѝ нужни още десет мъчителни минути, докато стигне до върха на стената и да я възседне. Погледна надолу към Рандъл и останалите мъже. Изчака малко, за да се успокои.

— Успях, кучи сине. Сега изпълни обещанието си.

Той не бе доволен, но вече не се смееше.

— Слизай от там.

— Обеща да ме приемеш, ако го направя. Един офицер винаги държи на думата си, нали?

Изгледа я студено.

— Е, малка лейди, с радост ще те приемем. Утре тръгваме на маневри и знам, че ще останеш много доволна.

Коего означаваше, че възнамеряваше да превърне живота ѝ в ад. Спусна се от другата страна на стената. Той я чакаше, когато слезе на земята.

— Това е сержант Джордж Уилкинс. Той ще ти даде снаряжение. Споменах ли ти, че не обича жени във войската?

Тя кимна към niskия едър сержант.

— И бебе може да изкатери тая стена — заяви Уилкинс. — Тя е нищо в сравнение с блатата. — Обърна се и се отдалечи.

— Съветвам те да го настигнеш — каза меко Рандъл. — Ако бях на твое място, щях да превържа ръцете си. В блатата се въдят всякакви гъбички и микроби. Бъди сигурна, че не бихме искали да прихванеш нещо, малка лейди.

Едва сега тя видя, че дланите ѝ бяха разранени и кървяха. Раните не я дразнеха толкова, колкото покровителственото му обръщение.

— Опитвам се да се държа като лейди, но не съм малка. — Тръгна след Уилкинс.

Когато час по-късно сержантът я въведе в дългото спално помещение, всички млъкнаха.

— Това е леглото ти. — Той посочи легло под един от замаскираните прозорци. — Докато си тук.

Обърна се и излезе.

Тя се опита да не обръща внимание на мъжете в стаята и остави дрехите и снаряжението си върху леглото. Обаче усещаше погледите им върху себе си и те сякаш я жигосваха. Какво правеше тук? Беше чиста лудост. Сигурно има и други начини да се подготви за онова, което трябваше да извърши.

По-добре да се прави, че не ги забелязва. Може и да има други начини, но нито един не бе толкова бърз като избрания от нея. Беше си съставила план и трябваше да се придържа към него.

Подреди дрехите си, после се загледа в автоматичната пушка М-16 и пистолета, които Уилкинс ѝ бе зачислил. Не трябваше ли да ги смаже? Във всички военни филми, които бе гледала, винаги имаше сцена, в която наказваха някой нещастен войник, защото не бил изчистил оръжието си.

— Искаш ли да ти помогна?

Тя застина и се извърна.

Ама той беше още дете. Дългуресто момче, не повече от седемнайсетгодишно. Имаше лунички на гърбавия си нос, усмихваше ѝ се почти стеснително.

— Аз съм Питър Дейк. — Седна на леглото. — Бях навън и те гледах как изкачи стената. Май полковникът не остана доволен, когато стигна до върха. Аз се зарадвах. Обичам, когато хората печелят. — Усмихна ѝ се с детинско задоволство.

Детинско. Докато се взираше в него, внезапно ѝ мина през ума колко му подхожда тази дума. Рандъл трябва да е истински демон, за да приеме момче като него.

— Наистина ли? — попита тя мило. — Вярно, че е приятно, когато печелиш.

Той се намръщи.

— Аз не успях да изкача стената. Сержантът се разсърди. Не съм му симпатичен.

— Тогава защо не си тръгнеш?

— Татко иска да остана тук. Той е военен като полковник Рандъл. Няма да ме приемат в редовната армия. Той твърди, че тук ще стана мъж.

— А майка ти какво казва?

— Вече я няма — отвърна неопределено той. — Аз съм от Силина, щата Мисисипи. Ти откъде си?

— От Северна Каролина. Говорът ти не прилича на момче от Юга.

— Не се застоявам там много. Той все ме праща по разни интернати. — Започна да си играе с презрамката на раницата. — Полковникът и теб не те харесва. Защо?

— Защото съм жена. — Направи гримаса. — И защото изкачих стената.

Той огледа помещението.

— Някои от мъжете също не те харесват. Преди няколко минути тук дойде полковник Рандъл и им каза, че няма да им се разсърди, ако ти причиняват лоши неща.

Тя не очакваше нищо добро. Той се усмихна.

— Но аз ще ти помогна. Не съм много умен, но съм силен.

— Благодаря, мога и сама да се справя.

Лицето му се помрачи.

— Може би си мислиш, че не съм достатъчно силен, защото не мога да изкача стената ли?

— Не е затова. Сигурна съм, че си достатъчно силен, за да направиш всичко, което пожелаеш. — Той все още я гледаше обидено. Тя не искаше да забърква това момче в своите неприятности, почувства се сякаш бе ритнала малко кученце. — Но можеш да ме улесниш, като ми разкажеш за мъжете тук. Това много ще ми помогне.

— Не знам какво да ти кажа. Те не разговарят много с мен.

— Кой от тях смяташ, че ще се отнесат грубо с мен?

Той веднага кимна към едър оплешивяващ мъж четири легла по-надолу.

— Скот. Голям гадняр е. Нарича ме Глупак.

— Кой друг?

— Санчес. — Погледна с неудобство към дребен жилав латиноамериканец, който ги наблюдаваше с неприятна усмивка, а после посочи русоляв двайсет и няколко годишен мъж. — Блъмбърг. Започнаха да ме закачат под душа, но спряха, когато Скот дойде.

— Скот ли ги спря?

— Не. Не искаха той да разбере. — Преглътна. — Казаха... по-късно.

Ако бяха хомосексуалисти, нямаше защо да се тревожи от Санчес и Блъмбърг. Не, изнасилването е акт на принуда, не е страст, а

те са искали да измъчат беззащитно момче.

— Според мен трябва да си тръгнеш оттук, Питър.

Той поклати глава.

— Татко няма да се съгласи. Твърди, че съм прекалено мекушав. Каза, че трябва да свикна.

Да свикне с изнасилване и всякакъв вид насилие? Трябва да е знаел какво очаква Питър в тази адска дупка, пълна с жестоки мъже. Потисна гнева си. Не можеше да му помогне. Може би и самата тя няма да може да се справи.

— Баща ти греши. Това място не е за теб. Върви си вкъщи.

— Той ще ме върне. — Добави протичко: — Не ме иска там.

По дяволите! Това въобще не й бе нужно. Не искаше да изпитва съжаление. Загледа се в него безпомощно объркана, после се извърна.

— Знаеш ли нещо за оръжията?

Той се оживи.

— Първия ден ни занимаваха с пушки. Всяка сутрин се упражняваме на мишена.

— А с пистолет?

— По-малко. Знам само как да го сглобявам и да го пълня.

Тя седна на леглото до него.

— Покажи ми.

— Тя обади ли се? — попита Танек, щом Таня вдигна слушалката.

— Не. Не е ли в Сиатъл?

— Не, Фил каза, че не е и в Денвър.

— Смяташ ли, че може да е във Флорида?

— Не знам. — Почеса се по тила. — Представи си, че е оставила още една грешна следа. Би могла да бъде навсякъде.

— Какво ще правиш?

— Какво ми остава? След трийсет минути се качвам на самолета за Флорида. Към единайсет трябва да бъда в Обанако. Изпращам Фил обратно при вас в случай, че тя се появи.

— Не е необходимо. Нали аз съм тук.

— Необходимо е — изрече той мрачно. — Когато се появи, не бива да мърда никъде, докато не говоря с нея.

Тръгнаха.

Нел застина под одеялото, когато долови някакво движение в мрака. Чакаше този миг от часове.

Нямаше да го направят тихо. Защо ли? Защото никой не би й се притекъл на помощ.

Освен Питър. Продължавай да спиш, Питър. Не им позволявай да те нараняват.

Приближават. Четири фигури в тъмнината. Кой ли е четвъртият? Няма значение. Всички са врагове.

— Светни лампите. Искam да видя лицето й, когато й го начукам. Светлина.

Скот, Санчес, Блъмбърг. Четвъртият бе по-възрастен с безлично лице и оредяваща коса.

— Будна е. Гледайте, момчета, тя ни очаква. — Скот пристъпи по-близо. — Не обичаме лесбийки, които ни показват какво могат, нали?

— Махайте се.

— Няма да се махнем. Искаме да ти покажем колко добре ще се покатерим върху теб. Намислил съм да се качваме и да слизаме толкова пъти, че до сутринта да станеш кривокрака. — Облиза устните си. — Хайде сега, трай си и прави каквото ти кажем. Не обичаме жени, облечени като войници. Така ни спадат. Събличай се.

— Оставете я на мира — обади се Питър.

Беше седнал на края на леглото си, по фланелка и гащета цвят каки изглеждаше по-нежен и непохватен.

— Млъкни, Глупчо — нареди му Скот, без да го погледне.

— Не бива да й причинявате нищо лошо. Какво ви е направила?

— От нея зависи дали ще й направим нещо лошо. Тя само трябва да върши онова, което й кажем, и тогава ще си прекара екстра — заяви Санчес.

— *Махайте се* — повтори Нел.

Момчето дойде до леглото й.

— Не я докосвайте.

Забеляза страха на момчето. Едно мускулче играеше на бузата му, ръцете му леко трепереха.

— Върни се в леглото, Питър.

— Може би и Глупчото да иска да потопи своето фитилче — отбеляза Скот. — Ама той още не е мъж.

— Вие мислите, че като изнасилите жена, ще станете повече мъже ли? — попита тя.

— Ще видиш. — Пресегна се и отхвърли одеялото.

Тя вдигна пистолета, който държеше, и го насочи към чатала му.

— Знам само, че ще се лишиш от пенис, ако не ме оставите на мира.

Той инстинктивно отстъпи.

— По дяволите.

— Да я нападнем — предложи Санчес. — Ще ѝ отнемем пистолета и ще ѝ го начукаме в оная работа.

— Да, може да ме нападнете — каза Нел, опитвайки се да говори с твърд глас. — Защо не го направиш, Скот? Може би няма да успее да застрелям всички ви. Разбира се, първият изстрел ще те направи евнух, вторият ще бъде за Санчес. След това ще трябва бързо да се прицеля в по-голяма мишена като корем или гърди.

— Няма да го направи — заяви Блъмбърг. — Би било убийство.

— Според теб убийството е по-лошо от изнасилването ли? — Тя стисна пистолета. — Аз не мисля така.

— Ще те затворят до края на живота ти.

— Ще се опитат. — Погледна го в очите, а после измери всеки поотделно. — Но ще го направя. Нищо няма да ми причините, но и нищо няма да ме спре. Пречите ми и аз няма да го позволя. Само да ме пипнете, направо ще ви изпозастрелям.

Скот я изгледа оцъклено.

— Ама ти си съвсем луда — прошепна.

— Възможно е.

Той отстъпи.

— Остави се да те изплаши? — попита Санчес.

— Тя не се цели в твоя — процеди Скот през зъби.

— Вече се целя. — Нел мръдна дулото. Латиноамериканецът примигна.

— Казахте, че щяло да бъде лесно — смънка четвъртият.

— Млъкни, Глейзър — каза Скот.

— Не ми казахте, че ще се опъне така. — Глейзър се отдалечи от леглото.

— По-късно ще се върнем пак. Тя няма да стои будна цяла нощ. — Скот се усмихна злорадо. — Само да си затвориш очите, и се хвърляме върху теб.

Пресегна се и загаси светлината. Тя рязко пое дъх. Изведнъж се почувства сама и уязвима.

Гласът на Скот се чу в тъмнината:

— Изненадахме те, нали? Не можеш да бдиш вечно. Какво ще правиш, когато отидем в блатата? Да не мислиш, че Уилкинс го е еня?

— Съмнявам се дали ще бъдете в настроение за изнасилване, след като прегазим блатото.

Чу, че някой изруга.

Отдалечаваха се, установи тя с облекчение. Бе твърде рано, за да се отпуска, но все пак непосредствената опасност бе преминала. Толкова се страхуваше. Продължаваше да трепери в тъмнината.

— Ще остана да наблюдавам — каза Питър.

Почти бе забравила момчето.

— Не, върви да спиш. Утре ще ти бъде трудно. Трябва да имаш сила.

— Не, ще те пазя — повтори той упорито. Седна на пода до леглото ѝ и кръстоса крака.

— Питър, моля те, недей... — Не се доизказа. Самата тя нямаше намерение да спи, но бе ясно, че нямаше да успее да го убеди. Е, добре, все пак оставаха няколко часа до утрото.

— Страхувах се — каза неочаквано Питър.

— И аз.

— Не ти личеше.

— Нито пък на теб — излъга тя.

— Не ми ли личеше? — По гласа му позна, че е доволен. — Помислих си, че Скот ще познае. Той е като баща ми. Разбира ги тия неща.

— Баща ти казвал ли ти е, че ги разбира?

— Ами да. Твърди, че един мъж трябва да си дава сметка за своите недостатъци. Казва, че никога нямало да стане кмет на Силина, ако не бе осъзнал недостатъците си и не ги бе изправил.

Намрази бащата на Питър, когото не познаваше.

— Дори баща ти не би могъл да бъде по-смел от теб в такъв момент. Би се гордял с теб.

Последва мълчание.

— Той никога не се е гордял с мен. Не съм умен.

Искреният му отговор събуди дълбоко съчувствие в душата ѝ.

— Е, аз пък се почувствах горда заради теб.

— Сериозно? — попита той пламенно. — Аз също бях горд заради теб. — Помълча малко. — Това означава, че сме приятели, нали?

Искаше ѝ се да го държи на разстояние. Не желаше помощта му, нито пък отговорността, която би поела заради него. Той се осмели да се противопостави на тези диваци и по-късно сигурно щеше да си изпати. Не желаше да поема тази вина.

Но бе твърде късно.

— Да, това значи.

— Наистина им показахме, нали?

Тя въздъхна.

— Показахме им.

— Ив Билингс ли? Не познавам такава — изрече любезно Рандъл. — Освен това тук, в Обанако, не приемаме жени, господин Танек.

Никълъс хвърли на бюрото му една от снимките, която Таня му бе дала.

— Възможно е да е използвала друго име.

— Хубава жена. — Полковникът бутна снимката настрани. — Все пак не съм я виждал.

— Странно. Наела е кола от летището на Панама Сити. — Разтвори бележника си. — Регистрационният номер на форда на паркинга зад кабинета ви е същият.

Усмивката на Рандъл се стопи.

— Не обичаме някой да си пъха носа в лагера ни.

— Аз пък не обичам да ме лъжат — изрече тихо Никълъс. — Къде е тя, Рандъл?

— Казах, че не е тук. — Той направи широк жест с ръка. — Огледайте. Няма да я намерите.

— Ще бъде жалко... за вас.

Рандъл скочи на крака.

— Заплашвате ли ме?

— Казвам ви, че искам да я прибера и че няма да ви харесат неприятностите, които ще ви създам, ако не ми я върнете.

— Тук сме свикнали на неприятности. Тъкмо затова тренираме хората — как да умеят да се справят с тях.

— Стига глупости. На властите в Панама Сити не им харесва, че лагерът ви се намира в близост до града, и само чакат случай да го затворят заради нелегална дейност.

— Каква нелегална дейност? — извика Рандъл вбесен. — По дяволите, никой не я е докоснал.

— Отвлечане.

— Тя дойде при мен. По дяволите, натресе ми се. Сама ще ви каже.

— Аз пък ще разтръбя навсякъде, че сте я отвлекли и после сте промили мозъка ѝ. Голяма история ще спретна за таблоидите. — Никълъс се усмихна. — Какво мислите?

— Мисля, че сте кучи син. — Добави намусено: — Каква ви е? Съпруга ли ви е?

— Да — излъга Танек.

— Тогава е трябвало да си държите тая кучка вкъщи и да я махнете от главата ми.

— Кажете ми къде е и с удоволствие ще я махна от главата ви.

Полковникът помълча, после се усмихна злобно.

— Защо не? — Извади карта и я разтвори. — На маневри е. Искаше да докаже колко е издръжлива. Не съм сигурен точно сега къде е, но привечер ще бъде ето тук.

Пръстът му се спря върху една точка на картата.

— Винаги преспиват на едно и също място. Остров Сайприс. Трябва да ми благодарите. Истински ще се зарадва да ви види след такъв ден. — Засмя се по-широко. — Но май вие няма да бъдете толкова щастлив, когато я видите, след като е прегазила блатото, за да стигне до острова.

— Няма ли друг достъп до него?

— Намира се по средата на блатиста местност. Най-късият път е четири километра. — Рандъл нарисова линия на картата. — Виждате

ли?

— Виждам, че сте много доволен от себе си.

— Бихте могли да останете тук и да ги изчакате да се върнат.

След четири дни.

Никълъс взе картата и се обърна, за да тръгне.

— Приятна разходка. Пожелайте всичко хубаво от мен на малката лейди.

Рандъл започваше да му играе по нервите. Спря. Не, няма да има време. Много жалко. Излезе от кабинета му.

— Хайде, Билингс — подкани я Уилкинс, докато вървеше през водата, която стигаше до кръста му. — Изоставаш. Няма да те чакаме.

Нел не обърна внимание на подканата. Не изоставаше, зад нея се мъкнеха още четирима мъже.

— Всеки, който се бави, остава на алигаторите.

Още един опит да я уплаши. Постара се да не му позволи да види, че действа. Няколко часа по-рано бе зърнала един такъв ужасяващ звяр.

— Ще стоя до теб — прошепна Питър зад гърба ѝ. — Не се бой.

Боеше се. Бе я страх, бе изтощена и не желаше нищо друго, освен да е далеч от това ужасно място. Крачеше в калта в продължение на почти седем часа. Презрамките на раницата прерязваха раменете ѝ и...

Една сянка се размота във водата до нея.

Змия.

Ненавиждаше змиите.

— Продължавай да вървиш, Билингс.

Откъсна очи от змията, която бе под самата повърхност на водата, и продължи да върви. Една крачка, после още една. Една по една. Можеше да го направи. Нито един кошмар не продължава вечно.

Освен един.

Никълъс паркира наетата кола встрани на пътя и порови из сака, сложен на седалката до него. Извади ножа си и бяла кърпичка. Върза кърпичката около челото си, за да държи назад косата му, и затъкна

ножа в колана на джинсите си. Облеклото му не бе най-подходящо за преминаване на блато, но нямаше как.

Излезе от колата и погледна към жълтеникавата вода от другата страна на пътя. Според картата на Рандъл това бе най-прекият път, за да стигне до остров Сайприс, без да попадне в мочурището. Наведе се и върза по-здраво връзките на маратонките си. Би било чудо, ако премине през калта и вонящата вода, без да ги загуби.

Мразеше тресавищата. При мисълта за горещото задушно блато, пълно с комари, алигатори и двукраки хищници като Рандъл, му идваше да удуши Нел.

Скръцна със зъби, като скочи във водата и закри из тресавището.

— Изглежда имаме малък проблем. — Уилкинс се усмихна и се обърна към тях. — Трябва ми доброволец.

Нел го изгледа тъпо, едва схващаше какво говори.

— Кой ще бъде?

Тя очакваше, че ще се обърне към нея. Погледът му се спря върху Питър.

— Искаш, нали, Дрейк? Добре. Точно ти си за тая работа. Млад и бърз. Иди отпред пред колоната.

— Какво искате да направя?

— Трябва нещо да се отстрани. Пътят ни е блокиран.

— Добре. — Той тръгна към началото на колоната. Тя настръхна в очакване. Млад и бърз. Защо ли трябва да бъде бърз? Ускори крачки след него.

Застина на място.

Змията се бе провесила като шарена гирлянда на най-долния клон на кипариса пред тях. Нямаше да могат да минат под дървото, без да се отъркат в нея.

— Искаш да я огледаш по-добре ли? — Уилкинс попита зад гърба ѝ. — Изхвърли змията, Дрейк.

— Почакай. — Тя навлажни устни. — Каква е тази змия?

— Просто една малка млечна змия.

— Защо не я заобиколим?

— Добрият войник никога не заобикаля проблемите, а ги разрешава.

Млечна змия. Умът ѝ се размърда. Имаше и някаква друга змия, която много приличаше на млечната. Само шарката им бе различна. Смътно си спомни нескопосно стихче, с което дядо ѝ я беше учил да ги различава.

Но не можеше да се сети нито коя бе другата змия, нито стихчето.

— Върви я хвани, Дрейк — подкани го Уилкинс. Питър пристъпи напред.

Коралова змия. Другото влечуго, на което приличаше млечната змия, бе смъртоносната коралова змия.

— Стой!

Младежът погледна през рамо и се усмихна.

— Не се безпокой. Имах змия като дете. Просто я хващаш зад главата и тя не те хапе.

— Не го прави, Питър. Може да е отровна. Млечната змия и кораловата много си приличат.

— Тя е просто млечна змия. Виждаш ли жълтите ивици до червените. Това означава, че е безвредна. — Уилкинс изгледа Питър с присвити очи. — Хайде, момче.

Той тръгна към змията. Червено до черно...

Защо не можеше да си припомни стиха?

— Лесна работа — говореше Питър на змията. — Няма да ти направя нищо лошо, хубавице. Само трябва да те махна от пътя ни.

Уилкинс се усмихваше и наблюдаваше. Сержантът не ме обича.

Дали обаче Уилкинс нарочно не поставя в опасност живота на дете като Питър? И то само защото го ненавижда? Може пък змията да не е отровна.

Или пък Уилкинс да се лъже.

Червено върху черно...

— Не! — Бутна момчето от пътя си и се втурна напред. Сграбчи змията и с всички сили я запрати надалеч. Тя падна във водата на около два метра и половина от тях.

— Не биваше да го правиш — обвини я Питър. — Сержантът каза, че е моя работа.

— Млъкни — процеди тя през зъби. Вероятно е била млечна змия, но не искаше да рискува. А сега ѝ призля. Все още усещаше лепкавата студенина на влечугото по дланта си. Смаяно се загледа как змията се плъзна във водата в обратна посока.

— Момчето е право — равнодушно изрече Уилкинс. — Не беше твоя работа, Билингс.

— Нали искаше доброволец? — Тя отчаяно се опитваше да овладее треперенето си, когато тръгна отново през водата. — Аз пожелах.

— Не трябваше да бъдеш толкова груба — упрекна я Питър, когато се изравни с нея. — Можеше да я нараниш.

— Съжалявам.

— Моята змия беше зелена. Не беше красива като тази. Жълто, червено и черно... какво има?

— Нищо.

Не беше вярно. Тъкмо си спомни стихчето.

*„Червено върху черно, няма отрова.
Червено върху жълто, човек убива.“*

ДЕВЕТА ГЛАВА

Стигнаха остров Сайприс един час преди залез-слънце. По-скоро бе пясъчен нанос, покрит с мъх, отколкото остров. Беше суха земя и на Нел ѝ се стори прекрасен, когато със залитане излезе от водата.

— Здравсти — каза Танек.

Тя се закова на място от изумление.

Беше седнал върху мъхестата земя под един кипарис.

— Извинявай, че не ставам. В момента не ми е до любезности. Дори бих казал, че съм ти малко ядосан.

Нещо повече, беше изкалян, мокър и в ужасно настроение.

— Какво правиш тук?

— Бих могъл да ти задам същия въпрос.

Уилкинс я дръпна настрана.

— Тук нямате работа. Кой сте вие?

— Изглежда не съм единственият, на когото не му е до любезности. — Танек се изправи на крака. — Вие сте?

— Сержант Джордж Уилкинс.

— Никълъс Танек. — Кимна към Нел. — Дошъл съм да прибера тази дама.

Уилкинс се намръщи.

— Рандъл ли ви изпрати?

— Каза ми къде да ви намеря.

— Тя е под мое командване. Не може да ходи никъде — заяви сержантът за изненада на Нел. — Нямам писмена заповед да я освободя и да ви я предам.

— Виж ти!

— Няма да тръгна с теб — заяви тя.

Танек пое дълбоко дъх, обърна се и се отдръпна от колоната.

— Трябва да поговорим.

— Тя няма време за разговори. — Уилкинс стисна зъби войнствено. — Има работа, за да установим лагера.

— Говоря с нея. Не се намесвайте — отрязва го Никълъс.

Сержантът се поколеба, после сви рамене.

— Може да си поговорите, но няма да тръгне. — Обърна се и излая: — Скот, ела при мен.

— Всичко наред ли е? — Питър се намръщи притеснен.

— Наред е — отвърна Нел през рамо, като последва Танек. — Връщам се след малко.

Щом се отдалечиха достатъчно, за да не ги чуват, той се нахвърли над нея:

— Това е лудост. Какво, по дяволите, правиш тук?

— Необходимо е.

— Опасно е.

— Ти каза, че не ставам за противник на Мариц и Гардо.

— Знам какво съм казал. А като газиш в това гадно блато, ще им станеш подходящ противник, така ли?

— Може да ми помогне. Уча и други неща. До вчера никога не бях докосвала оръжие.

Изглежда я смутен.

— Погледни се. — Потърка бузата ѝ и изчисти кално петно. — Цялата си във вода и кал и всеки момент ще паднеш от изтощение.

— Няма.

Той сви устни.

— Нямало! Ще продължиш да упорстваш, така ли?

— Точно така. — Тя се взря в очите му. — Ти няма да ми помогнеш да се добера до Гардо и Мариц. Трябва да го направя сама. Затова съм тук.

Той не отговори. И двамата кипяха от гняв.

— Дяволите да те вземат — процеди той тихо. После се извърна. — Махай това оръжие и свали раницата. Няма да ти трябват повече. Тръгваш с мен.

— Казах ти, че оставам.

— Ще ти помогна да се добереш до тях — изрече ядосано. — Това искаш, нали?

Нел едва не подскочи от радост.

— Да, това искам. Обещавах ли?

— Да, дори ще те запазя за Гардо. Би трябвало да си щастлива.

— Щастлива съм. — Хвърли пушката на земята, после свали раницата. — На каквато и да е цена. — Дълбоко пое дъх и разкърши

рамене. Олекна ѝ. — Да вървим.

— Какво правиш? — Уилкинс се приближи до тях. — Така не се борави с оръжие, Билингс.

— Тръгвам си.

— Как не.

— Какво те интересува? Така и така не ме искаше.

— Даваш лош пример на останалите мъже. Официално не си освободена от полковника.

Душевноболен.

— Тръгвам. — Понечи да се обърне. Той я хвана за ръката.

— Като всички жени. Щом стане трудно, офейкват като...

— Пусни я — изрече тихо Танек.

Уилкинс го изгледа и стисна по-здраво ръката ѝ.

— Върви по дяволите!

Танек се усмихна.

— Не мога да ти обясня колко съм щастлив, че го каза. — Пристъпи напред и ръката му се стовари върху късия врат на Уилкинс. — Или пък какво удоволствие ми достави това.

Сержантът се свлече на земята.

Нел не сваляше поглед от лицето на Танек.

— Наистина ти достави удоволствие.

— Права си. — Усмихна се свирепо. — Обаче щеше да ми достави по-голямо удоволствие, ако беше твоят врат. — Обърна се и скочи във водата. — Ще ни трябват няколко часа, докато стигнем до колата през тази кал, а скоро ще се стъмни.

— Идвам. — Тръгна, после спря. Хвърли поглед през рамо. Питър я гледаше объркан.

В живота ѝ нямаше място за него. Само щеше да ѝ пречи. Танек ѝ обеща онова, което желаше, и нищо не биваше да я разсейва.

— Къде отиваш? — попита младежът.

Изглеждаше трогателно самотен.

Сред скупчените мъже зад него бяха Скот и останалите негодници.

— Почакай — извика тя на Танек и направи няколко крачки към Питър. — Ела с мен.

Той я изгледа недоверчиво.

Хвана го за ръката.

— Всичко ще бъде наред. Трябва да дойдеш с мен, Питър.

— На баща ми няма да му хареса, нали?

— Не се безпокой за него. Ще уредим нещо. Не искаш да останеш, нали?

Той бързо поклати глава.

— Тук е лошо. Ако ти си тръгваш, не искам да остана.

— Тогава свали раницата и пушката и тръгвай с мен.

— Сержантът каза, че никога не бива да ходим без оръжие.

— Нел — извика Танек.

Тя дръпна Питър за ръката.

— Трябва да тръгваме.

Той продължаваше да я гледа напрегнато.

— Защо те нарича Нел? Нали се казваш Ив.

— Много хора имат повече от едно име. — Потисна нетърпението си и му прошепна: — Нали сме приятели, Питър. Трябва да вярваш на приятелите си. За теб ще бъде по-добре, ако дойдеш с мен.

Усмивка озари лицето му и той омекна.

— Приятели. Точно така. Бях забравил. — Остави пушката си на земята, смъкна и раницата. — Приятелите трябва да бъдат заедно.

Тя си отдъхна и тръгна към Танек.

— Той идва с нас.

— Разбрах. Още някой?

Тя не обърна внимание на язвителния му тон и скочи във водата.

— Хайде, Питър.

Той смръщено изгледа мъжа, който крачеше напред през водата.

— Той сърди ли ми се?

— Не, просто си е такъв.

През първия час и половина вървяха бързо, но после се стъмни и това затрудни придвижването им.

В тъмнината блатото изглеждаше още по-призрачно и опасно. Всеки плясък бе като неизвестна заплаха, всяко пляскане на криле — стряскащо. Нел не отделяше очи от бялата риза на Танек и се стремеше да не поглежда покритите с мъх дървета.

— Пътят е право напред — подхвърли той през рамо, като мина бързо изпод дърветата и излезе на брега.

— Колата е паркирана само на няколко метра отгук.

Тя си отдъхна. Идваше краят на това мъчение.

За съжаление проблемите им не бяха свършили.

Танек стоеше по средата на пътя и ругаеше, когато двамата с Питър излязоха от водата и тръгнаха към него.

— Какво има?

— Колата я няма.

— Да не би някой да я е откраднал?

Той се огледа.

— Не, това дърво не ми изглежда познато. Трябва да сме минали под друг ъгъл. — Намръщи се. — Проклетата кола трябва да е някъде натам.

Тя го погледна изумена.

— Загубил си колата?

Той се обърна към нея.

— Не съм я загубил. Ти се опитай да вървиш по права линия в това бласто на тъмно.

Тя се разсмя.

— По дяволите, какво смешно има?

Не можеше да му отговори. Сигурно бе замаяна от изтощение, а неговото възмущение и гняв ѝ се сториха смешни.

— Направил си грешка. Може би не си Арнолд Шварценегер. Той не би се загубил в бласто.

— Шварценегер ли? — Свъси вежди. — За какво въобще ми говориш? — Не изчака отговор. — Освен това не съм се загубил. Тръгнал съм под друг ъгъл. — Пое надолу по пътя.

— И на теб ти е сърдит — обади се Питър. — Май по-добре да се опитаме да му помогнем да намери колата.

— И на мен така ми се струва.

Усмивката ѝ угасна, когато тръгна след Танек. Ботушите ѝ бяха пълни с вода, а дрехите ѝ бяха прилепнали към тялото ѝ и ѝ тежаха.

Откриха колата на около километър и половина на север от мястото, откъдето излязоха от водата.

— Нито дума — отсече Танек, когато отвори вратите и се настани зад волана. — Мокър съм, уморен и бесен.

Питър се сви на задната седалка.

— Казах ти, че е ядосан.

Тя седна на мястото до шофьора. Не се сдържа и попита:

— Имаш ли ключове? Той застина.

— За толкова лекомислен ли ме смяташ, че да ги загубя?

— Ами загуби... — Млъкна, щом го погледна в очите. — Не, май не.

Той запали мотора.

— Къде отиваме?

— В Панама Сити. Ще потърсим мотел да подслони трима души, които имат вид и миришат все едно са се топили в канализационна яма.

Питър се разсмя.

— Кой е той? — попита Танек.

— Казвам се Питър Дрейк.

— Това е Никълъс Танек, Питър. — Нел се размърда на седалката и изпъна крака. — Защо не се опиташ да поспиш?

— Гладен съм.

— Когато стигнем в града, ще хапнем нещо.

— Пиле ли?

— Щом искаш.

— „Кентъки Фрайд Чикън“? Те са най-добрите.

Нел кимна.

— „Кентъки Фрайд Чикън“.

Момчето се усмихна и се излегна на задната седалка.

— В Панама Сити не знам дали въобще има „Кентъки Фрайд Чикън“ — измърмори Никълъс.

— Тогава ще изберем нещо друго. Питър не е труден.

— Цялото положение е трудно.

— Може ли да поговорим за това по-късно? — попита тя тихо. — Освен ако не искаш да изхвърлиш момчето от колата.

Той погледна в огледалото за обратно виждане към Питър, свит на задната седалка.

— Не.

— Много добре се прояви с Уилкинс. Също като във филм по военно изкуство. Това карате ли беше?

— Чой-куонг-до.

— Ще ме научиш ли?

— За това също ще поговорим по-късно.

Помисли дали да не настоя, но после реши, че за един ден е получила достатъчно. Облегна глава на стъклото и затвори очи. Шумът на мотора и плавното движение на колата ѝ поддържаха успокоително. За пръв път от дни се почувства в безопасност.

Бе почти заспала, когато Танек я заговори:

— Защо ти беше тая адска дупка? Обанако вероятно е най-лошият подобен лагер в Щатите. Да не си смятала, че ще бъде като ваканция във Флорида?

— Не.

— Тогава защо не избра Денвър или Сиатъл?

Тя се поколеба. Като че ли нямаше отговор. Истината едва ли щеше да му хареса. Все пак му я каза:

— Не ми се сториха достатъчно лоши.

Той я изгледа в недоумение.

— Имах нужда от теб — обясни тя искрено. — Искях да ти покажа, че съм готова на всичко, за да стигна до Гардо и Мариц.

Той не ѝ отговори веднага.

— Нагласена работа. Знаела си, че ще тръгна да те търся.

— Не знаех, но се надявах да го направя. Чувстваше се виновен и направи какво ли не, за да ме закриляш. Реших, че не би желал да бъда някъде сама.

— Телефонните разговори.

— Кейблър ми каза, че Фил може да влезе във всякакви файлове. Налагаше се да оставя следа.

— Избра място, което знаеше, че ще ти е трудно да понесеш — изрече той хладно. — Не обичам да ме манипулират, Нел.

— Имах нужда от теб — повтори тя. — Трябваше да го направя. Не ме интересува дали ще одобриш или не.

— Би трябвало да те интересува, защото може да реша да не се съобразя с теб.

— Не би го направил. Таня твърди, че държиш на думата си.

— Тя никога не се е опитвала да ме манипулира. Какво щеше да правиш, ако не бях дошъл да те взема?

— Щях да остана. Щях да довърша обучението си и да се опитам да науча колкото се може повече.

— Както и да те изнасят или да умреш от изтощение и от силното слънце.

— Нямаше да умра.

— Естествено, мислиш, че можеш да ходиш и по вода.

— Разговорът е безполезен — изрече тя уморено. — Нищо не се е случило, вече не съм в лагера. Трябва да гледаме напред. Единствената причина, поради която ти казах, е, че не исках да започваме с неистини. Мразя лъжите. — Пак затвори очи. — Ще дремна. Събуди ме, когато стигнем в мотела.

— Излизай.

Тя изгледа Танек със сънливи очи.

— Какво?

Той се пресегна и я дръпна да излезе на паркинга.

— Вратата на стаята ти е на три метра и там можеш да легнеш.

— Къде сме?

— В „Вест Уестърн“. — Той отключи вратата на стаята й, побутна я вътре и светна лампите. — Заклучи се.

— А Питър...

— Имаше само две стаи. Той ще остане при мен. Ние сме през две врати.

— Не, ще го е страх. Не мога...

— Ще се погрижа за твоето галениче — каза той дрезгаво. — Измий тази кал от себе си и легни да спиш.

— Нещо за ядене. Обещахме му...

— Казах, че ще се погрижа за него. — Затръшна вратата след себе си.

Тя се загледа мълчаливо във вратата, после се обърна. Обичайна безлична мотелска стая. Легло, маса и два стола пред прозореца, гледащ към паркинга. Мебелите бяха малко поизносени и сивата покривка с индийски десен върху леглото бе избеляла, но чиста.

Много по-чиста от нея.

Изгледа с копнеж двойното легло и се отправи към банята.

Почувства се по-добре, след като си взе горещ душ и изми косата си. Погледна купчината мръсни дрехи на пода. Не можеше да ги изчисти и нямаше никакво желание да ги гледа. Изпра бельото си и го

простря на стойката за кърпи, преди да излезе от банята и да се насочи към леглото. Косата ѝ беше още мокра, когато отпусна глава върху възглавницата.

Баба ѝ не би го одобрила, помисли сънено. Винаги беше казвала на Нел, че ще се простуди, ако си легне с мокра коса...

Да се спуснем надолу, надолу, надолу...

— Джил!

Няма я Джил. Просто кошмарът се върна. Сълзи се стичаха по бузите ѝ, когато Нел седна в леглото. По дяволите, смяташе, че е твърде изтощена, за да сънува.

Отиде в банята и изпи чаша вода. Ръката ѝ трепереше.

Трябва да се върне в леглото и да се опита да спи.

Танек щеше да ѝ помогне, а това означаваше, че трябва да е отпочинала и бодра.

Ако заспи, ще сънува отново.

Предстоеше ѝ дълга нощ.

Танек почука на вратата ѝ в осем сутринта. Тя грабна чаршафа и го уви около себе си, преди да отвори.

— Много хитро. — Подаде ѝ торбичка с надпис от едната страна „Магазин за сувенири Пеликан“. — Смятам, че ще ти е по-удобно по шорти и тениска. Толкова рано бе отворен само магазинът за сувенири.

— Благодаря ти. — Отстъпи и го пусна да влезе в стаята. — Къде е Питър?

— Пробва дрехите си.

— Добре ли е?

Той кимна.

— Току-що получи десетина донатс със захар и голяма кутия с портокалов сок. Само коремът го боли. — Подаде ѝ торбичката. — Кафе. Как го искаш?

— Със сметана. Седни. Ще се облека за минутка. — Отправи се към банята.

Бързо навлече бельото, което бе изпрала предната вечер, и отвори торбичката. Зелени гумени джапанки. Червени бермуди и лилава тениска с къси ръкави и щамповано розово фламинго. Е, поне бяха меки и чисти.

Танек седеше до малката масичка под прозореца, когато тя излезе от банята. Побутна към нея голяма чаша кафе.

— Изпий го. Трябва да поговорим.

Погледна го предпазливо, докато сядаше, и вдигна чашата с кафе.

— Смяташ, че ми е нужна голяма доза кофеин, за да чуя онова, което имаш да ми казваш ли?

— Смятам, че имаш нужда от нещо силно. Изглеждаш ужасно. Не си ли спала?

Тя сведе очи към чашата.

— Малко. — Отпи от кафето. — Говори.

— Ще бъде така както аз кажа. Само както аз кажа. Ще удържа на думата си, но няма да ти позволя да прибързваш и да направиш така, че да ме убият. Аз ще взимам решенията, а ти ще изпълняваш каквото ти кажа.

— Добре.

Той я изгледа изненадано.

— Не съм глупава. Знам, че няма да е лесно. След като виждам причина за действията ти, няма да ти възразявам.

— Изумително.

— Но искам да ме държиш в течение и няма да ти позволя да ме мамиш.

— Казах, че ще споделям намеренията си с теб. — След малко продължи: — Ако все още го желаеш, ще действаме, когато съм готов.

— Все още го желая. — Пак отпи от кафето. — Това е единственото, което искам.

— С времето някои неща избледняват...

— С времето ли? — Отново го погледна в очите. — Какво говориш?

— Няма да бъда готов за действие чак до края на декември.

— Декември ли? Та сега е едва септември.

— Замислил съм го още от април.

— Прекалено дълго.

— Така е най-безопасно.

— Декември. — Тя се опита да си спомни всичко, което беше чела за Гардо. — Ренесансовият празник.

— Точно. Идеалният начин да се проникне там.

— Сигурно ще има засилена охрана в цялото имение.

— Сред тях и Мариц. — Усмихна се. — Мариц, Гардо и неколкостотин гости, за да се пречкат.

— В Медас не помогнаха.

Усмивката му се стопи.

— Този път ще отворям очите си на четири.

Тя стисна чашата по-здраво.

— Не ми се чака.

— Ще бъде както аз кажа.

— Та дотогава остават три месеца, по дяволите!

— През това време можеш да се подготвяш.

— Как?

— По-късно ще го обсъдим. Само бъди сигурна, че няма да се влачиш през блата. — Подвуоми се за миг. — Или пък да мяташ коралови змии.

Тя застина.

— Питър ти е казал.

— Той доста подробно ми описа краткия ти престой в лагера и „нищото“, което се е случило там. — Изправи се. — Имаме резервирани места за полет до Боаз. Снощи позвъних на Таня, но трябва да се обадя на още няколко места.

— До Боаз?

— Летим до Боаз, а оттам ще наемем хеликоптер до Ласитър. Ранчото ми е на сто километра на север. Искам да те държа под око. Няма да понеса всичко това отново, дори и да ти се струва, че всичко върви много бавно.

— Какво ще правим с Питър?

Той се обърна на вратата.

— Какво да правим ли? Та той си има дом. Каза ми, че баща му е негов законен настойник.

— Тъкмо баща му го е изпратил на това място. Сигурно ще го върне там отново.

— Може и да не го върне. Теб какво те интересува? Само ще ти пречи в стремежа ти за отмъщение. Останал съм с впечатлението, че само това има значение за теб.

— Предполагам си разбрал, че Питър не е съвсем нормален.

— Искаш да кажеш, че е със забавено развитие ли?

— Искам да кажа, че умът му е като на дете. Той е... беззащитен.

Погледна я в очите и нарочно повтори:

— Какво те интересува?

Тя изгуби търпение.

— Интересува ме, по дяволите. Да не мислиш, че *искам* да поемам отговорност за него? Просто се случи да го срещна. Той ми помогна и не мога да го изоставя. Баща му иска да се отърве от него. Кмет е на малко градче в щата Мисисипи и според мен Питър му пречи. Няма да му позволя да се връща там.

— Не смятам, че сърце би ти дало. Резервирах място в самолета и за него.

Тя го изгледа с широко отворени очи.

— Наистина?

— Но не желая да ме обвинят в отвличане. Питър е едва на седемнайсет години. Единият от телефонните ми разговори ще бъде с баща му.

— Мислиш ли, че можеш да го убедиш да...

— Ще го убедя. Ще му кажа, че ако вдига много шум, ще съчиним една хубава историйка за вестниците, в която ще опишем как почтеният кмет е пратил сина си със забавено развитие в Обанако, за да се отърве от него. Бихме могли даже да приложим снимка от мястото. — Докато отваряше вратата, се усмихна насмешливо. — Нали си обещава на момчето, че ще уредим нещо? Нима единствената ми цел в живота не е да правя така, че да си доволна?

— Танек.

— Да?

— Благодаря ти, че го правиш заради мен. Знам, че той може би ще ти пречи.

— Няма да му позволя да ми пречи. — Погледна я в очите. — Освен това не го правя заради теб. Възрастните могат да се грижат за себе си, но направо се вбесявам, когато някой постъпва така с деца.

— Като с Таня ли?

— Таня никога не е била беззащитна, дори когато беше по-малка. — Добави съзнателно: — Но не и Джил. Ако ме оставиш, непременно ще хвана Мариц и му обещавам дълга и мъчителна смърт.

Говореше искрено. Тя усети как я обзема свирепа радост, когато разбра, че той не го прави единствено от чувство за вина. Изпитваше

гняв, възмущение и желаеше да отмъсти за Джил, защото смяташе, че така е правилно и справедливо. Значи не бе сама. Поклати глава.

— Аз трябва да го направя.

Той кимна рязко и излезе от стаята.

Три месеца са дълъг период. Твърде дълъг.

Все пак тя трябваше да бъде сигурна. Не можеше да рискува да я убият, преди Мариц да умре. Танек бе част от света на Гардо и познаваше опасностите. Той би предприел действия и преди този срок, ако смяташе, че има възможност.

Три месеца.

Щеше да използва това време да се подготвя.

Ако не можеше да го убеди да направят нещо по-рано, ще минат точно така — в подготовка. Танек може и да мисли, че като я откъсне от света в пуцинаците, решителността ѝ ще намалее. Но това нямаше да се случи.

Пет минути по-късно Питър дойде в стаята ѝ. Беше по къси панталонки цвят каки и тениска с озъбен алигатор с нахлупена бейзболна шапка на отбора „Брейвс“. Подобна шапка бе кацнала и върху главата му. Сините му очи светеха от възбуда.

— Заминаваме за ранчото на Никълъс. Той каза ли ти?

— Да, каза ми. — Седна върху леглото.

— Имал коне, овце и куче на име Сам.

— Добре.

— Никога не съм гледал куче. Татко не ги обичаше, понеже лаят.

— Гледал си само змия.

Той кимна.

— Никълъс каза, че в ранчото имало и други кучета. Овчарски кучета, които вървят заедно със стадата. Каза, че Джийн ще ми позволи да ги гледам.

— Кой е Джийн?

— Пастир е. Джийн Еч... — Спря се. — Не му запомних името.

Тя се усмихна мило.

— Но помниш, че неговото куче се казва Сам.

— Да, това е кучето на Никълъс — немска овчарка. При овците са колита.

Той вече знаеше повече за личния живот на Никълъс от нея, установи тя развеселена.

— Изненадвам се, че не си питал и за техните имена.

— Говорихме снощи, но той ми нареди да млъкна и да заспивам.

Когато си спомни настроението на Танек предната вечер, тя се учуди, че въобще е отговарял на въпросите му. Или че се е прстрашило да го пита.

— Сигурна съм, че не го е направил от лошо чувство.

— Лошо ли? — Изглежда я озадачен. — Искаш да кажеш, че е бил ядосан? Беше му минало. Просто му се спеше.

Явно е бил много търпелив с Питър. Качество, което не бе забелязвала у Танек.

— Имаш ли нещо против да не се прибираш вкъщи? Усмивката му се стопи и той погледна настрана.

— Нямам нищо против. Предпочитам да бъда с теб и Никълъс.

— Питър... не мога да ти обещаая, че... Може да не бъде... — Замълча, когато забеляза израза му.

— Знам — изрече той тихо. — Сигурно няма да искате да остана дълго при вас. Не се тревожи.

— Не съм казала... Нещата са доста объркани. Може да се наложи да замина.

— Всичко е наред — каза той отново. — Всеки заминава някъде. Или ме изпращат другаде.

Тя го изглежда безпомощно.

— Но няма да бъде веднага, нали? Още преди да съм видял кучетата, нали?

По дяволите.

Тя преглътна с усилие и се извърна.

— Не, има време. — Три месеца. Времето е относителна категория. Онова, което би се сторило като вечност на нея, за Питър би било като миг. Усмихна се пресилено. — Може би ще измислим нещо за теб и след като замина.

— Може би. — Изведнъж усмивката му се появи отново. — Харесват ли ти шапката и фланелката ми? Споделих с Никълъс, че съм запален по „Брейвс“.

— Шапката ти е страхотна, а фланелката ти е направо великолепна. — Тя се обърна към вратата. — Хайде да потърсим Никълъс.

— Какво откри за Симпсън? — попита Никълъс, когато Джейми вдигна телефона.

— Все още не се е появявал. Апартаментът му бе претърсен. Проверих и неговата дама. Замина за Париж преди два дни.

— Получи ли фотостатите на книгите, които ти изпратих?

— Вчера.

— Искам да ги провериш.

— Счетоводните книги ли? Нали каза, че не ни вършат никаква работа, без да...

— Не счетоводните книги, а файлът за Медас. Ако е точен, бих искал да се разровиш.

— Ще кажеш ли на Нел какво си открил?

— В никакъв случай.

— Ако разбере, ще ти се разсърди.

Не можеше да рискува да ѝ открие какво съдържа файлът на Симпсън.

— Продължавай да работиш по този въпрос. — На вратата се почука. — Трябва да тръгвам. — Ако откриеш нещо ново, обади ми се в ранчото. — Затвори. — Влез.

Питър и Нел влязоха в стаята. Имаха вид на избягали от „Дисни Уърлд“. И двамата млади и тъй ужасно уязвими, че му се прииска да ги грабне и да ги скрие някъде, където ще бъдат в безопасност. По дяволите, в какво се забърка.

— Готови сме. — Младата жена направи гримаса. — Обаче не вярвам да ни пуснат в самолета с тези дрехи.

Погледът на Никълъс се плъзна от слабите оформени крака до гърдите, които се очертаваха под мекото трико на тениската. Усети позната възбуда.

За Бога, не сега. Не и с тази жена.

Той рязко се извърна и се пресегна за сака.

— Не се и съмнявам, че ще ви пуснат. — Тръгна към вратата. — Но стюардесата може да поиска да ви даде уши на Мики Маус и книжки за оцветяване.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Още една ограда? — Нел се изненада, когато Танек излезе от джипа и тръгна към портата. — Тази е третата. Държиш на охраната.

— Държа да остана жив. Тази е последната. — Натисна комбинация от копчета на бравата. Портата се отвори безшумно. — Електрическа е и обгражда къщата и конюшнията. — Погледна Питър на задната седалка. — Стой настрани от оградата, Питър. Ще те хване ток.

Той се намръщи.

— Кучетата не ги ли хваща?

— Сам знае и не я докосва, а добитъкът и останалите сгради са в друга част на имението извън оградата. Предназначена е само за къщата. Истинското ранчо е Бар Х и се намира на няколко километра на север.

— Това е добре. — Момчето продължи да се взира с нетърпение през стъклото. — Тук ми изглежда... особено.

Нел разбра какво имаше предвид. В далечината величествено се издигаха планините Сотуут, а тук, докъдето погледът стигаше, земята беше равна и гола. Все пак не се създаваше впечатление за усамотеност. Имаше нещо, което не можеше точно да опише с думи.

— Много е просторно.

— Права си. Като бях малък в Хонконг, мечтаех за обширно пространство. Хората там сякаш ме притискаха.

„Вярвам в това да остана жив.“

Тя изучаваше лицето на Танек, когато той се качи отново в колата. Говореше с равен глас, почти както обикновено и тя се сети, че когато бяха на летището, Риърдън ѝ каза, че не обичал таксита. Оцеляването бе начин на живот за Танек и едва сега, когато видя крепостта, с която се бе обградил, го проумя напълно.

— Тук трябва да се чувстваш в пълна безопасност — прошепна тя. — Непревземаем си.

— Човек никога не се намира в пълна безопасност. Просто се старае да направи най-доброто. — Премина през портата, която се затвори автоматично зад него. — Не вярвам някой да успее да прескочи оградата или да мине през вратата, но хеликоптер с ракета без никакъв проблем би могъл да ме очисти.

— Ракета ли? — Тя се усмихна. — Звучи ми параноично.

— Може би. Но би могло да се случи, ако някой е решил да стигне до крайност. Южноамериканските наркобарони разполагат с колкото искаш ракети.

— Тогава какво правиш, за да се защитиш?

Той сви рамене.

— Никой не е вечен. Ако не е ракета, би могло да бъде и торнадо. Правиш най-доброто, каквото можеш — това ти е застраховката. — Погледна я. — И живееш всеки миг все едно, че е последен.

Паркира джипа пред къщата и скочи.

— Микаела — провикна се.

— Тук съм. Няма нужда да викаш. — Висока, слаба четирийсет и няколко годишна жена излезе от къщата. Беше по джинси и пусната риза, но въпреки това изглеждаше елегантна. — Чух звънеца, когато отключваше портата. — Погледът ѝ се плъзна към Нел, после към Питър. — Имаш гости. Добре дошли. — В маниерите ѝ личеше някаква официалност.

Нел я разгледа. Жената имаше черти, които намекваха за сила и смелост и почти олимпийско спокойствие.

— Това е Микаела Ечбарас — представи я Танек. — Казвам, че е моя икономка, но не само това, тя върши всичко тук. — Помогна на Нел да слезе от джипа. — Нел Колдър. Питър Дрейк. Ще погостуват известно време.

— А ти? — попита го тя.

Той кимна.

— Добре. Сам се е затъжил за теб. Не бива да държиш животно, ако ще го оставяш само. Ще го изведе от кухнята. — Върна се обратно в къщата.

— Ечбарас — изрече неочаквано Питър. — Това беше името. При този човек са овчарските кучета.

— Микаела е жена на Джийн. — Танек направи гримаса. — Старае се да се държи като икономка, когато той е в планината с

овците. Иначе се връща в Бар Х и праща някоя от дъщерите си два пъти седмично да чисти.

— Колко дъщери има? — Попита Нел.

— Четири.

— Изненадвам се, че ги пускаш в имението, след като видях колко внимаваш с бедните келнери, които обслужват стаите в хотела.

— Получих ги заедно с имота. Няма страшно. Семейство Ечбарас отглежда овце още от началото на века. Дошли са от баската провинция на Испания и са се установили тук. Повечето хора наоколо са баски. Държат се здраво един за друг. Аз съм пришелецът.

— Но си собственик на мястото.

— Вярно, купих го с пари. Те ми плащат по друг начин. — Той сви устни. — Но си права, мое е, ще свикна тук и ще се науча да пазя това, което е мое.

Думите му я изненадаха. Това място явно не представляваше само крепост за него. Нел отмести очи към вратата, през която бе изчезнала икономката. Без да се замисли, изрече:

— Тя има фантастично лице. Много интересно за рисуване.

Той насмешливо вдигна вежди.

— Струва ли ми се, че забелязвам да се заражда някакъв стимул в твоята фанатична душа? Да рисуваш? Пълна загуба на време.

Тя самата бе изненадана.

От Медас не бе мислила за рисуване.

— Само отбелязах. Не съм казала, че ще я рисувам. Прав си, няма да имам време.

— Човек никога не знае. — Погледът му се зарея към планините. — Тук времето тече бавно. Би могла...

Нещо в кафяво и светлокафяво излетя от предната врата. Танек се залюля, когато немската овчарка се опря с предните си лапи на гърдите му.

Кучето неистово скимтеше, докато се опитваше да оближе лицето му.

— Долу, Сам.

Кучето не обърна внимание на заповедта. Танек въздъхна примирен и клекна на земята, за да бъде на височината на кучето.

— Хайде, давай.

Нел се загледа удивена как кучето подскачаше развълнувано около него и се хвърляше да лиже лицето му.

Правейки различни физиономии, Танек вдигна ръка към устата си, за да я предпази от езика на кучето. Намръщи се, когато погледите им се срещнаха.

— Ти какво си очаквала? Рин Тин Тин? Не съм треньор на кучета. Единствената заповед, на която се подчинява е „Ела да ядеш“.

Този мъж излъчваше изключителна сила и увереност и тя никога не би повярвала, че той би позволил на някакво куче да се държи пред него другоаче освен възпитано и дисциплинирано.

— Красив е.

— Да-а. — Танек с обич потърка кучето зад ушите. — Обичам го.

Беше ясно. Никога досега не го бе виждала тъй разнежен.

— Може ли да го погаля? — попита Питър.

— Не сега. Той не обича непознати.

Нел не му повярва. Кучето вече бе легнало по гръб, в поза, в която явно се предаваше и скимтеше от удоволствие, докато Танек го чешеше по корема. Тя пристъпи към тях.

Кучето моментално се изправи на крака и се озъби. Спря се стъписана.

— Спокойно — укроти го Никълъс. — Те са мои приятели, момчето ми.

— Държи се сякаш е било тренирано да напада.

— Животът го е научил. — Той се изправи. — Намерих го полумъртво от глад отстрани на пътя, когато беше още кутре. Не вярва на хората. — Усмихна се на Питър. — Нека първо те опознае.

Момчето кимна, но беше разочаровано.

— Искях да ме хареса.

— Ще свикне с теб. — Тръгна към вратата. — Утре сутрин Микаела ще те закара до ранчото на овчарите. Овчарските кучета са много по-общителни.

Лицето на Питър светна.

— Може ли да остана малко при тях?

Танек поклати глава.

— След няколко дни овчарите тръгват към планината, за да приберат овците за зимата.

— А когато се върнат?

— Ако Джийн е съгласен.

Питър се обърна към Нел и ѝ каза извинително:

— Не че не искам да остана при теб. Ти беше много добра с мен.

Просто понеже са...

— Кучета. — Тя се усмихна. — Знам, Питър.

— Хайде, по-бързо. — Микаела застана на прага на вратата. — Нямам цял ден на разположение. Трябва да ви покажа стайте. След един час се стъмва. Довечера Джийн се връща, трябва да се прибера и да му приготвя вечеря.

Танек се поклони шеговито.

— Веднага идваме. Само покажи стаята на Питър, аз ще разведа Нел. Не искаме да ти създаваме затруднения.

— Няма. Във фурната има ядене, можете да си сипете. Хайде, Питър, ела. — Отново влезе в къщата. Момчето я последва нетърпеливо.

Нел и Танек влязоха направо във всекидневната.

— По-голяма е отколкото изглежда отвън — заяви Нел. — Човек може да се разхожда тук.

— Построих къщата, след като купих мястото. Казах ти, че обичам широки пространства.

Нел огледа просторната стая, обзаведена с мебели със светлокафява кожа, огромната камина с каменно огнище. Бели цветя се спускаха от медни вази, сложени върху масите, широка китайска ваза в ъгъла на стаята бе пълна със златисти хризантеми. По стените очакваше да види индиански килими или каубойски предмети, вместо тях откри най-различни картини.

Отиде и застана пред една, окачена над камината.

— Делакроа?

— Такъв варварин ли ти изглеждам, че да крия Делакроа тук, сред пустошта, и само аз да му се любувам?

Тя го изгледа и се сети за собственическия му тон преди малко.

— Да.

Той се разсмя.

— Права си. Съкровищата са, за да създават наслада на онези, които са ги взели и ги пазят.

— Взели ли? Ти да не би...

— Не, не съм я откраднал. Купих я на разпродажба. В последно време стриктно се придържам към законите. — Той я изведе от вратата и тръгнаха по дълъг коридор. — В това крило има пет спални с бани, също кабинет и сравнително добре обзаведен гимнастически салон. — Отвори една врата. — Твоята стая. В къщата има само един телевизор, но има много книги. Надявам се, че ще ти е удобно.

Тя не виждаше защо да не ѝ бъде удобно. Стаята бе семпло мебелирана, но уютна. Бял пухен юрган бе постлан върху двойното легло. В ъгъла на стаята до прозорец имаше люлеещ се стол с възглавници, имитиращи гоблен. Библиотеката от черешово дърво на отсрещната стена бе претъпкана с книги и растения.

— Много е хубава. Изненадвам се, че гостите ти въобще си тръгват.

— Рядко имам гости. Това е моя къща и не обичам да яделя с никого.

Тя се обърна и го изгледа.

— В такъв случай присъствието ми ти е два пъти по-неприятно. Обещавам да не ти преча по-дълго, отколкото е необходимо.

— Изборът бе мой. Аз те доведох. — Той кимна към една врата в стаята. — Банята е там. Сигурно ще поискаш да се измиеш преди вечеря.

— Какво прави той? — попита Нел, отправила поглед към Питър, седнал на пода в ъгъла на стаята. Бе кръстосал крака, не мърдаше и гледаше Сам без да мигне, той пък се бе излегнал до огъня на няколко метра от него. — Прилича ми на хипнотизатор на змии.

— Според него ти си хипнотизаторка на змии — сухо изрече Никълъс.

Тя поклати глава.

— Той много ми се разсърди. Сторило му се, че съм се отнесла грубо със змията. — Върна се на предишната тема: — Да не би да си мисли, че може да *накара* Сам да го хареса?

— Може би. — Танек ѝ досипа кафе от каната, поставена до коляното му. — Би могло и да стане. Ако го иска достатъчно силно. Кучетата усещат кога ги обичат.

— По време на вечерята Сам не обърна внимание на Питър.

Никълъс се облегна на стола.

— Престани да се торМОЗИШ. Не можеш да накараш Сам да го обикне.

— Не се торМОЗЯ, просто... Струва ми се, че животът му е бил труден. Нищо няма да му стане на проклетото куче, ако завърти опашка пред него.

— Но Сам не го разбира. А и не е зле да бъдеш предпазлив.

— Като теб. — Тя вдигна очи. — С твоите огради, по които тече електрически ток.

Той кимна.

— За разлика от теб смятам, че животът може да бъде много хубав. Нямам никакво намерение да се отказвам дори от минута от него. Ще се боря до последен дъх.

Вярваше му. Под хладната му маска се криеше страстна решителност. Сила, интелигентност и страст към живота — забележителна комбинация. Откъсна поглед от Танек.

— Но си готов да го рискуваш, за да заловиш Гардо.

— Ще се опитам да го избегна. — Вдигна чашата към устните си. — Имам намерение да постигна и едното, и другото.

— Ако не успееш?

— Ще успея. — Замълча. — Но няма да ти позволя да направиш така, че да ме убият, защото желаяш всичко да стане бързо.

— Не ме разбираш. Трябва да го направя. Трудно ми е да чакам. — Тя стисна по-здраво чашата за кафе. — Смяташ ли, че не знам защо съм тук? Имаш намерение да ме убедиш да не ги търся.

— Това е единият план. Другият е да те пазя и да не ти позволя да ме принуждаваш да тичам след теб, докато попадна в капан.

— Няма защо да тичаш след мен.

— Има.

— Защо? Казах ти, че не бива да се смяташ отговорен за случилото се в Медас.

— Всеки сам преценява докъде се простират отговорностите му.

— И аз ли попадам в тях?

Той се усмихна.

— Засега. Понякога границите се променят.

Тя не желаяше който и да е да носи отговорност за нея, още по-малко мъж като Танек. Отговорността предполага известна близост.

Вече бе принудена да се сприятели с Таня и Питър. Този мъж трябваше да остане извън този кръг.

— Не ти харесва, нали? Но го използва, за да ти помогна. — Вдигна подигравателно вежди. — Трябва да бъдеш последователна, Нел.

Проклет човек. Никак нямаше да ѝ е трудно да го държи настрана.

— Просто не искам да бъда в тежест на никого. — Промени темата. — Защо искаш Гардо да умре?

— Той заслужава да умре.

— Това не е отговор.

— По същата причина, поради която ти искаш той да умре. Уби човек, когото обичах.

— Кого? — Отново ѝ мина през ума колко малко познава Танек. — Съпругата ти? Детето ти?

Той поклати глава.

— Един приятел.

— Трябва да ти е бил близък приятел.

— Много близък — отвърна ѝ лаконично. — Искаш ли още кафе?

Тя поклати глава. Ясно бе, че няма да ѝ каже нищо повече за себе си. Опита по друг начин:

— Разкажи ми за Гардо.

— Какво искаш да знаеш?

— Всичко каквото ти знаеш.

Той се усмихна накриво.

— Гарантирам ти, че не би желала да знаеш всичко, което аз знам за него.

— Как се срещнахте?

— Преди няколко години в Хонконг. По онова време работехме в един и същи бизнес. Въпреки че той се занимаваше и с други неща.

— Искаш да кажеш, че и двамата имате престъпно минало ли? — попита тя направо.

Той кимна.

— Но моята мрежа бе по-ограничена. Предпочитах да я държа така.

— Защо?

— Нямах намерение да се занимавам с това цял живот — добави мрачно. — Исках да стана неврохирург.

Тя го изгледа удивена. Той се разсмя.

— Шегувам се. Исках да събера достатъчно пари и после да се оттегля. Когато израснеш в организираната престъпност, ти се случват някои неща. Или затъваш в търговията с наркотици и не можеш да се измъкнеш от закона, или свикваш с властта и не можеш да я пуснеш. Нито една от тези възможности не ми харесваше, затова направих така, че да не се набивам на очи.

— Не мога да си те представя да не биеш на очи.

— Точно такъв бях. — После додаде: — Относително.

— А Гардо не е бил такъв.

— Не, Гардо искаше да бъде Бог. — Размисли малко. — Или може би Чезаре Борджия. Така и не можах да установя със сигурност. Вероятно Бог. Тайнствеността, обграждаща един Борджия, би го привлякла, но пък херцогът е завършил зле.

Тя се подразни, но се сдържа.

— Как се запозна с него?

— Имаше една ваза Танг, която и двамата искахме да „придобием“. Той ми каза да се откажа.

— Ти какво направи?

— Отказах се.

Тя се смая.

— Бизнесът вървеше добре. Той беше по-силен и една война би ми коствала повече от дузина вази Танг.

— Разбирам.

Той поклати глава.

— Не, не разбираш. Смяташ, че е трябвало да премеря сили с него, да постъпя като Мръсния Хари и да се преборя с този негодник в окопите.

— Не съм казала подобно нещо.

— Отдавна се научих, че преди да се впуснеш в битка, трябва внимателно да прецениш последствията. Предстоеше ми да придобия цяло състояние, трябваше да мисля и за хора, които зависеха от мен.

— За Фил?

— Той беше с мен по онова време.

— И продължава да работи за теб.

— От време на време. Щом събрах достатъчно пари, ликвидирах мрежата. Някои от моите съдружници решиха, че не желаят да минат в други организации, където талантът им не би бил оценен.

— Значи си им помогнал да започнат нов живот.

— Не можех да ги оставя така. — После добави: — Бях поел ангажимент към тях.

Лоялност. Не желаете той да притежава качество, на което да се възхищава. Когато започна да го разпитва, искаше да узнае повече за Гардо, а научи повече за него.

— Значи не е било за добро, като си се оттеглил, така ли? Убил е приятеля ти.

— Не, това стана по-късно. — Той се изправи и се протегна. — Време е за лягане.

Отново затвори вратата към себе си. Тя изрече бързо:

— Не си ми казал всичко, което искам да знам за Гардо.

— Има много време. Нали няма да си тръгваш скоро?

Тя също се изправи.

— Не обичам да си губя времето. — След малко продължи: — Явно, че имаш връзки. Ако не можеш да направиш нещо конкретно, би ли се опитал да откриеш защо Гардо е изпратил Мариц да ме убие?

— Защо?

— Защо ли? Нужно ми е да знам, защото трябва да се опитам да осмисля всичко. Твърде дълго се препъвам в кошмара.

— И да знаеш, това би ли променило мнението или целта ти?

— Не.

— В такъв случай всеки мотив е от второстепенно значение.

— Не и за мен.

Той я изгледа мълчаливо.

— Добре. Тогава утре би ли започнал да ме учиш на онова, което направи на Уилкинс?

— Никога ли не се отказваш?

— Ако знаех как да се бия с него, Мариц нямаше да ме хвърли от онзи балкон. Щях да успея да се защитя.

А също и Джил.

Думите останаха неизречени, но и двамата си ги помислиха. Той кимна рязко.

— Вдругиден. Утре трябва да отида и да видя Джийн в Бар Х.

Тя го изгледа подозрително.

— Да не се опитваш да ми откажеш?

— Не бих си го и помислил. Ще те науча на всичко, което искаш да знаеш за смъртта и нанасянето на тежки телесни повреди. Но това, което знам аз, не е толкова много, на колкото биха те научили Гардо и Мариц.

— Ще бъде достатъчно.

— Няма да е достатъчно. Дори и да е, какво ще правиш, след като всичко свърши? Нужна е определена душевност, за да оцелееш след убийството.

— Няма да бъде убийство — заяви тя обидена.

— Ето, виждаш ли как отстъпваш вече. — Натърти повторно: — Убийство е. Да вземеш нечий живот е равнозначно на убийство. Независимо от причината действието е едно и също. Добри хора като теб още от деца са научени да се отнасят с отвращение към него.

— Добри хора като мен рядко имат същия стимул, който ми бе даден.

— Вярно е, ти не си жената, която срещнах в Медас. Обаче същността е една и съща. Както когато дървото е наведено...

— Глупости.

— Така ли? Искаш да бъдеш твърда, студена и да отблъснеш всички от себе си, но това не се получава. Е, аз съм лесен, но какво ще кажеш за Таня? А за Питър?

— Това е нещо различно. Те нямат нищо общо с Мариц и Гардо.

— Обаче имат много общо със същността ти.

— Значи смяташ, че не мога да го извърша, така ли? Грешиш.

— Обзалагам се, че съм прав. — Добави уморено: — Иска ми се да съм прав.

Тя поклати глава.

— Вдругиден. В осем сутринта. Облечи дрехи за тренировка и не закусвай. — Обърна се и излезе от стаята.

„Той греша — каза си тя. — Сигурно греша.“ По-добре би било, ако се постарее да запази бариерите около себе си, но дори да не успее, то нямаше да означава, че решителността ѝ е отслабнала.

— Питър. — Обърна се към другия край на стаята. — Време е да...

Сам бе облегнал глава върху коляното на момчето и то го галеше по врата. Лицето на Питър бе озарено от неизразимо щастие.

Би могло да се случи. Ако го желае достатъчно.

Тя се почувства щастлива заради него. Явно Питър го е желал достатъчно.

Искам да бъда прав.

Усмивката ѝ се стопи, когато си припомни думите на Танек. Неговата воля бе много по-силна от тази на Питър и той имаше намерение да я насочи към нея.

Да, но тя не е Сам. Няма да му донесе нищо добро.

— Хайде, Питър — изрече рязко. — Време е да си лягаме. Утре можеш да играеш със Сам.

Мъртва е. Жената е мъртва.

Мариц постави слушалката на телефонния апарат с голямо задоволство. Значи не се е провалил. Отне му малко време, но жената на Колдър бе умряла. Можеше да се отчете пред Гардо, че задачата е изпълнена. Може би.

Някакво беспокойство прониза задоволството му. Гардо спомена, че се е провалил и че жената щяла да оздравее. Този негодник обикновено не грешеше.

Би изглеждал като глупак, ако се окаже, че данните за смъртта на жената са подправени и че тя му се е изплъзнала. Гардо не понасяше глупаците.

Нямаше да му стане нищо, ако провери.

Сведе очи към записаната информация върху страница от бележника. В болницата?

Там има твърде много хора.

Погребално бюро „Джон Бърнбаум“.

Усмихна се и пхна бележника в джоба си.

— Това е за теб. — Танек хвърли голям пакет на дивана до Нел.
— Подарък.

Тя го изгледа обърквана.

— Каза, че отиваш в другото ранчо, за да видиш надзирателя си.

— Точно така. На връщане се отбих в града. Отвори го.

— Питър още не се е върнал от ранчото.

— Няма и да се върне. Джийн го хареса и му разреши да остане няколко дни. Ако се прояви добре, може да го отведе в планината.

— В безопасност ли е?

— Напълно. Полудя от радост, когато разбра, че ще отиде. Кучета и овце.

Тя си представи колко неустоймо е било за Питър. Започна да разкъсва кафявата опаковка. Платно, триножник, скицник, моливи и кутия с бои.

— Какво е това?

— Спомена, че искаш да рисуваш Микаела.

— Не съм казала подобно нещо.

— Но искаш да го направиш.

— Ще бъда много заета.

Той щракна с пръсти.

— О, да. Забравих за тежките телесни повреди. Ами аз реших да ми плащаш за уроците. Нужни са ми някои картини, за да украся стените.

— За да ги закачиш до Делакроа ли? — попита тя саркастично.

— Това ще бъде местно изкуство. Моите хора, моите планини.

Същото чувство за собственост забеляза, когато пристигнаха. Остави платното на пода.

— Наеми си някой друг да ти ги нарисува.

— Искам ти да го направиш. Един час насилие и урок по нанасяне на тежки телесни повреди за два, за да рисуваш моите картини. Съгласна ли си?

Тя се обърна и го изгледа.

— Какво значи това? Да не би да се очаква от мен да премина през някаква чудотворна метаморфоза от твоята полусурова терапия?

— Може би. Сметнах, че няма да те заболи.

— Ще си губя времето.

— През известен период от живота си не си го смятала за губене на време. — Погледна я в очите. — Ще удържа на думата си. Обещавам ти всеки ден по един час тренировка независимо дали рисуваш или не. Но единственият начин да получиш повече е да ми дадеш онова, което желая.

— Няма да ти се отрази добре.

— Но няма да ми се отрази и зле. — Усмихна се. — Теб също няма да те нарани, нали?

Тя бавно поклати глава.

— Споразумяхме ли се?

Защо не наистина? Погледна платното и усети леко вълнение. Погледът ѝ се премести в посока към кухнята, където чуваше как Микаела приготвя вечерята. Това чудесно лице...

— Ако успееш да убедиш Микаела да ми позволи да я рисувам.

— Никога не се опитвам да я убеждавам да прави каквото и да било. Щом искаш да я рисуваш, върви и я склони.

— Значи терапията продължава, така ли?

Той се ухили.

— Боя се от нея. Плаши ме до смърт.

Погребалното бюро „Бърнбаум“ грееше в тъмнината като къща в плантация. Трите му колони бяха осветени от насочени лампи, скрити сред вечнозелените храсти на обширната поляна отпред.

„Какво прахосничество! — помисли Мариц. — Къщи за мъртвите.“

Е, не само за мъртвите. Гробарите печелят много от погребенията. Проклети кръвопийци. Направо му изпиха кръвта, когато погребваше баща си.

Обаче „Максуел и син“ въобще не разполагаха с подобна сграда като тази. Домът на покойниците се намираше на оживена улица из бордеите на Детройт, а той бе твърде беден, за да заслужава каквото и да е внимание. Прехвърлиха го към Даниъл Максуел-син. Изпита безпомощна злоба, докато седеше, а мухльото с белези от акне по лицето се опитваше да му измъкне и последния долар.

Идеше му да стисне гърлото на това копеле, докато очите му изхвъркнат.

Но това бе преди да открие ножа.

Вратата на погребалното бюро се отвори и няколко души излязоха отвътре. Бяха със зачервени очи, разговаряха тихо и изпитваха тайно облекчение, че напускат мъртвите и отново се приобщават към света на живите.

Погледна часовника си. Девет. Време бе да затварят. Даваше им още петнайсет минути.

Проследи как опечалените се качват в колите на паркинга и потеглят. И той е бил опечален. Обичаше баща си. Майка му трябваше да умре, тази злобна кучка. Не беше го намислил да стане така. Само бутна баща си леко, а той се изтъркаля надолу по стълбите. Трябваше тя да бъде на негово място.

Млад човек с тъмен костюм излезе от погребалното бюро и пресече поляната към служебния паркинг. Ученик на вампира ли? Или може би Бърнбаум също имаше син. Момчето си подсвиркваше и скочи в син олдсмобил, паркиран до лъскав кадилак-катафалка.

Нова катафалка, купена с пари в брой седмица след предполагаемата кремация на жената Колдър.

Документът за тази покупка привлече вниманието на Мариц.

Във вестибюла светлините угаснаха.

Мариц изчака, докато олдсмобилът изчезне зад ъгъла, преди да излезе от колата и да пресече алеята. Позвъни. Никой не отговори. Позвъни отново.

Изчака минута и пак натисна звънеца.

Светлините в преддверието светнаха, вратата се отвори. Въздухът вътре бе хладен и наситен с мирис на цветя.

Джон Бърнбаум застана на вратата — бе с пригладена прошарена коса, леко пълничък, облечен със строг сив костюм.

— Искате да видите тялото ли? Съжалявам, но вече е затворено.

Мариц поклати глава.

— Налага се да ви задам няколко въпроса. Знам, че е късно, но може ли да вляза?

Бърнбаум постоя нерешително. Мариц почти видя как лостчетата се задвижиха в главата му и пред очите му затанцуваха доларови знаци. Отстъпи.

— Загуба ли сте претърпели?

Той влезе във фойето, затвори вратата и се усмихна.

— Да, претърпях загуба. Трябва да поговорим.

Нел стоеше и наблюдаваше Микаела от прага на кухнята. Ръцете на жената бяха изцапани с брашно, докато размесваше теста върху

плота. Движенията ѝ бяха бързи, плавни, пестеливи.

— Искаш ли нещо? — попита Микаела, без да вдига очи.

Тя се стресна и изрече първото, което ѝ дойде наум:

— Какво правиш?

— Бисквити.

— Онези, които ядохме на закуска, бяха чудесни.

— Знам.

Нямаше да е лесно.

— Много си заета.

Икономката кимна.

— Много мило от твоя страна и от страна на мъжа ти, че позволихте на Питър да остане при вас в ранчото за известно време.

— Няма да пречи. — Остави настрана точилката и започна да реже бисквитите. — Ако се безпокояхме, че ще създава неприятности, нямаше да го направим. Джийн няма време да се занимава с глупави хора. Умът на момчето е като на дете, но не е глупаво. Децата могат да се научат. — Думите бяха изречени отсечено, каквито бяха и движенията ѝ, докато режеше тестото. — Е, какво искаш?

— Лицето ти.

Микаела вдигна очи.

— Бих казала, че твоето е достатъчно хубаво.

— Искам да кажа... бих искала да те нарисувам.

Започна да реди бисквитите в тава.

— Нямам време да ти позирам.

— Ще се старая да те скицирам, докато работиш. В началото може да не ми трябваш много.

Известно време Микаела не отговори.

— Ти художничка ли си?

— Не точно. Нямам време за рисуване. Правя го само когато не съм... — Спря, тъй като установи, че механично отговаря по същия начин, както обясняваше на всички преди Медас. Сега обаче нямаше нито Джил, нито Ричард. — Да, художничка съм. — Думите ѝ прозвучаха много самотни.

Микаела я изгледа, после кимна рязко.

— Скицирай. Стига да не ми пречиш.

Нел не ѝ даде възможност да промени мнението си.

— Ще отида да си взема скицника.

— Няма да стоя на едно място.

— Ще работя около теб...

Бе по-лесно да се каже, отколкото да се изпълни, разбра един час по-късно, след като се опита да улови чертите на Микаела. Тя не спираше. За жена с лице, излъчващо спокойствието на Нефертити, тя беше истински мотор, движен от енергия. След като отчаяна скъса няколко листа с очертанията на лицето ѝ, Нел реши да се съсредоточи върху всяка черта поотделно. Започна от хлътналите ѝ очи.

Така бе по-добре. Улавяше я. Може би ще комбинира чертите по-късно...

— Защо си тук?

Нел вдигна очи. За пръв път в продължение на един час Микаела проговори.

— Просто съм на гости.

Жената поклати глава.

— Никълъс каза, че ще останеш през зимата. Това не на гости.

— Ще се старая да не ти преча.

— Ако Никълъс иска да си тук, ще свикна, дори и да ми пречиш.

— Никълъс ми каза, че двамата с Джийн сте кореняци, а той не е.

— За нас е вярно, но и той започна да свиква. Трябват му още няколко сезона.

— Сезона?

Микаела сви рамене.

— Според мен би му било трудно да привикне където и да било, но той полага усилия. Ще видим.

— Искате ли да остане?

Тя кимна.

— Той ни разбира и ни оставя да си вършим работата. Може да попаднем на глупав собственик, който да не може да се обучи.

Тя се усмихна.

— Обучавате ли Никълъс?

— Разбира се. Той не е труден. Умен е и притежава силна воля. При достатъчно време ще се претопи по тези места.

— Аз пък мислех, че силата на волята не позволява на човек да се претопи.

— Земята тук е сурова. Не понася мекушави хора. — Погледна към Нел. — Направо ги смила и изплюва.

— Смяташ, че съм мекушава ли?

— Не знам. Такава ли си?

— Не.

— Тогава няма от какво да се боиш.

— Не ме искаш тук, нали?

— За мен няма значение дали си тук. — Извади бисквитите от фурната. — Стига да не се опитваш да отведеш Никълъс. Говори с него, усмихвай му се, спи с него. — Сложи тавата с бисквитите върху плота за рязане. — Но когато си тръгнеш, го остави тук.

Беше изумена.

— Нямам намерение да спя с него. Не съм дошла за това.

Микаела сви рамене.

— И това ще стане. Той е мъж, а ти си по-близо от жените в града. — Извади шпатула и леко отдели бисквитите от тавата. — Ти си жена, която би изкушила всеки мъж.

— Той не гледа на мен по този начин.

— Всички мъже гледат на жените по този начин. Това е първата им реакция. Едва по-късно ни виждат като хора с души и тела.

— Според теб значи той единствен има думата по този въпрос?

— Ти обичаш да го гледаш. Наблюдаваш го.

Наистина ли? Разбира се, че го гледа. Той бе мъж, който привличаше вниманието. Изпъкваше като фар в онази претъпкана бална зала.

— Това не значи нищо. Между нас няма нищо.

— Щом казваш. — Тя се извърна. — Нямам повече време за приказки. Наближава обед. Трябва да сервирам масата.

Нел си отдъхна. Микаела грешеше, а разговорът се оказа смущаващ.

— Да ти помогна ли? Мога да сложа масата.

— Не. — Отвори шкафчето и извади чиниите. — Но можеш да отидеш до конюшната и да извикаш Никълъс.

Нел остави скицника и скочи от стола.

— Веднага.

Когато влезе в конюшната, той решише червеникавокафяв жребец. Тя спря до вратата.

— Обядът е готов.

— Идвам след малко.

Наблюдаваше го как реши жребеца с дълги и отмерени движения. Вършеше всичко със същата сила и пестеливост. Беше облечен с джинси и памучен пуловер и изглеждаше съвсем на място, докато изпълняваше тази ратайска работа. Ако не го познаваше по-добре, би казала, че е роден за нея. Трудно ѝ бе да свърже Танек от Мадас с този мъж.

Той не вдигна очи.

— Много си мълчалива. Какво мислиш?

— Че отлично се справяш. Познаваш ли добре конете?

Той се усмихна.

— Уча се. Преди да дойда тук, бях виждал единствено конете, които английските богаташи яздят в клуба по поло.

— Бил си в клуб по поло?

— Когато бях момче, миех чинии там.

— Не мога да си те представя като мияч на чинии.

— Така ли? Гледах на тази работа, сякаш ме бяха повишили с една степен. Преди това миех пода на един бардак, където работеше майка ми.

— О!

Той я стрелна с очи през рамо.

— Какво възпитано възклицание. Смутих ли те?

— Не, но... — Запъна се. — Не е моя работа. Не исках да се бъркам в живота ти.

— Не се бъркаш. Почти не познавах майка си. Бях по-близък с другите проститутки, отколкото с нея. Беше американка — хипи, дошла в Китай да търси истинската светлина. За съжаление виждаше светлина само когато се надрусана. Непрекъснато се дрогираше. Бях шестгодишен, когато умря от свръхдоза.

— Колко голям бе, когато напусна това място?

Той се замисли.

— Сигурно съм бил на осем, когато започнах да мия чинии в клуба по поло. Изритаха ме оттам, когато бях на дванадесет.

— Защо?

— Готвачът каза, че съм откраднал три касетки с хайвер и съм го продал на черния пазар.

— Наистина ли?

— Не, той го направи, обаче аз бях удобен. Всъщност той много умно избра мен. — Тонът му бе хладен и обективен. — Аз бях най-ранимият. Нямахше кой да ме закриля, а сам не можех да се защита.

— Не забелязвам това да те гневи.

— Минало ми е. Даде ми много полезен урок. Оттогава никога вече не съм бил толкова уязвим и се научих да пазя онова, което е мое.

— Какво стана с теб, след като те изхвърлиха? Имаше ли къде да отидеш?

— На улицата. — Остави четката и потупа коня. — Уроците, които научих там, бяха още по-полезни, но съм сигурен, че не би желала да ги чуеш. — Излезе от бокса и затвори ниската вратичка. — Или може би искаш. Повечето от тях са да играя мръсни номера и да нанасям тежки телесни повреди.

Тя не бе в състояние да си представи как човек може да оцелее на улицата, особено момченце на такава възраст.

Той я изгледа и поклати глава.

— Гледаш ме като Питър. Съвсем си се размекнала.

Тя бързо отмести очи.

— Човек не се размеква, когато мрази насилието, което се упражнява върху деца. Ти самият го мразиш.

— Но не се размеквам от тази мисъл.

— Аз не се размеквам.

— Хайде, почти. Виж какво, не всички деца са като Джил. Бях жилаво момче, което се справяше само, малък негодник с остри нокти. — Погледна я в очите. — Смяташ, че си се променила, но си състрадателна. Това означава, че си податлива, а податлива означава мъртва.

— Тогава ще го преодоля. — Тръгна към вратата. — Микаела ще се разсърди, ако обядът ѝ изстине.

— Ние не го искаме. — Настигна я. — Разбирате ли се с нея?

— Много добре. Позволи ми да я скицирам. — Направи гримаса. — Стига да не ѝ преча.

— Това как те кара да се чувстваш?

— Добре. — Погледна го. — Но няма да ми помогне да намеря някое уютно ъгълче и там да забравя всичко.

— Може и да ти помогне. То е само част от общата картина.

— Днес скицирах три часа. Това означава, че си ми длъжник.

Ъгълчетата на устата му се повдигна в язвителна усмивка, докато ѝ отваряше вратата на конюшните.

— Нали това е целта?

Тя поклати глава. Той представляваше странна смесица — хладен, упорит и въпреки всичко притежаваше твърди принципи, които включваха чувство за отговорност и справедливост. Забележително бе за човек с неговия произход.

Танек бе забележителен мъж.

Ти го гледаш.

Спомни си думите на Микаела и отново изпита същото изумление при мисълта за близост с Танек. Реагира глупаво. Приемаше го за изключителен, но това не означаваше, че иска да легне с него. В живота ѝ нямаше място за секс с когото и да било и ако не желаше да се сприятели с Танек, тя в никакъв случай не искаше и да спи с него. За нея той представляваше само начин да се добере до Мариц и така щеше да си остане. Дори не разбра защо го разпитва за миналото му. Колкото по-малко знаеше за него, толкова по-добре.

Не, не е вярно. Разпитваше го, защото ѝ беше интересно как се бе изградил човек като Танек. Любопитството е нормална и приемлива черта. Откри, че продължава да проявява интерес, когато внезапно ѝ хрумна една мисъл.

— Някога по-късно срещал ли си онзи готвач, който те уволни?

— Да, срещнах го пак.

Танек се усмихна.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Никой не я преследваше.

„Плод на въображението — каза си Таня. — Идиотка.“ Но си отдъхна, когато спря колата на алеята пред къщата.

У дома. В безопасност.

За миг постоя с поглед, вперен в огледалото за обратно виждане. Единствената кола, която мина покрай нея, бе микробус, пълен с деца.

Ето, че я обзема параноя. Това е Минеаполис, а не Сараево. Излезе от колата, отвори багажника и извади торба с продукти.

— Чакай да ти помогна.

Тя се стресна и се извърна.

Фил вървеше по алеята.

— Извинявай. Да не те уплаших?

— Не те очаквах.

Той пое торбата, грабна и другите две от багажника и го затвори с лакът.

— Трябваше да ме извикаш.

— Мислех, че ще се справя. — Таня му се усмихна и тръгна по алеята към къщата. — Освен това не е твое задължение.

— Така си запълвам времето. Понеже лятото свърши, няма какво да правя в градината. — Направи физиономия. — Не знам защо съм тук, след като Нел е в Айдахо с Никълъс.

— Ти много ни помагаш. — Не го погледна, докато отключваше входната врата. — Никълъс да ти е поръчвал да ме следиш?

Той се намръщи.

— Какво искаш да кажеш? Поръча ми да чакам тук, докато ми се обади, а дотогава да ти помагам с всичко, което пожелаеш.

— Но не и да ме следиш и да ме държиш под око, нали?

— Не. — Той я изгледа внимателно. — Да не би някой луд да те следи?

— Не. — Влезе в антрето и тръгна към кухнята. — Сигурно си въобразявам. Всъщност не видях никого. Само имах такова чувство.

Защо някой ще иска да ме следи?

Фил се захили и подсвирна.

— Кой не би го направил? — После стана сериозен. — Но по света има какви ли не смахнати. Човек не може непрекъснато да си отваря очите на четири. Искаш ли следващия път, когато излизаш, да дойда с теб?

Тя поклати глава.

— Чувствам се глупаво. Сигурно си въобразявам.

— Какво от това? — Той остави торбите върху плота. — Така ще имам какво да правя.

— Ще видим. — Започна да вади нещата от първата торба. — Благодаря ти за предложението.

Младият мъж постоя нерешително, после тръгна към вратата.

— Двамата с доктор Лийбър сте много добри с мен. Не ми е приятно, че се тревожиш. Ако имаш нужда от компания, ме извикай.

Тя му се усмихна и видя как вратата се затваря след него. През последните няколко седмици Фил се превърна в неразделна част от живота им. Той с радост обикаляше наоколо, цепеше дърва, миеше колите, занимаваше се с градината. Душата ѝ се стопляше, когато го видеше как вдига очи и ѝ маха с ръка, докато работеше в градината.

Усмивката ѝ помръкна, щом хвърли празния плик в кофата за отпадъци. Не ѝ бе минавало през ума, че Никълъс ще го накара да я следи. Защо го прави? Нел се намираше в опасност, а тя не бе тук. Това е Америка. Нямаше снайперисти, които да дебнат иззад развалините и да избиват непредпазливи хора.

Но от годините на дебнене инстинктите ѝ бяха изострени до крайност и Америка не се оказа безопасният рай, за какъвто винаги я бе смятала. И тук гърмяха бомби и ставаха убийства.

Тя обаче усети тези очи, приковани в нея.

Може би следващия път, когато излиза, наистина да вземе Фил със себе си.

Да, разбира се, помисли си, отвратена от самата себе си. Другата седмица започва занятия. И какво, бедното момче да седи пред университета и да я чака, защото инстинктите ѝ били изострени? Може би са се събудили спомените от Сараево. Преживяното се задържа дълго в подсъзнанието. Възможно да е...

Тя поклати глава и решително изхвърли тази мисъл от главата си. Щеше да се държи нормално. Когато дойде време да излезе, тогава ще реши дали да помоли Фил да я придружи. Сега не бива да се тревожи. В тази къща, където си сви гнезденце, е в безопасност.

„Смята, че е на сигурно място — мислеше си Мариц. — Тази Владос е в къщата на Лийбър, там ѝ е уютно и мисли, че нищо не я заплашва.“

Сви се на седалката на колата и се пресегна за сандвича, който взе на път за къщата. Хубаво е да си господар на положението. Няма нужда да я наблюдава непрекъснато. Сега Нел Колдър не е в къщата.

Но е била тук. Разпита съседите на Лийбър, бяха я виждали.

Поне смяташе, че е тя. Нел Колдър не бе красавицата, която му описаха, но Лийбър беше блестящ хирург и в болничния регистър бе вписал, че Нел Колдър е негова приходяща пациентка. Защо ще ходиш при пластичен хирург, ако не да промениш лицето си?

Отхапа от сандвича и започна да дъвче с удоволствие.

Скоро трябваше да реши въпроса с Колдър. Макар в действителност той да не го тревожеше. Ако не е тук, има чудесна възможност или докторът, или икономката му да знаят къде е. Каквото знаят, ще си го кажат. Трябваше по-рано да вземе мерки, но Лийбър не бе като директора на погребалното бюро. Веднага ще се вдигне шум, ако отстрани Лийбър и Владос от сцената. Няма нищо лошо, ако изчака още една седмица и да види дали онази Колдър няма да се появи в къщата.

Освен това се забавляваше да следи Таня Владос. На втория ден за своя радост и изненада откри, че тя усети присъствието му. Не бе направил грешка, но въпреки всичко тя разбра, че той е там. Забелязваше го по напрегнатостта ѝ и по погледа, който хвърли крадешком.

Много отдавна не бе дебнал плячка. Гардо винаги настояваше за бързо убийство. Влизаш, излизаш. Той нямаше понятие какво удоволствие доставят ловът и страхът на жертвата — бе опияняващ колкото самото убийство.

Довърши сандвича и хвърли хартията в торбичката. Даваше си още половин час, след което щеше да мине покрай къщата и да

провери. Тя скоро нямаше да излезе.

Вътре в къщата се чувстваше сигурна.

Нел падна *тежко* на пода.

— Ставай — нареди Никълъс. — Бързо. Никога не оставай да лежиш. Когато си на земята, си уязвима.

Бързо ли? Не можеше да диша, камо ли да се движи. Гимнастическият салон се завъртя пред очите ѝ.

— Стани.

Тя се изправи... бавно.

— Секунда след като падна, си умряла — каза Никълъс. Понечи отново да се приближи. — Хайде.

Тя се намръщи.

— Не мислиш ли, че първо трябва да ме научиш как да се защитавам?

— Не, уча те какво да правиш, когато си на земята. Това все някога ще се случи, независимо колко си добра. Трябва да се научиш как да се отпуснеш, все едно че нямаш кости, така че да не те боли, когато паднеш. После трябва да се изтъркаляш, за да избегнеш нов удар, и да скочиш на крака.

— Искам да се науча как да отвърщам на ударите. Това ли е обичайният метод?

— Вероятно не. Но е моят метод. Хвърли се към мен.

Тя се хвърли към него.

Той я метна на дюшека и я прекрачи.

— Ако бях Мариц, бих те ударил с юмрук под носа и костите биха се забили в мозъка ти.

Тя се взираше в него. Опитваше се да я накара да се почувства колкото се може по-безпомощна и слаба.

— Не, не би го направил.

— Смяташ, че ще прояви милост ли? Забрави го.

— Не, ти каза, че Мариц обича да използва нож. Ако ме събори, защо да губи тази възможност?

Изненада премина през лицето му, после то стана решително.

— Както и да е, мъртва си.

— Днес. Утре ще бъда по-добра. А вдругиден ще бъда още по-добра.

Той я изгледа продължително, погледът му отразяваше смесица от чувства, които тя не можеше да определи.

— Знам, че ще бъдеш. — Кокалчетата му бяха странно нежни, когато се докоснаха до бузата ѝ. — Дяволите да те вземат.

Тя изведнъж почувства стегнатите мускули на бедрата му, силата на ръцете му, които държаха китките ѝ приковани към постелката. Лъхна я мирис на пот и сапун, който се излъчваше от него. Беше... смущаващо. Тя извърна очи настрани.

— Тогава ме пусни да стана и да продължим.

За миг усети как бедрото му притиска ханша ѝ. После я освободи и се изправи. Наведе се и я дръпна да стане.

— Край за днес.

Тя го изгледа изумена:

— Какво искаш да кажеш? Едва сега започнахме.

— Постигнахме много по-голям напредък, отколкото смятах. — Тръгна към вратата. — Край за днес.

— Ти ми обеща. Дължиш ми го.

Той я погледна през рамо.

— Тогава ми го запиши като дълг. Сигурен съм, че си водиш сметка. Иди и си вземи гореща вана заради натъртените места. Утре по същото време.

Тя се ядоса, когато вратата се хлопна след него. Направи така, че да се чувства безпомощна, а после я остави, преди да се е съвзела. Вероятно такава е стратегията му. Сигурно смята, че ако непрекъснато я обезкуражава, тя ще се откаже.

Един час по-късно тя вече се чудеше дали на следващия ден въобще ще бъде във форма да се изправи срещу него. Внимателно се потопи в горещата вода и се облегна на полегатата част на ваната. Мускулите на раменете и гърба я боляха и се схващаха все повече. Имаше синина на ханша, друга на лявото бедро и още пет лилави петна на дясната ръка, където я бе сграбчил.

Никой не би могъл да каже, че Танек не оставя своя отпечатък върху жена, помисли си печално. Всяко място, където я бе докоснал, я болеше.

Освен когато потърка кокалчетата на ръката си о бузата ѝ. Тогава не я заболя.

Но дори и този миг на нежност я правеше неспокойна.

По-добре да го забрави. Затвори очи и се остави топлината на водата да навлезе в тялото ѝ. Забрави всичко, но се пригответи за утрешния ден.

— Готова ли си да започваме? — Танек ѝ направи знак да се приближи. — Хайде.

Тя стоеше и го гледаше. Лицето му бе непроницаемо.

— Няма да прекъснеш часа, нали?

— Няма. Но ще ти се прииска. Тя се хвърли срещу него.

Той я преметна и я просна върху дюшека.

— Не се стягай. Гъвкаво. Когато паднеш, търкулни се и се изправи.

„Не се стягай — каза на себе си, докато с мъка се изправяше на крака. — Не се стягай.“

Лесно е да се каже. Когато летиш във въздуха, съвсем естествено е да стегнеш мускулите си.

В края на часа бе толкова изтощена, че не усещаше нито една част от тялото си.

Той застана зад нея.

— Ще спрем ли?

— Не. — Едва се изправи на крака и се олюля. — Продължаваме.

След още трийсет минути работа той я взе на ръце, отнесе я в стаята ѝ и я пусна върху леглото. Каза ѝ грубо:

— Напомни ми друг път да не ти позволявам ти да вземаш решения. Готова бе да продължиш, докато те убия.

И излезе от стаята.

Щеше да си почине малко, да събере сили и после да се отпусне във ваната. Господи, как болеше! Затвори очи. На другия ден ще помни да не се стяга, когато пада. Ще се претъркаля и ще се изправя на крака...

Нещо студено и мокро се притисна в ръката ѝ, която висеше от леглото.

Тя отвори очи.

Сам. Трябва да е последвал Танек в стаята и да е останал затворен.

— Искаш ли да излезеш? — попита го. — Ще трябва да изчакаш малко, докато се раздвижа. Не съм в много добра форма.

Немската овчарка я изгледа за миг и после легна на пода по леглото. Прие я. Кучето знаеше какво е болка и искаше да я утеши.

Протегна глава и го погали по главата.

На другия ден тя не се стягаше, когато той я мяташе, но не можеше да си наложи и да се изправи на крака.

На следващия ден при едно от първите падания се претърколи, но когато се измори, не успя да го направи.

На третия ден успя да се отпусне, да се претърколи и да се изправи на крака. Почувства се все едно бе нарисувала шедьовър. Всичко се сглобяваше.

— Добре — каза Танек. — Направи го пак.

В продължение на два дни не съумя да го направи пак. Той я хвърляше по-силно, всичко се развиваше в по-бързо темпо.

Прекарваше по два часа на ден в гимнастическия салон, но ѝ се струваха като двайсет и четири. Когато не беше там, мислеше върху това, подготвяше се умствено и физически за следващия път, когато се изправи срещу Танек. Продължаваше да скицира, разговаряше с Микаела, хранеше се, спеше, но всичко ѝ се струваше нереално. Чувстваше, че сякаш живее в пашкул, нямаше никаква връзка със света, само с налагащия се Танек, с гимнастическия салон и паданията.

Но ставаше по-силна, по-подвижна, по-бърза. Скоро Танек нямаше да я побеждава толкова лесно.

Никълъс долови леки стъпки покрай вратата си.

Нел бе излязла от стаята. Отново имаше кошмари.

Той се обърна по гръб и се загледа в тъмнината.

Таня му бе разказвала за кошмарите си, но едно е да знаеш, друго е да наблюдаваш как Нел ги преживяваше. Няколко пъти я последва

така, че тя да не го усети. Особено като забеляза мокрото ѝ от сълзи лице. Не би ѝ било приятно той да забележи слабостта ѝ.

Тя отиваше във всекидневната, свиваше се на дивана, взираше се в картината на Делакроа или се приближаваше до прозореца и гледаше към планините. Оставаше час, понякога два, после се връщаше в стаята си.

Дали заспиваше отново?

Сигурно сънуваше скъпата си дъщеричка. Никога нямаше вид на напълно отпочинала, винаги бе малко нервна.

Но това не пречеше на решителността или издръжливостта ѝ. Независимо колко пъти я хвърляше, тя бе готова за още. Сила на духа и непоколебим кураж, загърнат в тази красива крехка опаковка. Когато правеше грешки, учеше се от тях. Издържаше, независимо колко изморена и натъртена бе.

Устояваше на твърдостта, на грубостта, на безразличието му към болката ѝ.

Искаше му се тя да се прибере и да си легне.

Във вторник най-после всичко си дойде на мястото. Нел откри, че от паданията вече не я боли, имаше сили да се претърколи и да се изправи на крака, готова да се защити.

— Смятам, че го постигна — каза Танек. — Направи го отново. — Хвърли я силно.

Секунди, след като падна на дюшека, тя скочи на крака.

— Добре. Сега вече можем да започнем. Утре ще учим атака и защита.

Тя се усмихна щастливо.

— Сериозно?

— Освен ако предпочиташ да продължавам да те хвърлям из салона.

— Струва ми се, че ми беше достатъчно — отвърна тя сухо.

— Вече ще можеш да се съсредоточаваш върху това, което те учи, и няма да се тревожиш дали ще те заболи. — Подхвърли ѝ кърпа и видя как тя изтри потта от лицето си. — Справи се добре.

Това бяха първите похвални думи, които ѝ отпрати, и тя усети как я облива топла вълна.

— При теб стана по-бързо отколкото при мен. — Той изтри лицето и врата си. — Аз бях едва на четиринайсет години и умеех добре да се пазя. Съпротивлявах се на всяка крачка по пътя, освен това в склада, където Терънс ме учеше, нямаше никакъв дюшек. Десетина пъти едва не си счупих врата, докато се науча.

— Терънс?

— Терънс О'Мейли.

Тя забеляза как той пак се затвори в себе си.

— Кой е Терънс О'Мейли?

— Един приятел.

Отговори й рязко, но този път тя не му обърна внимание. Той знаеше всичко за нея. Време бе тя да научи повече за него.

— Твоят приятел, когото Гардо е убил?

— Да. — После изрече: — Заслужаваш награда. Какво искаш?

— Награда ли? — повтори тя изненадана. — Нищо.

— Кажу какво искаш. Привърженик съм на системата на обучение с награди и наказания. — Добави сухо: — Напоследък изстрада достатъчно наказания.

— Нищо не желая. — Замисли се. — Освен може би...

— Какво?

— Какво беше казал за Мариц... — Замълча, защото гласът ѝ изневери. — Когато ме свали на пода. Нещо за удар под носа, който можел да ме убие. Мога ли да се науча да го правя? Веднага?

Той впи очи в нея, после се разсмя.

— Никакви бонбони, цветя или бижута. Само още един урок. Трябваше да се досетя. — Усмивката му се стопи.

— Много лошо. Надявах се, че насилието вече ще ти омръзне. Досега доста си изпати от него.

Насилие ли? Действително, че я е боляло, но той никога не бе употребявал насилие. Тя винаги си даваше сметка, че той мереше силата си и в нея нямаше злоба.

— Не смятам, че си ме тормозил.

— Наистина? На мен пък така ми се струваше. — Сви рамене. — Не съм свикнал да подхвърлям жени, които не тежат и наполовина колкото мен.

„Измъчва се — каза си тя. — Зад студената маска го гнети неприятно чувство.“

— Аз поисках да го правиш.

— Така е. — Пристъпи по-близо и взе ръката ѝ. — Ти самата поиска този приятен малък подарък. Ти го пожела и аз ти го дадох. — Вдигна ръката ѝ към устните си. — Както ще получиш и подаръка да убиеш Мариц с един удар. — Обърна ръката ѝ и притисна устни към дланта ѝ.

— Със същата тази ръка.

Свари я неподготвена. Дланта ѝ изтръпна и тя остана без дъх както по-рано, докато се учеше да пада и става.

— Не ти ли доставя по-голямо удоволствие да рисуваш картина вместо да убиеш човек, Нел? — попита я тихо.

Пусна ръката ѝ и излезе от гимнастическия салон.

На следващия ден Микаела донесе два кашона от Бар Х.

Нел седеше на обичайното си място и скицираше, когато забеляза кашоните в ъгъла. Капаците бяха отворени и явно бяха пълни с дрехи.

— Какво е това?

Икономката се обърна и погледна към кашоните.

— Стари дрехи, които ще занеса до Ласитър следобед.

— В събота благотворителното общество на баските подготвя търг на дрехи втора употреба. Трябва да ги отнесе до камионетката. Сутринта ги прегледах, за да съм сигурна, че не са скъсани. — Сви рамене. — Децата бързо късат дрехите.

— Децата ли?

— Имам две внучета. Не съм ли ти казвала?

Микаела — баба? Много странно. Не можеше да си я представи с внуче.

— Дъщеря ми Сара има син и дъщеря — обясни. — На шест и на осем години са. Остави това и ми помогни да ги занесем до камионетката.

Нел послушно остави скицника върху кухненския плот и я последва.

— Ти вземи този. — Подаде ѝ единия кашон. — Оставила съм камионетката до конюшната. — Вдигна другия кашон и излезе от кухнята.

Младата жена направи гримаса и я последва. Микаела ставаше по-скоро за генерал, отколкото за баба. Представи си как строява войската и...

Нещо изпадна от кашона. Спря, за да го вдигне.

Беше гуменка, много мъничка, червена гуменка.

Детска обувчица. Колко пъти бе вдигала така обувки и ги бе хвърляла в гардеробното помещение, след като Джил си легнеше?

Не можеше да вдигне тази обувка.

Само се взираше в нея.

Джил.

— Побързай, че имам работа — провикна се нетърпеливо Микаела.

Нел си наложи да коленичи и да вдигне обувката. Остана свита с нея в ръка. Колко приятно бе, колко... познато.

— Боже мой — прошепна. Започна да се люлее напред-назад, притиснала малката обувчица към гърдите си. — Не... не... не...

— Какво правиш... — Икономката се показа на прага. Постоя нерешително само миг, после тръгна към нея. — А, изпуснала си обувка. — Взе я от Нел и я пусна в кашона. — Аз ще го отнеса. Иди да си измиеш лицето. Изцапала си се. — Вдигна кашона и излезе от стаята.

Младата жена бавно се изправи и отиде в банята. Не бе изцапана. Бузите ѝ бяха мокри от сълзи. Глупаво. Да се разчувства толкова от една обувка. Не можеше да контролира сънищата си, но смяташе, че денем се владее и става по-издръжлива, дори може би раната ѝ започва да заздравява. Така ли ще продължава цял живот?

— Не се бави толкова — чу се гласът на Микаела от другата страна на вратата. — Трябва да обелиш картофите.

Тя никога не я бе карала да ѝ помага в готвенето. Смяташе кухнята за свое царство. Направи се, че не забелязва моментната проява на слабост на Нел и се опитваше да ѝ създаде работа. Добротата се проявява по различни начини.

— Идвам. — Отвори вратата. — Извинявай, аз...

— За какво? Че си непохватна и изпусна една обувка ли? — Микаела тръгна към кухнята. — Не ме интересуват обясненията ти. Ела да ми помогнеш.

— Хубаво е. — Никълъс наклони скицата към лампата. — Уловила си я.

Нел поклати глава.

— Не съвсем. Ужасно трудно е да се опитваш да рисуваш някого, който непрекъснато лети като Микаела.

— Тя не лети. Тази дума предполага голямо пространство.

— Както и да е. — Взе си скицата и я сложи обратно в папката. — Но смятам, че съм готова утре да разпъна триножника и да започна с маслените бои. — Погледна го изпод вежди. — Имам ли право на премия?

— Не. — Той коленичи до огъня и разбута дърветата. — Достатъчно време ти отделям в салона. От повече би се преуморила.

Така си мислеше, че ще ѝ отговори, но нищо нямаше да ѝ стане, ако опита. Всъщност сигурно бе прав. Бе доволна от напредъка си през седмицата, откакто започна да я учи на атака и защита. Но ѝ бе нужно много повече време, за да станат движенията ѝ втора природа.

— В Обанако не успях да науча много за оръжията — започна предпазливо.

— Не съм специалист. Джейми обича оръжията. Ако дойде тук, може би ще го накараш да те научи.

— Или да работя с нож.

Той вдигна глава и я погледна в очите.

— Ще те науча как да се защитаваши от удари с нож, но не и как да го използваш. Така или иначе не би успяла срещу Мариц. За три месеца не можеш да научиши всичко, което той е овладял в продължение на години. — Изправи се и напълни чашата ѝ с кафе. — По-добре да имаш друго оръжие, много добър план или просто късмет.

— А за Гардо? Какво трябва да имам срещу него?

— Остави го на мен.

— Не мога. Той е дал заповедта. — Вдигна чашата с кафе към устните си. — Разкажи ми за Гардо.

Танек седна до камината и обгърна коленете си с ръце.

— Нали спомена, че си събирала сведения за него.

— Знам само онова, което пише в „Тайм“.

— Умен е, а също и предпазлив. Иска да се придвижи нагоре в йерархията на картела на наркотиците.

— Смятах, че вече е в йерархията.

— Все още е на по-ниските стъпала и се катери. Искане да командва като Сандекес, Хуарес и Палома. Освен това обича парите и красивите жени. Колекционира редки и старинни саби.

Тя си спомни, че се споменаваше колекция от саби.

— Страст?

Той сви рамене.

— Определено страст. Може би е продължение на желанието му за власт.

— Нещо като фалическа изява ли?

Той се разсмя.

— В известен смисъл. Макар и картината да е малко стряскаща.

— Има ли жена?

— Женен е повече от двайсет години и й е напълно предан, както и на двете си деца. — След малко добави: — Макар че тази преданост не му пречи да има любовница в Париж.

— Ти знаеш ли коя е любовницата му?

— Симон Ледо — модел. Но не можеш да стигнеш до него чрез нея, ако това си мислиш. Любовниците на Гардо знаят какво ги очаква, ако го предадат.

— Как?

— Вероятно ги кани да присъстват на някоя от тайните му сбирки по фехтовка в залата, която е построил в замъка си. Когато иска да демонстрира наказание, има на разположение млад фехтовчик, който го освобождава от заплахите. Това удовлетворява чувството му за стил.

— Убива ли ги?

— Убива ги. Макар и да дава и на противника си сабя, за да се защитава.

— Ако противникът спечели?

— Преди това Гардо му е обещал да го пусне, но от две години не му се е налагало да смени любимия си сабълор Пиетро. Фехтовката не е умение, което се придобива във всеки махленски гимнастически салон.

— Но каза, че неговият човек е подменил някого. Значи понякога печели другата страна. — Изведнъж й хрумна нещо. — Ти ли си бил?

— Не, не бях аз. — Сведе очи към сплетените си ръце. — Може и да спечели, но човекът пак не остава жив.

— Значи Гардо не пуска никого?

— Случва се и да пуска. — Рязко се изправи на крака. — Отивам в града.

— Сега? Защо? — попита тя смаяна.

— Уморих се от въпроси, също и всяка минута да живея с мисълта за Гардо и Мариц. — Тръгна към вратата. — Дойде ми до гуша.

Но нямаше вид, че има нещо против въпросите ѝ, докато не заговориха за фехтовката.

— Съжалявам, ако съм те разстроила — изрече тя тихо. Примигна, когато вратата се затръшна зад него.

След малко чу джипът му да напуска двора на конюшнията. Изправи се и отиде до прозореца. След като светлините на стоповете му се загубиха в далечината, се почувства самотна. През последните седмици той ходеше често следобед в Бар Х, но сега за пръв път отиваше в града вечер. Почувства се изоставена.

Глупости! Добре че премахна шаблона. Много ѝ беше удобно да прекарва с него вечерите в осветената от огъня стая.

Той е мъж, а ти си по-близо до него от жените в града.

С изненада установи, че повтаря думите на Микаела.

Жените в града. Естествено, че Танек нямаше да живее в тази дивотия без сексуални удоволствия. Би трябвало да се учудва, че по-рано не ѝ е хрумвало, че той има нужда от жена.

Дали е някоя определена жена?

Не бе нейна работа. Той си имаше свой живот, тя — неин. В отношенията им не можеше и да става дума за изоставяне.

Нещо леко се докосна до бедрото ѝ и когато се обърна, видя, че Сам я гледа.

— Ех, момчето ми. — Нежно го погали по главата. — Отиде си. Искаш ли довечера да спиш при мен?

Оставаше да се държат един за друг. Той също бе изоставен.

— Давай — задъхваше се Мелиса. Вдигна се нагоре, за да го приеме по-пълно. — Точно така. Помогни ми.

Той проникваше дълбоко. Още по-дълбоко. Освободи се твърде рано и се отпусна безсилно върху нея.

Усещаше я как бързо се движи под него, достигайки своята кулминационна точка.

Той се изтърколи настрани, легна по гръб и пъкна ръка под главата си. Знаеше, че трябваше да продължи да я прегръща. Близостта след акта е важна за повечето жени. Но не желаше да я прегръща. Не искаше да бъде на това място.

— Хубаво беше — промърмори тя и се сви до него. — Радвам се, че се отби, Никълъс.

Той я погали по главата. Сексът винаги ѝ се отразяваше добре. Мелиса Ролингс бе щастливо простовата. Раздаваше се щедро, а в замяна искаше малко. Беше трийсет и четири годишна, разведена, занимаваше се със свой бизнес с недвижими имоти в Ласитър и не желаше да се обвързва. За него бе идеална.

Обаче той не желаше да е тук.

Тя го целуна по рамото.

— Боях се, че няма да те видя повече. Чух, че в ранчото имало жена. Още ли е там?

Не желаше да мисли и за Нел.

— Да.

Тя се изкикоти.

— Е, явно не е много добра. — Пресегна се и го хвана. — Едва не ме изнасили, докато се съблека.

— Изнасилването означава липса на съгласие. — Целуна я по слепоочието. — Неподходяща дума.

— Е, добре, не исках да се боря с теб. Липсваше ми. — Започна да го гали възбуждащо. — И аз съм ти липсвала.

— Разбира се. — Все още не можеше да си тръгне. Мелиса не бе проститутка. Не можеше да вземе нещо и веднага да си отиде. Не бе по правилата. Насили се да я прегърне. — Съжалявам, ако съм бил малко груб.

— Хареса ми. — Тя се прозя. — Харесвам всичко, което правиш с мен. Обичам разнообразието. — Пусна го и се сви още по-близо. — Имаш ли нещо против, ако поспя? Имах ужасен ден.

— Искаш ли да си тръгна?

— Не, само малко да поспя. — Потърка като котка бузата си о рамото му. — Знам, че скоро ще ти се прииска отново.

— За мен е важно ти какво желаеш.

— Тогава остани през нощта. Няма да те пусна сега, когато най-после реши да ми дойдеш на гости.

Той потисна известно нетърпение. Тя имаше право да го очаква — обикновено оставаше нощем.

— Тогава заспивай. Тук съм.

— Добре — измънка тя сънено. Помълча малко и той помисли, че е заспала. — Коя е тя?

— Приятелка.

— Не исках да се меся, където не ми е работата — прошепна. — Просто бях... любопитна. Нахвърли се като настървен.

— Отдавна не съм те виждал. — Докосна устните ѝ с показалеца си. — Мълчи и заспивай.

— Не искаш да говориш за нея.

— Няма нищо за приказване. — Не желаше да говори за Нел, не искаше и да мисли за нея. Трябваше да се откъсне от нея и да се отдаде на секса. Винаги използваше секса, за да се отпусне и успокои, а сега нервите му се изостриха още повече.

Този път не подейства. Не желаше да бъде тук. Искаше да бъде в ранчото с Нел, да наблюдава напрегнатото изражение на лицето ѝ, да гледа как се пресяга и гали Сам.

Признай го.

Искаше да е в леглото и да я люби.

Но тя не бе готова. Вероятно дълго няма да бъде готова да го приеме, а може би и никога. Сигурно така е по-добре. Дълго време бе работил, за да постигне живот, какъвто искаше, а тя щеше да го разруши. Всъщност тя вече го разруши. Не беше жена, която можеш да посещаваш само когато ти е удобно. Дори откри, че я наблюдава, когато се смълчаваше, и се чуди защо ли не му говори.

Очевидно решението бе да се държат на разстояние, но нямаха избор. Щяха да продължават да живеят под един покрив и всеки ден да са близо един до друг.

Тежко му и горко.

— Никълъс не се ли е върнал от града? — попита Микаела.

Нел не вдигна очи от скицника.

— Още не.

— Късно е. Обикновено не седи толкова дълго при нея.

Младата жена се сдържа и не попита коя е тя.

— Защо му позволи да отиде? — поинтересува се икономката.

— Той прави каквото пожелае.

— Можеше да го спреш. Той само я използва. Следващия път му дай онова, което желае, и няма да ходи там.

Нел я изгледа.

— Какво?

— Не ме чу?

— Не съм сигурна. Смятах, че искаш да си тръгна колкото е възможно по-скоро.

— Промених мнението си. Мисля, че свикнах с теб.

— Благодаря — сухо ѝ отвърна тя.

— Ти също сигурно ще свикнеш със земята. Би могла да помогнеш на Никълъс да се установи тук.

— Радвам се, че според теб бих могла да ви бъда от полза.

— Неприятно ти стана от това, което ти казах. Желая най-доброто за всички ни.

— Както ти го разбираш.

Тя се усмихна.

— Разбира се. Но за да си доволна, съм съгласна да направя отстъпка. Ще стоя на едно място петнайсет минути на ден, за да ме рисува.

— Щедростта ти ме трогва.

— Би трябвало. — Тръгна към вратата. — Не обичам да стоя бездейна.

— Меко казано. — Нел остави скицника настрана, когато вратата се затвори след нея.

Тази жена я изумяваше: не се съобразяваше с никого, освен със себе си.

Та нима тя не е същата?

Изправи се неспокойно и се приближи до прозореца. Небето притъмняваше с приближаването на вечерта. Липсваше ѝ

предизвикателството на часовете, прекарани в гимнастическия салон. Бе се пригодила към установения ред, към ежедневието.

Свикнала бе с Танек.

Това бе съвсем естествено и не означаваше нищо. Свикна също и с Микаела, и със Сам. Къде ли е той?

Изведнъж студени тръпки я побиха. А ако не е с жена? Икономката каза, че никога не се застоява толкова дълго. Мъж, който издига огради около жилището си, сигурно се намира в опасност, когато е извън него.

Сам излая пронизително и се спусна по стъпалата на верандата.

Джипът!

Излезе на верандата и зачака.

Сам заподскача опасно близо до колелата на джипа, щом той навлезе в двора на конюшните.

Усмихна се, когато чу Танек да ругае, удряйки спирачки.

— Закъсня. — Слезе по стъпалата. — Микаела е готова с вечерята. Ще се разсърди, ако... — Спря изненадана, когато видя Джейми Риърдън да слиза от джипа. — Здравей.

Танек бе клекнал до кучето.

— Наложил се да взема Джейми от летището. Пристигна преди един час.

Риърдън се усмихна и се приближи към нея.

— Ник ми позвъни рано сутринта в Минеаполис и каза, че си имала нужда от услугите ми. Макар че ми е противно да си представя прекрасна жена със смъртоносно оръжие в ръка, естествено, веднага долетях. — Погледна към планините и потрепери на шега. — Не можеш да си представиш каква жертва правя. Нито един цивилизован мъж не би се осмелил да дойде в тази пустош.

Говореше за оръжия, установи тя. Само предната вечер бе споменала на Танек, че не може да борава с огнестрелно оръжие. Незабавното привикване на Джейми не я наведе на мисълта, че той се готви за действие.

— Благодаря ти, че дойде.

Танек се изправи и тръгна към верандата.

— Ела да разгледаш имението, Джейми. Не е точно копторът, който очакваш.

— Нашата Нел е оцеляла през всичките тези седмици — каза новодошлият. — Това е отличен знак, че и аз ще мога да го понеса.

Нел бавно ги последва, докато влизаха в къщата, Джейми се обърна и се усмихна.

— Нямах никакво желание да се натрапвам. Ако искаш, да си тръгна?

— Не, разбира се, че не. Само се изненадах — изрече бързо. — Не го очаквах.

— Нито пък аз. — Направи физиономия. — Но Ник може да бъде убедителен. Обещавам, че няма да преча на никого.

Сега всичко щеше да бъде различно. В присъствието на другия мъж нямаше да има място за интимност.

Явно Никълъс го е пожелал, иначе не би извикал Джейми тук. Доскучаваше му и му бе неприятно да бъде сам с нея.

Тя не обърна внимание на болката, която ѝ причини тази мисъл. Трябваше да приеме промяната и да направи така, че да се възползва от нея. Тъй или иначе това време ѝ бе дадено, за да учи, а Джейми имаше какво да ѝ даде.

— Няма да пречиш. Радвам се, че дойде.

Губеше си времето, установи със съжаление Мариц. Жената Колдър нямаше да дойде. Скоро ще трябва да сложи край на всичко това. Жалко. Чувстваше Таня Владос като близък човек. Почти я бе обикнал.

Наблюдаваше я, знаеше, че се страхува, предвкусваше го. След първите дни тя не му обръщаше внимание, но усещаше присъствието му. Вършеше работата си и той откри, че започва да изпитва нещо като уважение към издръжливостта ѝ. Това правеше наслаждението от следенето сто пъти по-голямо.

Обикновено не изпитваше сексуално желание към жертвата си, но в главата му се зараждаше идеята да се отнесе към нея другояче, не както към другите. Но ако ѝ окаже тази чест, това би трябвало да стане следобед, когато Лийбър не си бе вкъщи, за да се намеси. През деня само работникът се моташе наоколо, него можеше да очисти навън, в градината. Ако му окажеше съпротива, би могла да стане грешка, а

Мариц имаше нужда от информация, преди да извърши убийството. Предпочиташе да я получи от Таня, ако тя знаеше нещо.

Щеше да му отнеме дълго време, докато я накара да му даде тази информация, мислеше си гордо. Тя понасяше дебненето му с рядка смелост.

Да, заслужаваше да се отнесе различно към нея.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Джейми проследи с поглед как Нел излиза от гимнастическия салон.

— Добра е.

— Напредна доста. — Танек избърса лицето си с кърпата.

Приятелят му се захили.

— Много е агресивна. Веднъж за малко да те събори.

— Нали ти казах, напредва.

— Любопитно ми беше да ви наблюдавам. Обикновено когато си върху жена, не го правиш с такава цел...

— Откри ли нещо?

Джейми поклати глава.

— Пуснах няколко следи, но стигнах до задънена улица. Трябва ми време. — Замълча. — Обадох се на Фил да го питам как се справя и той спомена за съобщение, на което се натъкнал преди няколко седмици на последните страници на вестника. Джон Бърнбаум е изчезнал.

Бърнбаум. На Танек му трябваше минута, за да направи връзката. Собственикът на погребалното бюро, на когото даде подкуп, за да фалшифицира документите за смъртта на Нел.

— Някаква връзка?

— Никаква на пръв поглед. Няма следа от мръсна игра. От сейфа е изчезнала голяма сума пари, но бил отворен от човек, който е знаел комбинацията. Изчезнала е и колата на Бърнбаум заедно със самия него. Излезе, че бракоразводният процес на Бърнбаум е бил доста объркан и има възможност да се е покрил, за да избегне изплащането на издръжка. — Размисли се. — Според сина му един от чамовите ковчези, който служел за кремация, липсвал.

— Кремация. Гардо винаги държи на чиста работа.

— Освен това в щата Минесота има езера колкото щещ, където би могла да бъде потопена кола. — Джейми сви рамене. — Разбира се,

това е само предположение и може да излезе вярна теорията, че Бърнбаум се е укрил.

— Както и погрешна. Заради сигурността трябва да приемем, че Гардо или Мариц е узнал онова, което е искал от Бърнбаум. Каза ли на Фил да държи под око Таня и Джоуъл?

— Нямахте защо да му казвам. Той не е глупав. Казва, че не е забелязал нищо особено, но преди няколко седмици Таня му споменала, че усетила как я следят. Оттогава нищо.

— Това не е хубаво.

— Не съм съгласен. В случая добрата новина е, че няма никакви новини.

— Къщата претърсвана ли е?

Джейми поклати глава.

— Освен това имат отлична охранителна система.

— Въпреки всичко не ми харесва.

— Не можеш да ги обградиш с въоръжена охрана поради възможността, че нещо *би могло* да се случи.

— Обещах на Джоуъл да му осигуря защита, ако ми помогне. Направих грешка в Медас. Няма да я повторя отново. — Замисли се. — Защо не позвъниш на Фил и да му кажеш да се свърже с нас, ако има нещо...

— Вече го направих.

— Естествено, че си го направил. — Направи гримаса. — Извинявай.

— Ще се върна там веднага щом ми разрешиш да напусна тая дивотия и да прибавя значителния си интелект в търсенето на истината.

Край на дистанцията и бариерите. Е, Никълъс поне опита. Сигурно е намеса на съдбата. Глупости, каза си отвратен. Само си търсеше извинение и го откри.

— Давам ти три дни. През това време я научи на всичко, което можеш. Не искам да разбере, че има нещо нередно, иначе веднага ще се качи на самолета за Минеаполис.

Джейми кимна.

— За толкова време мога да я науча само на елементарни неща. Така или иначе останалото е практика. — Отдъхна си с облекчение. —

Признавам, че с радост ще си тръгна оттук. Всичко е твърде голямо, а тишината ме смущава.

— Как разбра? Откакто си дошъл не си млъкнал.

— Неблагодарността ти сломява сърцето ми. — Тръгна към вратата. — Ще отида да намеря Нел. Тя ме харесва.

Нел направи гримаса.

— Пак пропуснах.

— Но всеки път улучваш мишената — каза Джейми. — Ще успееш.

— Кога?

— Много си нетърпелива. Не може да очакваш да улучиш окото на бика, след като си тренирала цял ден. — Придвижи се напред и нагласи мишената върху оградата на корала. — Имаш добро око и твърда ръка. Използвай ги. Съсредоточи се.

Тя се намръщи.

— Съсредоточавам се.

Той се ухили.

— Тогава не се съсредоточавай много. Сигурно го искаш твърде силно.

Сигурно. Наистина го желаше. Ръката ѝ стисна дамския колт, който Джейми ѝ даде.

— Все си мисля, че ще го улуча.

— Не всеки е роден стрелец, а човекът е по-голяма мишена от окото на бика. Ако се научиш да стреляш бързо към мишената от всякакво положение, това е добре.

— Искам да бъда добра.

— Не, искаш да бъдеш свършена.

Тя се усмихна и кимна.

— Искам да бъда свършена.

— Докато станеш, ще се упражняваш. — Въздъхна. — Пази Боже да ме обхване някоя натрапчива идея. — Взе ѝ пистолета. — Хайде. Ще направим почивка и ще пием кафе.

— Не съм уморена.

— Аз съм. — Хвана я за ръката и я поведе из двора на конюшните. — Оставам без сили от този чист въздух. Нищо чудно, че

Господ е създал кръчмите.

— Мислех, че човекът е създал кръчмите.

— Хората често допускат подобна грешка. Не, те определено са райско място. — Посочи към равнината и планините. — След като е създал тази пустош.

— Щом толкова ти липсват кръчмите, защо стоиш още?

— Ник ме извика. — Сви рамене. — И мен ме обхващат разни мисли. Спомням си за Терънс.

— За Терънс О'Мейли ли?

— Ник разказа ли ти за него?

— Каза ми, че Гардо го убил. Добри приятели ли бяха?

— Терънс беше почти като баща за Ник. Измъкна го от калта. Той беше едно невежо варварче, което едва успяваше да оцелее, но Терънс го хареса. Взе го при себе си, храни го и го научи. Не беше много трудно. Ник беше гладен. Искаше да научи всичко на света. Бързо надмина Терънс, започна да се издига и да иска още. Започна да се катери нагоре и взе Терънс със себе си. — Наклони глава. — Както и скромната ми личност.

— Да се катери накъде?

— Извън калта по единствения начин, по който можеше.

— Престъпна дейност?

— Ние само това знаехме. Двамата с Терънс бяхме дребни контрабандисти и от време на време се занимавахме и с кражби, но Ник... О, Ник беше артист. Винаги е знаел какво иска и как да го постигне.

— Какво искаше?

— Да се измъкне. Да има достатъчно пари, за да не може никога повече примката да се затегне около врата му.

— Явно е успял.

Джейми кимна.

— Опита се да даде и на нас онова, което желяехме. Взех си моя дял и се магнах, но Терънс не искаше да се установи. Твърде дълго бе в играта. Обичаше живота, познаваше тръпката на успеха. Когато Ник купи това място, той си взе шапката и замина.

— И?

— Тръгна по стъпките на Гардо. — Сви устни. — Върна се при Ник, за да умре.

— Какво се е случило?

— Гардо си направил експеримент с него. — Отвори ѝ входната врата. — Малко количество колоньо на върха на сабята. Изходът е фатален в деветдесет и седем процента. Смъртта е много жестока. Ник е трябвало да го гледа как умира.

— *Колоньо ли?* Никога не съм чувала за подобно нещо.

— Произхожда от Амазонка. След като се заеха да унищожават дъждовните гори, започнаха да се появяват най-различни нови болести. Предава се само по кръвен път и не е заразно, но много прилича на Ебола. Сигурен съм, че си чувала за тази напаст.

Тя потрепера. Във вестниците бе чела за заболяването, при което бацилът буквално изяжда вътрешните органи на жертвата.

— Чувала съм.

— Шефовете на картела винаги имат под ръка серум и го използват за хора, които не са им приятни. Заплахата действа идеално. Редовно снабдяват Гардо.

— Зверска работа.

— Да. Приеми го като предупреждение. — Погледна я в очите. — Смяташ ли, че Ник щеше да действа толкова предпазливо, ако Гардо беше лесна плячка?

Не. Сигурно е било ужасно да наблюдава как приятелят му умира бавно и мъчително.

— Но аз съм тук, нали? И съм търпелива.

— Освен когато не улучиш окото на бика.

Тя се усмихна.

— Освен тогава.

— Смятах, че ще постои по-дълго. — Нел гледаше с разочарование как Микаела маневрираше с джипа надолу по пътя, а Джейми седеше на мястото до шофьора. — Това, което научих, не е достатъчно.

— Той си има и друга работа. Каза, че се справяш добре и можеш да продължиш сама — отвърна Никълъс. — Освен това смята, че мястото било твърде диво за неговия вкус.

— Не е диво. — Загледа се към планините. — Връща те към основните неща в живота.

— Точно така. — Отправи поглед към джипа, който бе стигнал до първата порта, след това я попита: — На теб харесва ли ти тук?

Не беше мислила по този въпрос. Имението бе тъкмо подходящо за работата, която изпълняваше. Едва сега разбра, че постепенно е свикнала със спокойствието и с атмосферата на мястото. Тук се чувстваше у дома си.

— Да, харесва ми. Човек чувства... като че е пуснал корени.

— Тъкмо затова го купих. — Помълча малко, после внезапно се извърна. — Обуй си джинси, вземи си топло яке и ме чакай до конюшните.

Тя го изгледа смаяна.

— Защо?

— Яздиш ли?

— По-рано съм яздила понякога, но не съм ездачка.

— Не е необходимо. Няма да ловиш коне с ласо. Ще се изкачим на хълма, за да посрещнем Джийн и Питър. Досега сигурно са слезли от планината със стадото.

— Защо отиваме?

— Защото искам. — Усмихна й се дръзко. — Освен това реших да престана да бъда толкова досадно отговорен и да правя каквото пожела. Не искаш ли да видиш как Питър се е приспособил към живота на пастирите?

— Да, но... Колко време ще отнеме?

— Сигурно късно следобед ще бъдем на платото, където обикновено нощуват. Ще преспим с тях и ще се върнем утре сутринта. — Усмихна се насмешливо. — Ще имаш достатъчно време, за да се упражняваш с новата си играчка.

— Мога да взема пушката.

— Не, не бива. Още не си достатъчно добра. Може да улучиш някоя овца или куче.

— Тогава да остана тук и да...

— Искаш ли да дойдеш? — попита я той раздражено.

Искаше да отиде, реши неочаквано. Желаше да се запознае с Джийн Ечбарас и да види Питър. Нямахше нищо лошо, ако си почине. Щом се върне, ще работи двойно по-усилено. Тръгна към верандата.

— Ще се срещнем при конюшните.

Джийн Ечбарас не бе по-висок от метър и шейсет и осем, беше набит, мускулест, а щом се усмихнеше, цялото му кръгло набръчкано лице светваше. Нел можеше да го свърже с приличната на статуя Микаела толкова, колкото с Клеопатра.

— Радвам се да се запознаем. — Лицето му разцъфна в усмивка. — Моята Микаела казва, че сте добра жена.

Нел примигна.

— Сериозно?

Той кимна и се обърна към Танек:

— Загубихме една овца. Отвлече я вълк. Въпреки всичко сме добре.

Никълъс се усмихна.

— Да, това е хубаво. Нел дойде да види Питър. Къде е той?

Джийн посочи към края на стадото.

— Там. Добре се справи.

Младежът я бе видял и ѝ махна нетърпеливо, но не се приближи.

— Виждате ли? Стои и пази овцете. Понякога забравя това-онова, но никога да наблюдава овцете. — От гордата усмивка на Джийн бръчките около тъмните му очи станаха още по-дълбоки. — Бързо се научи.

— Може ли да отида при него? — попита младата жена.

Той кимна.

— Така или иначе, време е да изградим лагера. Кажи му да остави кучетата да пазят и да дойде на вечеря.

Нел подаде поводите на коня си на Танек и тръгна да заобиколи огромното стадо. Намръщи се, когато приближи. Събрани на едно място, овцете определено не миришеха приятно, тя видя, че козината им бе мръснобежова, а не бяла. Значи всички приказки за бели агънца са измислица.

— Нали са хубави? — попита Питър, когато вече можеше да го чуе. — Не ти ли харесват?

— Ами, явно на теб ти харесват. — Прегърна го и отстъпи, за да го изгледа.

Беше загорял. Носеше раздърпано вълнено пончо, ботуши и кожени ръкавици. Очите му блестяха, лицето му грееше.

— Няма защо да те питам дали си добре.

Той посочи към едно коли с черно-бяла козина, което обикаляше около отделила се от стадото овца.

— Това е Джонти. Той е овчар като мен. Нощем, когато не сме дежурни, спим заедно.

— Колко хубаво. — Нищо чудно, че миришеше така. Не че имаше някакво значение. Важното беше, че е щастлив и горд от себе си.

— Джийн казва, че когато женската, която спи с Джонти, роди кученца, ще ми даде едно и ще ме научи как да го тренирам.

Думите му я обезпокоиха; това означаваше да живее там постоянно.

— Няма ли да отнеме много време?

Усмивката му се стопи.

— Мислиш, че трябва да си тръгвам ли? — Поклати глава. — Никога няма да си тръгна. Джийн не иска да го напускам. Казва, че съм добър овчар. — Добави убедено: — Сигурно ще се приобщя към тях.

Тя усети сълзи в очите си.

— Чудесно, Питър. — Прокашля се. — Джийн поръча да оставиш кучетата да пазят, а ти да дойдеш да вечеряш.

Той кимна и пронизително извика:

— Бес, Джонти, пазете. — Обърна се и я настигна. — Нали е хубаво тук? Трябва да видиш нагоре какво е. Зелено и меко и когато вдигнеш очи и видиш планините над главата си, става ти страшно, но не чак толкова и...

— Той е щастлив. — Нел отпи от кафето и през дългите пламъци се загледа в Джийн и Питър, седнали от другата страна на лагерния огън. По-възрастният мъж му показваше как да дялка, а Питър следеше ръцете му съсредоточено. — На седмото небе е.

— Да. — Танек проследи погледа ѝ. — Добре.

— Искане да остане тук.

— Значи ще остане.

— Благодаря ти.

— За какво? Той сам си спечели това място. Не е лесно да си овчар. Самота, тежък труд, слънце, сняг. Когато за пръв път дойдох, опитах един сезон.

— Защо?

— Смятах, че така ще намеря мястото си.

— Намери ли го?

— Помогна ми.

— За теб е важно да притежаваш нещо.

Той кимна.

— Когато бях дете, няхах нищо свое, освен дрехите на гърба си, имах желание да грабна целия свят и да го стисна здраво в шепата си. Може би този инстинкт се е запазил.

Тя се усмихна.

— Несъмнено.

— Желанията ми вече се промениха. — Разбута огъня с пръчка.
— Сега обаче плащам за онова, което искам.

Тя се загледа към планините.

— На теб ти харесва тук.

— Привлече ме от първия момент. Понякога се случва така.

— Същото стана и с Питър. Твърди, че мястото му било тук. —
Отново погледна към момчето. — Вярвам, че е така. Сега изглежда...
завършен.

— Завършен ли?

— Да, завършен. — Той продължи да я гледа въпросително, а тя търсеше думи. — Вече не е грозно патенце.

— Изглежда почернял, но не забелязвам никаква изненадваща промяна във външния му вид.

— Не исках да кажа това. Когато бях малка, моята баба ми разказваше как грозното патенце се е превърнало в лебед. — Сви рамене. — После разбрах, че невинаги се случва.

— Но при теб се случи.

— Стана истинско чудо. Чудо, което Джоуъл направи. Напоследък си мисля, че вероятно всеки има възможност да се превърне в лебед. Защото то отчасти зависи от душата. Ако откриеш себе си и постигнеш мир със самия себе си, също би било чудо. Може би когато надраснем непохватността, излезем от детската възраст и престанем да се съмняваме в собствената си личност, всичко ще си дойде на мястото. Може би това е, което ние... — Спря се и направи гримаса. — Думите ми звучат много дълбокомислено. Защо не ми се смееш?

— Защото приветствам всеки знак, който ми показва, че мислиш и за друго, освен за Медас. Значи Питър е завършен?

— Ти наистина ми се смееш. — След като той не отговори, каза: — Може и да не е завършен, но е направил голяма крачка.

— Значи смяташ, че я е направил, така ли? — Вдигна ръка. — Всъщност смятам, че във всичко това има разум. Излиза, че Джоуъл е създал лебед не само външно?

Тя поклати глава.

— За мен не се отнася. Аз не съм завършена. Като че ли съм раздробена на трески. Но вярвам, че ти знаеш кой си. Таня също така мисли. — Тя го погледна в лицето и откри, че той вече не се усмихваше, а я гледаше особено напрегнато. Бързо отместа очи и изрече весело: — Таня може да е лебед, но съм сигурна, че ти си малко ястребче.

— Възможно — отвърна ѝ разсеяно и тя продължи да усеща погледа му върху себе си.

Потрепера, когато задуха леден вятър.

— Закопчай якето си — посъветва я.

Тя не помръдна.

— Закопчай го — повтори. — Тук, в планината става студено.

Закопча якето си.

— Не е нужно да ми казваш как да се грижа за себе си. Свикнала съм да го правя.

— Но не много успешно — изрече той и неочаквано стана груб. — Позволила си на всички около теб да те превърнат в марионетка. Изоставила си кариера, която си обичала, позволила си на родителите си набързо да те омъжат за човек, който не е давал и пукната пара за теб, и после...

— Грещиш. — Изненада я неочакваната му грубост. — Ричард ме обичаше. Аз го измамих.

— Не ми се вярва. Той продължава да манипулира чувствата ти дори...

— Ричард е мъртъв. Престани да говориш за него.

— Ще престана, как не. — Обърна се към нея и я погледна в очите. — Защо не допуснеш, че този негодник те е използвал? Имал е приятна добре възпитана жена, на която е можел да се налага, съпруга,

която никога не би му отказала нещо, тъй като му била дълбоко благодарна, че се е унижил заради нея...

— Млъкни. — Пое дълбоко дъх. — Това теб какво те засяга?

— Засяга ме, защото искам да спя с теб!

Тя го изглежда.

— Какво каза?

— Нали ме чу? — Думите му й подействаха като шамар. — Или трябва да използвам по-земен термин? Искаш ли да го чуеш на китайски? Или на гръцки?

— Въобще не искам да го чувам — отвърна смутена.

— Знам. Не съм казал, че ще те вкарам насила в леглото си. Ясно ми е, че не си готова за това.

— Тогава защо въобще го споменавах?

— Защото го искам — отвърна й искрено. — Уморих се да се боря с това желание. И защото няма да ти навреди, ако тази мисъл хрумне и на тебе. Може и да имам късмет.

Тя навлажни устните си.

— Не биваше да го казваш. Това ще усложни нещата.

— Не само за теб. Чувствам се неудобно от известно време. И сега ми е неловко.

Тя сведе очи към долната част на тялото му и бързо ги отмести.

— Съжалявам. Никога не съм мислила... да беше...

— Можеш ли да сложиш главата си под възглавницата и да не я усещаш? — попита той. — Което правиш през последните няколко седмици?

— Не съм обръщала внимание на това. Не знаех.

— Знаеше. Трудно е да не се забележи.

— Ти сполучливо го прикриваше.

Той се усмихна ехидно.

— Не чак толкова добре. Това не се скрива лесно.

Дали го е знаела, а не е искала да го признае? Може и така да е. Вероятно отхвърли думите на Микаела, защото не е поискала да повярва.

— Не съм искала да се случва.

— Не си, защото сексът ще ти пречи, нали? Макар че бихме могли да го вмъкнем между убийството и нанасянето на тежки телесни повреди.

— Няма нужда да бъдеш язвителен.

— Има. Когато си язвителен, изпитваш известно удовлетворение. Вероятно единственото, което ще получиш от теб.

— Използвай някой друг за словесните си атаки. — Замълча, защото внезапно ѝ хрумна нещо. — Това означава ли, че няма да ме учиш повече?

Той я изгледа напрегнато.

— Невероятна си.

— Права ли съм?

— Не, аз управлявам тялото си, а не то — мен. Повечето пъти — измърмори.

— Добре. — Остави чашата си и легна върху одеялата. — Значи това няма да пречи.

— Няма да ми пречи и ако решиш да спиш с мен. Говоря за секс, а не да се обвържеш с мен за цял живот.

— Ти не разбираш. Не съм като теб. — Прехапа долната си устна. — Не мога просто... Била съм само с двама мъже през живота си.

— Харесваше ли ти?

— Разбира се, че ми харесваше.

— Тогава можеш да опиташ и с трети. Твърдиш, че Нел Колдър била мъртва. Тогава защо се придържаш към нейните представи за морал? — Усмихна се хитро. — Позволи на Ив Билингс да спи с мен. Тя е жива и здрава, а аз не съм нещо специално.

Тя се намръщи.

— Не ставай смешен. Поне да не беше го казал, защото това е напълно безплодно упражнение.

— Не чак толкова. То ти показва още една страна от моята личност освен склонността ми към бойни изкуства. — Вдигна одеялото си. — Помисли си по този въпрос и си представи как бихме били заедно. — Легна и затвори очи. — Ще бъдем чудесни, Нел. Ненаправно съм израснал в публичен дом.

Тя усети, че я обхваща възбуда.

— Излязъл си оттам на осемгодишна възраст — подчерта.

Той отвори едното си око.

— Бях преждевременно развит.

Тя стисна очи и се зави с одеялото си.

— Глупости.

— Никога няма да разбереш, ако не опиташ.

„Заспивай“ — каза си тя. Танек ѝ предложи и тя отказа. Свършено. Нямаше причина да се чувства неловко. Той бе цивилизован мъж и щеше да приеме отказа ѝ.

От детски години се бе борил за всичко, което желаше да получи, и бе печелил. Нямаше да се откаже лесно. Нямаше да я насилва, но щеше да продължава да я убеждава. Тя обаче искаше да остане хладна и решителна, нищо да не я разсейва.

Погледна го. Танек лежеше със затворени очи — бе протегнал и отпуснал ръка към огъня. Силна ръка, добре оформена, способна, с дълбоко изрязани нокти. Познаваше я много добре. Известна и бе силата и смъртоносната ѝ мощ. Опасна ръка. Интересно, че сега не ѝ изглеждаше опасна. Само силна... и мъжествена. Винаги бе обичала да рисува ръце. В тях има нещо магическо. Ръце строят градове, създават велики произведения на изкуството, могат да бъдат груби или нежни, да причиняват болка или наслада.

Също като Танек.

Стори ѝ се, че се разнежва само докато гледаше проклетата ръка на този мъж. Защо, по дяволите, това трябваше да се случи? Искеше чувствеността и да не се пробужда.

Твърде късно. Но не бе прекалено късно да се овладее.

Пак затвори очи. Долавяше мириса на вечнозелените храсти и на дървена жар, усещаше студения въздух. Лежеше нащрек. Изведнъж стана болезнено чувствителна към звуци и миризми, грубото вълнено одеяло започна да драци ръцете ѝ. Нищо не се бе променило. Джил си беше мъртва. Тялото ѝ нямаше право да се съживява.

Танек да върви по дяволите.

— По-рязко — направи ѝ забележка Танек. — Бавиш се. Тази сутрин на два пъти щях да те поваля.

Тя се обърна и го ритна в корема.

Той се олюля назад, но моментално се овладя и я сграбчи за ръката, когато тя тръгна към него, за да го нападне отново. Той я повали назад.

— Пусни ме да стана — изрече задъхано тя.

— Мариц нямаше да те пусне.

— Разсеях се. С Мариц няма да се случи.

Той направи крачка встрани и ѝ помогна да се изправи.

— Защо се разсея?

— Не спях добре.

— Ти никога не спиш добре. Разхождаш се из къщата като привидение.

Нямаше представа, че той знае.

— Съжалявам, ако съм те обезпокоила.

— Наистина ме безпокоиш. — Обърна ѝ гръб. — Върви си вземи вана и поспи. Утре те искам бодра и свежа.

Като него. Откакто се бяха върнали от платото два дни по-рано, той беше енергичен и много нервен. Тя не знаеше какво иска, но не и да се отнася към нея с пренебрежително безразличие.

Не, не беше безразличие. Съзнаваше, че той я наблюдава, тъкмо това бе част от проблема. Колкото и да се правеше на хладен и язвителен, бе съвсем явно, че я наблюдава.

Тя също го наблюдаваше.

По дяволите, наистина усещаше присъствието му.

— Иди да си легнеш. — Танек затвори книгата си и се изправи.
— Късно е.

— След малко. Искам да завърша тази скица. — Не вдигна очи.
— Лека нощ.

— Смятах, че си направила достатъчно скици на Микаела.

— Още няколко няма да са ми излишни, когато започна да я рисувам.

Усещаше, че той я гледа, но не вдигна очи.

— Не закъснявай. Сутринта беше толкова изморена, че нямаше смисъл да губя времето си с теб.

Тя трепна.

— Ще се опитам да не те разочаровам.

— Ако отново се случи, една седмица няма да имаме занятия. Казах ти, че системата ми е награди и наказания.

— Сигурен ли си, че не си търсиш извинение? — попита тя тихо.

— И така да е. Няма нужда да ми го даваш.

Щом той излезе от стаята, тя си отдъхна. Когато той бе край нея, погледът ѝ неволно се насочваше към слабото му тяло, отпуснато на стола, или към ръката му, която обръщаше страниците на книгата. Долавяше мириса на сапун и на одеколон след бръснене, който лъхаше от него.

С няколко последни щриха очерта линията на косата. Установи, че ръката ѝ трепери. Мразеше се, когато проявяваше слабост. Не желаше да реагира като разгонено животно, докато го наблюдаваше как се движи из стаята. С Ричард не ѝ се бе случвало нищо подобно, дори с Бил. По дяволите, какво ѝ ставаше?

Тя остави молива и разгледа скицата на Танек. Беше ѝ хрумнало, че ако започне да го рисува, това ще я успокои. Много добре бе уловила интелигентността, силата, напрегнатостта под повърхността, чувствеността в извивката на долната устна...

Чувственост. Дали у него наистина имаше чувственост, или обзелата я натрапчива идея се бе пренесла върху скицата? Не можеше да си отговори. Знаеше само, че тя бе пред очите ѝ съвсем ясно изразена.

Скочи ѝ пъхна скицата в папката си. Беше се разгорещила, бузите ѝ бяха пламнали, сякаш имаше треска. Колко е глупава! Въобщо не биваше да го скицира. И това не ѝ помогна. Нали щеше да се владее? Не бе младо момиче, на което хормоните кипят и го карат да диша тежко при първата си среща.

Отново сънуваше.

Танек спря в коридора, когато чу тихите стенания, които идваха изпод вратата на Нел. Сънища. Ужаси.

По-добре да се върне в стаята си и да забрави. Не че не се случваше почти всяка нощ. Не можеше да ѝ помогне. Не *желаше* да ѝ помогне.

Ако прекъсне съня ѝ, означава да рискува и да скъси дистанцията между двамата.

Искаше да люби силното ѝ прекрасно тяло, а не да успокоява наранената ѝ душа.

По дяволите, ще се върне в леглото си и ще забрави.

Надолу, надолу, надолу, да пипнем розата...

Нел успя да се пребори с тежкия сън и да се измъкне от кошмара.

Лежеше разтреперана, опитвайки се да сдържа риданията си.

„Съжалявам, малката ми. Съжалявам, Джил.“

Седна и нахлузи чехлите си. Трябваше да се махне от това легло, от стаята, да избяга от този кошмар...

Реши да отиде във всекидневната. Там беше просторно, гореше огън, имаше прозорци...

Тръгна бързо по тъмния коридор. В дъното виждаше осветените от огъня стени на всекидневната. Там ще ѝ бъде добре. Ще остане там, докато се успокои, после ще се върне в леглото и...

Спря като закована на прага на всекидневната.

— Влез. — Танек седеше на кожения диван пред огъня. — Чаках те.

— Не, аз не... — прошепна и отстъпи. — Не исках... Ще се върна.

— И ще ме оставиш да седя тук и да се тревожа за теб? Защо? Да не би да размишляваш по-успешно, когато си сама?

— Не съм размишлявала.

— По дяволите, ти... — Не се доизказа, после изрече уморено: — Извинявай, знам, че не си. Аз се бях размислил. Ти просто се стараеш да оцелееш. Влез, ще се опитаме заедно да помислим.

Тя постоя нерешително. Чувствата ѝ към него бяха достатъчно объркани, не искаше да се изложи в момент, когато е най-ранима.

Той вдигна очи и се усмихна слабо.

— Хайде, ела. Няма да те ухапя.

Не беше нервен. Не беше рязък. Тръгна бавно към него.

— Така е добре. — Отново се загледа в огъня, без да ѝ обръща внимание.

Тя седна на крайчеца на стола до огъня.

— Успокой се, няма да те нападам. Нито физически, нито с думи. Не водя мръсна борба с ранени, които едва се влачат.

— Ти никога не си играл мръсно.

— Как да не съм. Просто не си ме видяла където трябва. — Бръкна в джоба на халата си, извади кърпичка и ѝ я подаде. — Избърши си лицето.

Тя докосна леко бузите си.

— Благодаря ти.

Мълчаха, чуваше се само пукането на горящите дърва и дишането им. Тя започна да се отпуска. Мълчаливото му присъствие ѝ действаше странно успокоително. По-добре, отколкото да е сама и да се бори с демоните. Той не можеше да сподели кошмарите ѝ, но поне ги държеше на разстояние.

— Знаеш, че не може да продължаваш така — изрече той тихо.

Тя не отговори.

— Таня ми е описвала кошмарите си. Понякога помага, ако ги споделиш с някого. Ще ми разкажеш ли какво сънуваш?

— Не. — Погледна го в очите и сви рамене. — Медас.

— Предполагам, че е нещо, свързано с Медас. Какво друго?

— Джил — отвърна тя рязко. — Какво друго?

— Мога да разбера скръбта. Не мога да проумея защо продължаваш да се измъчваш.

— Джил е мъртва, а Мариц е още на свобода.

— Значи изпитваш гняв.

Нел се почувства притисната до стената.

— Казах ти, че не ми се говори на тази тема.

— Според мен ти се говори. Мисля, че затова бе готова да се върнеш, щом ме видя, че съм тук. Какво се случва в твоя кошмар, Нел?

Тя стисна ръце.

— Ти какво мислиш, че става?

— Бориш ли се с Мариц?

— Да.

— Къде е Джил?

Тя не отговори.

— В спалнята ли е?

— Не искам да говоря за това.

— Ти на балкона ли си?

— Не.

— Чуваш ли изстрелите отдолу?

— Не, вече не. Чувам само мелодията на латерничката.

„Хайде да се спуснем надолу, надолу, надолу,

да пипнем розата тъй червена.“

Той защо не замълчи? Вече е потънала в този тъмен мрачен свят.

— Къде е Джил?

По дяволите, защо не престане с въпросите си?

— Нел, къде е Джил?

— На прага — избухна тя. — Застанала е на прага, плаче и гледа какво става. Това ли искаш да знаеш?

— Това искам да знам. Ти защо не искаше да ми го кажеш?

Сви ръце в юмруци и заби нокти в дланите си.

— Защото не е твоя работа.

— Защо?

Да се спуснем надолу, надолу, надолу.

— Защо, Нел?

— Защото *изкрещях*. — Сълзи се стекоха по бузите й. — Не помислих... бях чувала, че трябва да крещиш, за да изплашиш нападателя си. Изпищях и тя се показа на прага. Това беше моя грешка. Ако не бях извикала, тя щеше да остане в леглото си. Той можеше и да не разбере, че е там. Можеше да бъде спасена.

— По дяволите!

Тя се люлееше на стола.

— Моя беше грешката. Тя излезе и той я видя.

— Грешката не е била твоя.

— Не ми го казвай — изрече гневно. — Не ме ли чу? Изкрещях.

— Ужасен грях, когато някой се опитва да те убие с нож.

— Грях, разбира се. Тя беше моя дъщеря. Трябваше да се сетя за нея. Мое задължение бе да я защитя.

Той я хвана за раменете и я разтърси.

— Направила си каквото си сметнала за правилно. Така или иначе Мариц щеше да я открие. Той не оставя нещата недовършени.

— Може да не е знаел, че тя е там.

— Не може да не е знаел.

— Не, аз изкрещях и той...

— Престани. Спомни си за латерничката. — Прегърна я и положи главата й на рамото си. — Каза, че тя продължавала да свири. По това той би разбрал, че в другата стая има някой. Щеше да провери.

Тя рязко изправи глава и го погледна смаяна.

— Не си ли се сетила за това?

Тя поклати глава.

— Не съм изненадан. — Приглади косата ѝ назад. — Чудя се защо не обвини мен за станалото. Била си твърде заета да обвиняваш себе си.

— Продължавам да се обвинявам. Смяташ ли, че когато мелодията на латерничката престане да звучи в ушите ми, всичко ще бъде наред?

— Не, докато не простиш на себе си за това, че си жива, а Джил е мъртва.

— Когато Мариц умре, ще простя и на себе си.

— Наистина ли?

— Не знам — прошепна тя. — Надявам се.

— Аз също. — Той я привлече отново към себе си и започна да я люлее. — И аз, Нел.

Тя долавяше мириса му, грубата материя на халата му дращеше бузата ѝ. Никаква страст, никаква възбуда от близостта му, само пълен покой. Стоя така дълго.

Най-накрая вдигна глава.

— Най-добре да се прибера в стаята си и да заспя. Утре ще кажеш, че съм ленива.

— Като нищо. — Положи я на дивана и нагласи главата ѝ върху рамото си. — Тогава ще му береш грижа.

Тя се отпусна до него, спокойствие я обгърна. Странно, че Танек, който въобще не бе спокоен човек, успя да ѝ вдъхне подобно чувство. Ще остане още малко, после ще се върне в стаята...

Тя се бе сгушила до него с такова доверие, сякаш майка ѝ я бе прегърнала, помисли си Танек възмутено. Не това бе имал предвид.

Стремеше се само към физическа връзка с нея.

Не получи никакъв секс, а никога с друга жена не бе изпитал подобна интимна близост.

Негова грешка. Никой не го бе принудил да влиза в ролята на майка.

Само нуждата на Нел.

Ръката му бе изтръпнала и го болеше, но той продължаваше да я притиска към себе си. Загледа се в дланта ѝ, която лежеше отпусната върху бедрото му. Забеляза малки полукръгли следи, където бе забила ноктите си. Нежно докосна едно червено полукръгче. Белези. Тези белези щяха да заздравеят, но не и онези, които не се виждат. Бяха грозни колкото неговите, раните им ги свързваха.

Тя се размърда до него и измърмори нещо неразбираемо.

— Ш-ш-т-т. — Той пак я притисна към себе си.

Така би направила всяка майка, нали? Да успокои и да опази детето си от кошмари.

Той въздъхна примирено. Определено не точно това бе имал предвид.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Нел сънливо отвори очи, когато той я положи в леглото. — Всичко е наред. Слагам те да спиш. — Зави я. — Спи. Тя го погледна в очите — красиви светли очи, които блестяха в полутъмната стая.

— Лека нощ.

— Повикай ме, ако имаш нужда от мен.

— Няма да имам нужда. Благодаря ти за...

Той си тръгна. Не, всъщност не си бе тръгнал. Усещаше присъствието му... успокояващо, чувствено. Колко странно, че ѝ въздействаше по този начин. В момента в отношенията им преимуществено значение имаше успокояването, а не сексът, но ѝ бе ясно, че те щяха да се променят. Установи, че тази вероятност вече не я тревожи. През нощта нещо се бе променило.

Колко глупава е била да се съпротивлява, помисли си сънливо. Мъжът, който я бе държал в прегръдките си, докато спеше, изобщо не я заплашваше. Сексът не бе заплаха. Той също може да се контролира както всичко останало и едно освобождение би ѝ се отразило добре. Предстояха им още седмици да живеят под един покрив и нямаше смисъл да усложнява живота и на двамата. Утре вечерта ще отиде при него.

Изпита усещане за нещо, което предстоеше да се случи, но тя бързо го потисна. Нямаше да разсъждава по този въпрос и да му придава по-голяма важност, отколкото заслужаваше.

Все пак бе само секс.

— Не я ли намери? — попита тихо Гардо. — Какво, по дяволите, правиш?

Мариц стисна здраво телефонната слушалка.

— Натъкнах се на следа. Двете с икономката на лекаря са се сприятелили. Тя би могла да знае къде е и дали ще се върне. Държа под наблюдение къщата.

— Само я наблюдаваш, така ли?

— Ще я заловя.

— Но жива. Сега ни трябва жива. Нещата се промениха. Тя може да се окаже ключът.

— Знам. Каза ми вече.

— А ти чу ли ме?

Негодник такъв. Мариц скръцна със зъби.

— Казах ти, че ще я хвана.

— Изглежда, този малък проблем ти създава неприятности. Ако искаш да изпратя друг?

— Не — отвърна му веднага. — Трябва да тръгвам. Ще ти се обадя пак.

Затвори слушалката ядосан. Да изпрати някой друг ли. За да развали края на дебненето, след като му бе посветил толкова време и усилия.

Изключено!

Танек вдигна очи от книгата, когато Нел отвори вратата.

— Да?

Тя стоеше на прага. Светлината на лампата осветяваше голите му рамене и тъмната окосмена част на гърдите му. Явно под чаршафите бе гол. Пое си дъх.

— Мога ли да вляза?

Той затвори книгата.

— Имаш нужда да поговорим ли?

— Не. — Тя навлажни устните си. — Благодаря.

— Добре си дошла.

— Мислех си дали... още... — После изрече бързо: — Искам да легна с теб, ако нямаш нищо против.

Той замълча.

— Не, нямам нищо против. Мога ли да попитам защо?

— Мислех си... Напрежението между нас е прекалено силно. Ще бъде по-добре, когато...

— А, искаш да кажеш, че ще има лечебен ефект?

— Да. Не. — Пое си дълбоко дъх. — Искам го — каза направо.

Той се усмихна и протегна ръка.

— Най-последно.

Тя бързо съблече нощницата си, притича през стаята и се намери в ръцете му под завивката.

— Не знам какво да правя — изрече тя смутено. — Мразя такова състояние. Смятах, че никога вече няма да се чувствам толкова несигурна. Всичко ми изглеждаше толкова ясно.

— Всичко е ясно. — Той я погали по косата. — Какъв е проблемът?

— Какъв е проблемът ли? Първо не знам дали постъпвам правилно. Второ, опитах се да се убедя, че ако взема онова, което искам, то е признак на сила, но дали не е на слабост. И трето, спала съм само с двама мъже, а ти — сигурно с два милиона жени.

Той се разсмя.

— Не точно.

— Е, вече имаш представа.

— Да, получих представа. — Целуна я по слепоочието. — Ако си напрегната, просто ще полежим известно време един до друг.

Тя се отпусна до него. Чуваше силните удари на сърцето му. Беше същото като предната нощ и се почувства в безопасност.

— Може за малко.

— Ако това ще ти вдъхне повече увереност, бих ти казал, че никога не съм лягал с Хубавата Елена.

— Какво?

— Джоуъл не ти ли каза, че стремежът му е бил да ти даде лице, което да прави по-силно впечатление от това на Хубавата Елена?

— Не. — Тя помълча малко. — Затова ли искаш да...

— Искам не е точната дума. Изгарям от нетърпение. Луд съм.

— Не ме разсейвай. Значи ме искаш заради лицето, което Джоуъл ми даде.

— Искам те, защото си Нел Колдър и всичко, което означава това.

— Ти никога не би легнал с предишната Нел Колдър. Дори не би ме забелязал.

— Забелязах те. Видях усмивката, очите ти и...

— Но не би поискал да легнеш с мен.

Той вдигна брадичката ѝ и се взря в очите ѝ.

— Какво искаш да ти кажа? Че красотата ме привлича ли? Да, но не търся само това в една жена. Ако изведнъж се превърнеш в жената от Медас, дали ще продължавам да те искам ли? Да, защото сега те познавам. Познавам характера ти, упоритостта ти, силата ти...

Тя направи гримаса.

— Много сексуално.

— Силата е сексуална. Интелигентността е сексуална. Винаги си носила тези качества под меката си обвивка. — Палава усмивка заигра на устните му. — Сега ще престанеш ли вече да правиш сравнения? Имам чувството, че се опитвам да съблазня две жени едновременно.

— Извинявай, просто ми хрумна. Искях да знам. — Отново зарови лице в гърдите му. — Понякога аз самата се чувствам като двете, но рядко. Предишната Нел вече избледнява.

— Не си права. Тя просто се прелива в личността, която си сега. — Докосна с пръст долната ѝ устна. — Каквото и аз умирам да направя. Достатъчно ли ти беше времето? Обещавам ти да действам бавно.

Изведнъж тя установи, че сърцето му бие по-силно и че целият се е напрегнал. Трудно му е било да чака, но ѝ даде времето, което ѝ бе необходимо, каза ѝ онова, които тя искаше да чуе.

Вдигна глава, целуна го и прошепна:

— Няма защо да действаш бавно.

— Влез и се измий — нареди Таня на Джоуъл, щом той се прибра вкъщи. Сложи на главата му малка шапчица за увеселения и проверя ластика под брадичката му. Изглеждаше уморен. Не бе добър знак. — Тази вечер празнуваме.

— Изглеждам глупаво с такива шапчици.

Спря го и не му позволи да я свали.

— Глупости. Изглеждаш чудесно. Цветът толкова ти прилича. Отива на косата ти.

Той огледа роклята ѝ с прасковен цвят.

— Хубава е. Харесват ми тези цветенца. Напомня ми на градинка. Какво празнуваме?

— Получих отличен на изпита по английски. Много съм доволна, особено като се има предвид какъв ужасен език е английският. —

Целуна го по бузата и го побутна по стълбите. На себе си сложи зелена шапчица. — Много съм умна, нали?

— Много си умна — усмихна се той.

— Приготвила съм печено месо и картофи, също и нов десерт с лимонов сос. Гледах да не е нещо тежко заради сърцето ти. Поздравословно е. Тъй като се мислиш за много стар, помислих си, че ще останеш доволен.

— Никога не съм казвал, че съм стар — отвърна той засегнат. — Работата е там, че ти си твърде млада.

Тя сви рамене и тръгна към трапезарията.

— Побързай. — Огледа за пореден път цветята върху масата, запали свещите и влезе в кухнята. Щом Джоуъл влезе, донесе чинията с печеното месо и картофите. Не си бе свалил шапчицата, забеляза тя доволна. — Седни да вечеряме.

По време на вечерята и после, докато пиеха кафето във всекидневната, тя му говореше за незначителни неща.

— Добре се справих. Чудесно, нали?

Той се усмихна.

— Чудесно.

Обичаше усмивката му. Още от първия миг, когато влезе в болничната ѝ стая преди няколко години.

— Дори кафето е с кофеин. Ти, естествено, разбираш, че ти се подмазвам.

— Допуснах го. Значи не си получила отличен на изпита?

— Получих, не съм се съмнявала в това. Не го смятам за победа.

— Тогава каква е причината да нося тази изключително глупава шапчица?

Тя се ухили.

— Защото е добре за теб. — Усмивката ѝ се стопи, когато прекоси стаята и се загледа през прозореца. — Ако беше разумен, бихме имали причина да празнуваме.

Той незабавно се изправи.

— Имах тежък ден. Не съм в настроение да споря с теб, Таня.

— Ти не спориш. Ако спорехме, аз бих могла да спечеля. Ти само казваш не.

— И го повтарям. Какво те накара да си въобразиш, че тази вечер ще кажа нещо различно?

Тя се обърна към него и изрече с вълнение:

— Защото си глупав. Държиш се като онзи глупав Галахад^[1].
Защо не можеш да бъдеш като останалите мъже, да вземеш каквото ти се предлага и да бъдеш щастлив?

— Действам в самозащита. Бих бил нещастен, ако решиш, че съм бил... Какво има? — Изглежда я внимателно. — Ти наистина се разстрои.

— Разбира се, че се разстроих. Да не очакваш, че ще се разсмея? Всяка минута е скъпоценна, а ти оставаш животът да изтича покрай нас. — Скръсти ръце на гърдите си, за да спре да трепери. — Откъде знаеш... — Отдръпна се от него. — Хайде, върви. Не разбираш нищо. Глупав човек си.

— Правя онова, което смятам за най-добро, Таня — отвърна той нежно. — Животът наистина е ценен и няма да ти го проваля.

— Върви. — Загледа се през прозореца, едва сдържайки сълзите си.

— Таня...

Тя не отговори и след малко го чу да излиза. Не очакваше, че ще го убеди. Вечерта се оказа пълен провал. Бе избрала момент, когато е уморен и вероятно не се чувства млад. Трябваше да прекъсне още в мига, когато забеляза израза му.

Не можа да се спре. Искаше ѝ се да опита. Напоследък имаше чувството, че не ѝ остава много време...

Загледа се в тъмнината. Бе луда. Не е възможно да е там някъде. Сигурно през всичките тези седмици щеше да го забележи, той би се издал.

„Негодник такъв, защо не се махнеш оттук?“ — говореше на някакъв призрак от миналото. Навън нямаше никого.

Тя изглеждаше много хубавичка със смешната шапчица за парти, мислеше си Мариц. Обаче изразът на лицето ѝ, което бе опознал, бе напрегнат, тя седеше като на тръни.

Благодаря ти, че ме покани на партито, Таня. Да, още съм край теб.

Тя се извърна от прозореца, а той свали руския бинокъл.

Да, определено това трябва да стане в къщата. Там тя се чувстваше сигурна.

Нел избегна удара на Никълъс, ритна го в краката и изведнъж налетя към него. За миг го събори и се намери отгоре му.

— Успях — изрече задъхано, лицето ѝ засия доволно. — Повалих те!

— Стига си се перчила — отвърна с усмивка той. — Много бавно го направи.

— Но го направих. — Намръщи се. — Пипнах те и сега имам власт над теб.

— Пълна.

— Престани да се отнасяш снизходително към мен.

— Смятам, че винаги може още. Само ти казах какво мисля.

— Признай, че се гордееш с мен.

— Изключително много.

— Нали системата ти е наказание и награда. Сега какво ще получа?

Той се усмихна още по-широко.

— Какво искаш?

— Имението. Сам. Целият свят.

— Само за една победа?

— Обаче беше голяма победа, най-прекрасната.

— Права си. Не можеш да имаш нито имението, нито Сам. Избери нещо друго.

— Добре. — Вдигна памучния му пуловер и прокара пръсти през тъмните косми на гърдите му. — Теб. Тук. Сега.

— Хей, много агресивна си станала.

Тя нежно облиза зърното му и видя как в отговор вената на врата му затуптя по-силно.

— Сега.

Той не помръдна.

— Дисциплината се проваля, когато се прекъсва урок.

— Искам си наградата. Нали ще играем честно.

— Добре, щом поставяш така нещата. — Седна, свали пуловера си и го захвърли. — Какво друго мога да направя, освен покорно да се

подчиня?

Тя изсумтя. Нищо, което Никълъс правеше с нея, не ставаше покорно. Понякога бе плавно, понякога грубо, но винаги бе решително и смело... и ѝ носеше много радост. Не бе предполагала, че той има такава почти езическа чувственост.

Нито пък тя самата. Сякаш всичките ѝ задръжки бяха отпаднали и вече свободно можеше да изпитва удоволствие. С Ричард винаги беше задължена да прави така, че той да е доволен, и се чувстваше виновна, ако поискаше той да направи нещо. Сексът с Никълъс беше между равни и в него имаше много еротични експерименти.

— Радвам се, че ти е ясно. — Издърпа тениската през главата и свали сутиена си. Наведе се напред и се отърка в него. Тръпка премина през тялото ѝ, когато меките косми на гърдите му се докоснаха до зърната ѝ.

— Не ми остава никакъв избор. Можеш да правиш с мен каквото поискаш. — После наведе глава, хвана зърното ѝ с устни и силно засмука.

Тя рязко пое дъх и се пресегна, за да зарови ръце в косата му. Но той се беше отдръпнал, за да се съблече.

— Побързай — подкани я.

Но тя вече сваляше бързо дрехите си и ги хвърляше в различни посоки.

Той отново се върна върху дюшека и раздалечи коленете ѝ. Проникна в нея дълбоко, много дълбоко. Тя заби нокти в раменете му, когато той се раздвижи бързо и настоятелно.

Неочаквано той се изтърколи по гръб и я нагласи върху себе си. Тя го погледна отгоре.

— Какво е...

Очите му блеснаха.

— Стори ми се, че днес предпочиташ да имаш надмощие. — Вдигна я нагоре и се усмихна, когато тя затаи дъх. — В това положение съм напълно на твое разположение.

Държеше я здраво към себе си, така че тя да усеща всеки сантиметър от него, когато той се повдигна нагоре.

— Не исках да те усещам по този начин — изохка тя.

— Как ме чувстваш?

— Като че съм забодена на пръчка... — Тя пак изохка, а той се надигна още по-нагоре.

— Движи се. — Прошепна. — Яхни ме. Накарай ме да те почувствам.

Тя започна да се движи енергично.

Когато кулминационният ѝ момент дойде, се отпусна върху него напълно изтощена. Трепереше, тялото ѝ бе обляно в пот, безпомощно се държеше за него. Той се смееше, както тя замаяна осъзна.

— Какво толкова смешно има?

— Не знам дали някога отново ще мога да гледам на този дюшек както досега. Всеки път, когато те съборя, ще ми се иска да те разсъблека. — Целуна я. — Казах ти, че дисциплината куца. — Изправи я на крака. — Хайде, ела под душа.

— Не мога да се движа. — Облегна се на него и го прегърна през кръста. Харесваше ѝ допирът до тялото му. Беше слабо, здраво и чудесно. — Наградата ме изтощи. Струва ми се, че ще се разтопя.

— Не го прави. Микаела никога не би се съгласила да те изгребе от пода. — Вдигна я на ръце, отнесе я в банята си и я сложи да седне, докато нагласи водата на душа. Привлече я под топлите пръски, застана зад нея, а ръцете му нежно започнаха да галят корема ѝ. Тези прекрасни ръце... Не се уморяваше да ги гледа, не ѝ омръзваше да ги усеща върху тялото си. Откри, че той бе много нежен. Дори когато не се любеха, обичаше да я докосва, да я гали.

Престоят ѝ тук ѝ действаше много успокояващо, помисли си тя като в просъница. Чувстваше се глезена, успокоявана, сигурна.

— Чух те снощи — прошепна той в ухото ѝ. — Отново имаше кошмар? — Една малка вълничка смути безоблачното ѝ спокойствие. — Известно време ги нямаше. — Захапа меката част на ухото ѝ. — Смятах, че са изчезнали.

Тя поклати глава.

— Искам довечера да спиш при мен.

— Какво?

Той взе сапуна.

— Да спиш в моето легло. Искам да се събудя през нощта, да си до мен и да мога да те докосна.

Тя веднага разбра.

— Искаш да ме събудиш, когато сънувам кошмар.

— Между другото и това. — Насапуниса гърдите й. — Какво лошо има? Така и така голяма част от нощта прекарваш при мен.

Нел не можа да разбере защо изпита неудобство от предложението му. Неимоверно облекчение би било той да е до нея и да я извади от този ужас.

Прекалено голямо облекчение би било, осъзна. Никълъс я обгръщаше в паяжина от наслада, спокойствие и подобни моменти като този. Кошмарът представляваше терзание, но той й напомняше какво още й предстои да извърши.

— Не.

Той застина, после ръката му продължи галещите движения по тялото й.

— Както искаш. Ако промениш решението си, аз съм тук.

Не възрази. Не упражни принуда. Той вършеше всичко с лекота и без усилие. Дали осъзнаваше, че с примирението си я дърпаше понавътре в тази паяжина? Вероятно, защото бе много умен.

— Все още се опитваш да ме убедиш да не търся Мариц, нали?

— Разбира се. — Разсмя се. — Дори пожертвах тялото си и се поддадох на силното ти желание. Смяташ ли, че изпитвам удоволствие?

Тя се отпусна до него. Той се отнасяше честно към нея. Добре е човек да се радва на хумор, секс и честност. Няма нужда да се бои от Танек.

— Предполагам, че да.

Ръката му се придвижи нагоре към тила й. Идеше й да замърка, когато напрегнатите й мускули се отпуснаха.

— Дяволски права си — каза той весело. — Радвам се, че всички страдания, които ти причиних напоследък, не са промили напълно мозъка ти.

— Никаква следа от Мариц — каза Джейми. — Дори проследих Таня, но не успях да го забележа.

— Това не означава, че не я следи — отвърна му Никълъс.

— По дяволите, не, разбира се. Добър е и обича да дебне. Отблизо следя положението. Дори накарах Фил да включи алармената

система на Лийбър в пейджъра ми. Това е всичко, което можем да направим засега. — Замълча. — Конър ми се обади от Атина. Бинго.

Никълъс застина.

— Получи ли нещо от него?

— Проверено и с подробности. По факса ще ти изпратя пълния доклад.

— Добре.

— Още ли не си съобщил на Нел? Ще си имаш сериозни неприятности.

— Как позна? Ще чакам факса ти.

— Идва един мъж. Чака на третата порта. Да го пусна ли? — Микаела застана на прага на гимнастическия салон и изгледа неодобрително Нел, която лежеше по корем на дюшека, а Танек бе върху нея. — Не ми харесват тези груби игри. Би трябвало да се занимаваш с по-приятни неща, а не да се търкаляш по пода.

— Какъв мъж? — Той се отдели от гърба на Нел и се изправи.

— Онзи Кейблър. Същият, който веднъж идва тук.

Нел погледна Танек.

— Сам ли е? — попита той.

— Така твърди — отговори икономката. — Решавай по-бързо. Имам си работа.

— Пусни го. — Никълъс тръгна към вратата. — Часът свърши, Нел. Иди да вземеш душ, докато разбере какво иска.

— Не.

Той я изгледа през рамо.

— Няма да позволя да ме държиш настрана. Когато дойдох тук, ти казах, че не желая да имаш тайни от мен.

— Как да имам тайни, когато не знам за какво е дошъл — отвърна й сухо.

Тя отиде до стаята, изми лицето си, свали потното трико и облече чиста блуза.

Кейблър влизаше с колата в двора на конюшнията, когато тя застана до Танек на верандата.

Навън студът хапеше, огромни снежинки започваха бавно да покриват земята.

— Не си облякла палто — укори я Никълъс, без да я поглежда.
— Ще ти заприличам ли на Макиавели, ако ти предложи да влезеш и да изчакаш вътре?

— Добре ми е.

Кейблър слизаше от колата.

— Да ти дойде човек на гости е все едно, че посещава строго охраняван затвор — оплака се. Погледът му се премести към Нел. — Здравейте, госпожо Колдър. Вие ли сте златото, което той пази за себе си?

Тя наклони глава.

— Господин Кейблър.

— Влизай, Кейблър. Хайде, ако ще вършим работа, да я вършим.
— Танек влезе в къщата.

— Как сте? — Кейблър попита Нел тихо, когато мина покрай нея.

— Добре. Не изглеждам ли така?

— Изглеждате великолепно.

Тя се смути. Откакто бе пристигнала в Айдахо, почти бе забравила за промяната във външния си вид.

— Освен това се чувствам здрава и силна. Ще се уверите, че Никълъс не ме държи окована в затвор. Затова ли сте тук?

— Отчасти.

— Кейблър — провикна се Танек.

— Нетърпелив негодник, не сте ли съгласна? — промърмори посетителят, докато влизаше в къщата.

Тя го последва.

— Тук е хубаво — заяви Кейблър, докато се разхождаше из стаята. — Луксозно и удобно. Харесва ми. — Спря пред картината на Делакроа. — Нова ли е?

— Не, вече си я виждал. — Замълча за малко. — Дори тогава направи някакъв коментар за нея.

— Точно така. — Кейблър се ухили. — Всъщност след като си тръгнах, направих проверка, за да се уверя, че я притежаваш законно.

— Защо? Специалността ми не е кражби на произведения на изкуството.

— Надявах се да получа възможност някога да те притисна. Човек не знае кога би могло да ми потрябва. — Поклати глава

примилено. — За съжаление открих, че всичко е наред. Труден човек си, Танек.

— Защо си дошъл?

— Госпожа Колдър изчезна, след като напусна болницата. Тъй като се усъмних дали земята не я е погълнала, реших, че ти трябва да си го направил. — Погледна Танек в очите. — Тя защо е тук? Да не би да я държиш като примамка?

— Казахте, че нападението над мен е било чиста случайност — намеси се веднага Нел. — Ако е вярно, не би имало причина Танек да ме смята за сполучлива примамка.

— Колко бързо скочи да те защитава — отбеляза Кейблър. — Винаги печелиш доверието на хората. Забравихте ли, че според Танек е имало причина за нападението над вас, госпожо Колдър? Кажете, той разказал ли ви е за Найджъл Симпсън? — Усмихна се. — Виждам, че не е.

— Кажи й ти — изрече нетърпеливо Никълъс. — Явно умираш да го направиш.

— Много си проникателен. Найджъл Симпсън бе един от счетоводителите на Гардо, който проявяваше доброто желание да ме подхранва с известна информация, госпожо Колдър. Обаче изчезна. — Поклати глава. — Горедолу по същото време, когато Танек бе на посещение в Лондон. Какво съвпадение, а?

Лондон. Тя се опита да прикрие изненадата си, когато си припомни телефонния разговор с Лондон и как Никълъс замина на следващия ден.

— Да не би да смяташ, че и него крия някъде тук? — попита Танек.

— Не, смятам, че бедният негодник сигурно се намира на дъното на океана.

— Според теб аз ли съм го пратил там?

— Може би. — Сви рамене. — Или си притиснал моя източник, измъкнал си сведения от него, възнаградил си го богато и Гардо е решил да го очисти. Какво ти каза той, Танек?

— Нищо. Не съм се виждал с него.

— Мога да те арестувам за разпит.

— Нямах основания. Единственото, което знаеш, е, че съм бил в същия град по това време.

— За теб е достатъчно. — Малко се поколеба. — Добре, няма да те насилвам. Споделил ли си с дамата какво си открил?

— Досега не установихме да съм открил каквото и да било.

— Тогава защо Риърдън слухти тук и там?

Танек го изгледа безизразно.

— Къде слухти?

— В Атина.

Нел се стъписа. Никълъс се усмихна.

— Гърция е красива страна. Сигурно е имал нужда от почивка. Това ли дойде да ме питаш?

— Не, смятам, че знам отговора. — Намръщи се. — Дойдох само да ти кажа да не ме ядосваш, иначе ще те арестувам. Симпсън ми бе необходим.

— На мен също. — Танек отиде до вратата и я отвори.

— Довиждане, Кейблър.

Инспекторът вдигна въпросително вежди.

— Изхвърляш ме навън, на студа? Колко негостоприемно от твоя страна. Такива ли са обичаите на Запада? — Тръгна към него. — Останал си хулиган по душа, Танек.

— Никога не съм го отричал. Оставаме си такива, каквито сме... или сме били.

Кейблър отново огледа стаята, погледът му се задържа върху китайската ваза в ъгъла.

— Плащаха ти много добре. Само с тази ваза бих могъл да изпратя децата си в колеж. — В тона му се докови горчива нотка. — Живееш охолно, нали? Както и оня мръсен Гардо. Никога не те интересува, че...

— Довиждане, Кейблър.

Той отвори уста, за да отговори, но когато видя погледа на Танек, се въздържа. Обърна се към Нел.

— Ще ме изпратите ли до колата? Бих искал да разменим някоя и друга дума насаме. В случай, че Танек ви изпусне от погледа си.

— Без никакво съмнение — отвърна студено Никълъс.

— Облечи се, Нел.

Тя грабна якето от закачалката до вратата и последва Кейблър. Снегът се беше усилил и бе покрил предното стъкло на колата му.

— Ще имам късмет, ако успея да се добера до града, преди да го е обърнало на виелица — промърмори инспекторът, докато отваряше вратата.

— Бихте могли да останете да преспите.

— След като Танек ме изхвърли ли? По-скоро бих рискувал да попадна във виелица.

— Той не е страшилище. Ако наистина бе опасно, щеше да ви остави.

— Не е страшилище, но не бих се осланял на капчици човешка доброта. — После добави уморено: — Освен това не бих могъл да остана. Трябва да се връщам във Вашингтон. Детето ми е болно. Жена ми има нужда от помощ.

За пръв път забеляза, че той изглежда по-възрастен и изморен от последния път, когато го бе видяла.

— Съжалявам. — Непринудено сложи ръка на рамото му. — Знаем, че е по-лошо, отколкото голям човек да е болен. Какво му е?

Той сви рамене.

— Може би грип.

— Надявам се да се оправи.

— Сигурно. — Усмихна ѝ се насила. — Минахме го вече с другите две. Децата се съвземат бързо.

Тя кимна.

— Джил прекара пневмония, а две седмици по-късно вече тичаше в парка. Сякаш... — Не се доизказа. — Вашето момче ще се оправи.

— Така е. Благодаря за разбирането. Май имах нужда да поговоря с някого. — Хвърли поглед назад към къщата. — Не му вярвайте. Престъпникът си остава престъпник.

— Грешите. Хората се променят.

— Той не е като нас, никой от тях не е. Можете ли да си представите душата му да се къса, защото детето му е болно? Те са изцапани с кал, калта се втвърдява и не може да се отлепи.

— Не е вярно.

Мъжът поклати глава.

— Наблюдавам подобни типове от двацет и четири години. Те не са като нас. — Сви ръката си в юмрук. — Обаче се държат като

крале. Грабят пари и за тях не съществуват правила. Само грабят и грабят.

— Това ли искахте да ми кажете?

— Той ви заблуждава. Забелязах го. Не бих искал да ви нарани.

— Няма да ме нарани и не се опитва да ме мами. Вече не.

— Тогава защо не ви е казал за Найджъл Симпсън?

— Нямам представа. Но ще ми каже, когато го попитам.

Той сви устни.

— Май наистина е успял да ви оплете в мрежите си. Спите ли с него?

— Не е ваша работа — отвърна му хладно.

— Извинявайте. Права сте. Само исках да ви помогна. Пазите ли картичката ми?

— Да.

— Използвайте я. — Запали колата. — Не чакайте да стане твърде късно.

Тя остана, докато видя как излиза от двора на конюшнията.

Май наистина е успял да ви оплете в мрежите си.

Грешеше. Танек не я е лъжеше. Грешеше относно всичко. Освен може би за Найджъл Симпсън. Побърза да се върне в къщата.

Никълъс седеше до огъня и бе протегнал напред ръце.

— Ела да се стоплиш. Дълго стоя навън.

Тя свали якето и се приближи.

— Силно вали. Поканих го да остане да ноцува.

— А той реши да не рискува, така ли?

— Казах му, че няма да имаш нищо против.

— Но не си била сигурна дали бих го изгонил навън на снега, за да стане плячка на вълците, така ли?

— Да.

— Няма. — Усмихна ѝ се. — Особено след като си го поканила да остане.

Тя забеляза, че той не спомена, че би се въздържал да покани Кейблър, ако тя не го беше направила.

— Той ми харесва.

— Знам. Защо не? Семейен мъж, издигнат, загрижен...

— На теб не ти харесва, нали?

— Твърде е праведен за мен. След като аз съм този, когото замерят с камъни, не мога да прегърна човек, който е готов да хвърли първия по мен.

— Какво се е случило с Найджъл Симпсън?

— Вероятно онова, което Кейблър смята. — Присви очи. — Но ако се интересуваш дали аз съм го направил...

— Нямах намерение да те питам това — прекъсна го.

— Понеже ме смяташ за твърде непорочен и неспособен на подобно варварство ли? — попита подигравателно.

— Не знам. Може и да си способен, но не смятам... Не би го направил, освен ако... — Замълча и най-накрая каза: — Просто не вярвам, че ти си го убил.

— Е, това е ясно.

— Но искам да науча какво узна от него.

Той помълча известно време.

— Даде ми счетоводните книги на Гардо и името на другия счетоводител в Париж, който би могъл да ги допълни.

— Това ценно ли е?

— Вероятно.

— Как?

— Информацията винаги е полезна. Доста съм се занимавал с нея, докато бях в Хонконг. Понякога пусках някоя да мине, друга си запазвах за резерва. Когато се откъснах от всичко, използвах я като застрахователна полица.

— Като застрахователна полица ли? — попита озадачена.

— През годините си бях създад доста врагове. Не можех да бъда сигурен, че след като изляза от мрежата, няма да послужи за прицел на някого. Затова скътах различни късчета високоволтова информация относно Рамон Сандекес в различни трезори по света с указание да бъдат отворени в случай, че изчезна или ме намерят мъртъв.

Името ѝ се стори познато.

— Кой беше Рамон Сандекес?

— Един от тримата шефове на наркокартела Меделин.

— Точно така — Нел си припомни имената на Палома, Хуарес и Сандекес. Това бяха шефовете на Гардо. — Сандекес не е човек, който ще позволи някой да му се изпречи. Той разпрати съобщения, че няма да му бъде приятно, ако някой ме пипне с ръка.

Тя усети как си отдъхва.

— Значи си в безопасност.

— До момента, в който той реши, че е открил всички сейфове. Досега се е добрал до два. Или докато самият Сандекес не бъде убит. Или пък докато някой луд като Мариц не реши, че няма да обръща внимание на риска.

— Ако не се показваш много и стоиш тук, няма ли да си в по-голяма безопасност?

— Да зароя глава и само да се надявам? — Поклати глава. — Взимам предохранителни мерки. Искам да водя пълноценен живот. Не съм дошъл тук по тази причина.

Бе дошъл, за да пусне корени. Но тези млади коренчета бяха толкова крехки.

— Не бъди глупак — изрече тя пламенно. — Трябва да стоиш тук и да не им се мяркаш пред очите. Тук ти харесва. Няма причини да ходиш никъде.

— Има причина.

— Която не си заслужава риска...

Гардо. Мариц. Разбира се, че причина съществува. Какво си мисли тя?

Мислеше само как да го запази в безопасност. Бе допуснала близостта и интимните отношения да проникнат в живота ѝ и сега те заплашваха да попречат на онова, което трябваше да извърши. Рязко се извърна от него.

— Трябва да си взема душ.

— Бягаш ли? — попита той тихо.

— Не, аз само... Да. — Нямахте да го лъже. — Смятам, че трябва да си тръгна. Нещата доста се усложниха.

— Знаех си, че ще стане така. Проклет да е Кейблър.

— Грешката не е негова. Просто е...

— Сложно — довърши той язвително. — Кейблър служи като катализатор. — Хвана я за раменете. — Чуй ме. Нищо не се е променило. Няма защо да бягаш.

Нещо се бе променило. За миг забрави кое е най-важното за нея, понеже се тревожеше за него. И той го знаеше. Забеляза го по израза му.

— Добре, няма повече да те докосвам — обеща ѝ. — Ще бъде както преди.

Възможно ли бе? Тя бе свикнала е него както физически, така и психически.

— Не си готова още. — Взе лицето ѝ в ръце. Прошепна: — Остани.

Целуна я леко, нежно. Вдигна глава.

— Виждаш ли? Целувам те като брат. Какво толкова сложно има?

Тя се облегна на него. Колко ѝ се искаше да остане. Имаше нужда да остане. Той бе прав, не бе готова да го напусне. Може пък и в това да няма нищо лошо.

— Добре. Още известно време.

Усети как напрегнатото му тяло се отпусна.

— Умно.

Не бе сигурна дали наистина бе умно. В момента не бе сигурна в нищо, освен в това, че ръцете му бяха силни и грижовни и че искаше да бъде именно тук.

— Пусни ме.

— След малко. В момента имаш нужда.

Наистина имаше нужда. Той я познаваше толкова добре. Беше я наблюдавал и бе изучил нуждите и желанията ѝ. Когато имаше нужда от успокоение, той ѝ го даваше. Когато искаше секс, той ѝ даваше всичко от себе си. Той беше умният. Това би трябвало да я изплаши, вместо да ѝ дава пълна сигурност. Най-накрая го отблъсна и тръгна към вратата.

— Ще се видим на обяд.

— Точно така.

Спря на прага, когато внезапно се сети.

— Не ми каза защо Джейми е бил в Гърция.

— Проверяваше някои следи, свързани с нападението в Медас.

— И какво се оказа?

— Рано е да се каже. — Говореше с равен тон, изразът му също бе обичайният.

Или прекалено непринуден. Имаше намерение да го попита за Джейми още преди, но от Симпсън той се прехвърли на темата за Рамон Сандекес и нишката ѝ се изплъзна. Дали той нарочно не се опита да я отклони, за да не се задълбочава точно по тази следа?

— Истината ли ми казваш?

— Разбира се.

— За мен това е много важно — изрече смутено. — Имам нужда да ти вярвам, Никълъс.

— Каза го кристално ясно. Някога извършил ли съм нещо, което да те е накарало да не ми вярваш?

Тя поклати глава.

Той се усмихна и лицето му засия.

— Тогава ми дай почивка.

Красива усмивка, пълна с топлота. Откри, че му се усмихва в отговор, както обикновено правеше напоследък.

— Извинявай. — Обърна се и постоя нерешително, като се загледа през прозореца.

— Вали още по-силно.

Той въздъхна.

— Продължаваш да се тревожиш за Кейблър. Искаш ли да тръгна след него, за да си сигурна, че е стигнал до града?

— Би ли го направил? — попита тя, изненадана от предложението му.

— Стига да желаеш.

— Не, тогава пък ще се тревожа за теб.

— Приятно ми е да науча, че ме поставяш по-високо от добродетелния господин Кейблър.

— Снегът може и да спре.

— Съмнявам се. Според прогнозата за времето през цялата седмица ще вали сняг по протежение на канадската граница. — Хвърли поглед към прозорците. — След няколко дни валежите ще стигнат дори до Джоуъл и Таня в Минеаполис.

---

[1] Сър Галахад. — Един от рицарите на крал Артур от „Кръглата маса“, син на сър Ланселот и Илейн — най-чистият и благороден от рицарите, възплъщение на рицарските добродетели. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Имаш ли нужда от още нещо от магазина? — Фил стоеше на прага на кухнята. Подуши въздуха. — Мирише хубаво. Какво готвиш?

— Гулаш — усмихна му се Таня. — Ще ти оставя за вечеря.

— Страхотно. — Приблужи се до печката. — Може ли да го опитам сега?

Фил си е едно голямо дете, каза си тя. Той опита гулаша, затвори очи и въздъхна.

— Прекрасно.

— По стара семейна рецепта. Баба ми ме научи да го готвя. Като поври още няколко часа, ще стане още по-вкусно.

— Няма начин. — Фил погледна през прозореца. — Снегът вали много силно. След няколко часа ще е невъзможно да се излезе. Затова те попитах дали нямаш нужда от мляко, хляб или нещо друго.

— От мляко. Свърши се на закуска. — Тя проследи погледа му през прозореца. — Не излизай само за това. Сигурно улиците са като пързалка.

— Така или иначе се готвех да изляза. Колата ми не е в ред. Трябва да я закарам до сервиза.

— Какво ѝ е?

— Откъде да знам? Онзи ден си работеше прекрасно, снощи започна да се дави. — Сви рамене. — Може да е от некачествен бензин. — Тръгна към вратата. — Ще се върна след няколко часа. Ела да ме изпратиш и включи алармената инсталация след мен. Каква е ползата да имаш аларма и да не я използваш? Аз си влязох направо.

— Винаги я включвам. Джоуъл трябва да е забравил да го направи, когато излизаше сутринта. — Последва го до антрето и натисна копчето на алармата, когато той отвори вратата. Загледа се в бързо летящите снежинки, които вече толкова се бяха сгъстили, че едва се виждаше на две крачки разстояние. — Ужасно. Непременно ли трябва да излезеш?

— Без кола съм като без крака. — Ухили се. — Свикнал съм да карам в такова време. — Махна ѝ, докато предпазливо слизаше по заледените стъпала. — Няма да забравя млякото.

Изчезна зад снежната завеса.

Тя затвори вратата и се насочи обратно към кухнята. Не бе направила и няколко крачки, когато спря и се намръщи. Имаше следи от вода по пода. Обикновено Фил внимаваше много и избърсваше краката си. Сигурно наистина е бил разтревожен, за да влезе така в къщата. Трябва да отиде до кухнята, да вземе парцал и да избърше капките, преди по дървото да са се образували петна.

Не усети присъствието му, каза си разочарован Мариц.

Наблюдава я как се наведе и грижливо изтри водата, останала от обувките му, когато последва пазача в къщата. Той също би изтрил обувките си, но не бе сигурен с колко време разполага, докато момчето отиде до сервиза. Предпочете да свали мокрите си обувки и да изтича по стъпалата до площадката на горния етаж.

Тук съм, мила Таня. Ако погледнеш нагоре, ще ме видиш.

Тя не вдигна очи нагоре. Избърса пода и се върна в кухнята.

Не биваше да се разочарова толкова. И друг път му се беше случвало да стане свидетел на подобна липса на наблюдателност. Сетивата са притъпени на място, което смяташ за сигурно.

По-рано му се струваше, че тя е различна.

Може би е за добре. Изненадата ще бъде още по-голяма, а страхът — още по-силен.

Къде да я притисне?

Чу я да си тананика в кухнята. Тази сутрин бе щастлива.

Кухнята — център на дома, основа на семейния живот.

Защо не?

Тръгна надолу по стъпалата.

Фил обърна волана към наклонената дъска и мина гладко. Обичаше усещането за контрол, което изпитваше, докато шофираше. Почти като ровенето из Интернет, когато влиза и излиза от различни

програми, потопява се в тях и преглежда набързо какво има там, докато попадне на нещо, което го интересува.

Ако знаеше толкова и за онова, което ставаше под капака на колата, колкото знаеше за компютрите, сигурно щеше да бъде в по-добра форма, помисли си унило. Дано да не му вземат много скъпо, за да оправят колата.

Беше сменил маслото в сервиза „Ейкме“, а момчетата явно работеха съвестно. Постоя и си поприказва с Ървинг Джесъп — собственика, и той...

Гараж Ейкме.

Знакът на високия стълб изникна пред него. Зави и внимателно влезе.

Дори при този сняг имаше една кола пред него. Сигурно ще се наложи да изчака.

Гулашът имаше нужда от още малко пипер, реши Таня. Остави лъжицата и се пресегна за кристалната мелнична за пипер на плота. Фил каза, че е идеално на вкус, но той никога не бе опитвал гулаша на баба й. Винаги се чувстваше щастлива, когато готвеше някоя от старите семейни рецепти. Това я връщаше години назад. Баба й седеше до масата, белеше картофи и й разказваше случки от едно време, когато пътувала из околността. Родителите на Таня се връщала от работа, смееха се и разказваха...

— Време е, Таня.

Тя се обърна към вратата.

Там бе застанал мъж с нож в ръка. Усмиваше се. Сърцето й подскочи, после застина. Той е. Трябва да е той.

Мъжът кимна, сякаш бе изрекла думите на глас.

— Знаеше, че ще дойда. Чакаше ме, нали?

— Не — прошепна тя. Изглеждаше толкова обикновен — като всеки човек на улицата. Кестенява коса, кафяви очи, малко над среден ръст. Можеше да бъде продавач в супермаркета или застрахователен агент като онзи, който позвъни на вратата предишната седмица. Не бе неопределената заплаха, която я преследваше.

Но той държеше нож.

— Няма защо да го правиш. — Навлажни устни. — Дори не ме познаваш. Още нищо не си направил. Можеш да си тръгнеш спокойно.

— Познавам те. Никой не те познава по-добре от мен.

— Направи крачка към нея. — Освен това искам да го направя. Отдавна го желая.

— Защо?

— Защото си прекрасна. Разбрах го още първия път, когато те последвах.

Дали да тръгне към вратата?

Не, докато приближаваше, той препречваше пътя ѝ към нея.

Трябваше да го накара да говори по-дълго.

— Защо ме преследваш?

— Заради онази жена Колдър. Надявах се да се върне и да дойде при теб. — Пристъпи още една крачка. — Но тогава установих колко си прекрасна и започнах да ти се радвам заради самата теб.

— Не знам къде е Нел.

— Очаквах, че така ще кажеш. Ще открия дали знаеш или не. — Усмихна се. — Всъщност се надявам дълго време да не ми кажеш. Ще ми е жал да свърши всичко това.

Да посегне към чекмеджето с кухненските ножове? Докато отиде до него и го дръпне, той щеше да стигне до нея.

— Кой си ти?

— Забравих да ти се представя. Чувствам се твой близък, Таня. Казвам се Пол Мариц.

Боже мой! Чудовището на Нел, което сега стана и нейно. Какво да направи?

— Излъгах те. Знам къде е, но ако ме убиеш, никога няма да узнаеш.

— Казах ти, че предпочитам да изчакам, отколкото да избързвам. — Вече бе само на два метра от нея. — Но може да поговорим за това, докато аз...

Тя счупи стъкленото бурканче на мелничката в ръба на плота, хвърли черен пипер в очите, а след това запрати и стъклата към него.

Той изруга и слепешком замахна с ножа.

Тя грабна тенджерата с гулаш и я плисна в лицето му.

Той извика и се хвана за изгорените си бузи.

Тя се спусна покрай него към вратата на антрето.

Като ругаеше, убиецът я последва.

Таня стигна до входната врата и в бързината се опита да я отключи.

Ръката му се стовари върху рамото ѝ и я дръпна оттам.

Тя политна назад към стената, улови се за масичката в коридора и падна.

— Глупава кучка. — Сълзи се стичаха по зачервеното му подуто лице. — Да не си мислиш, че ще те оставя...

Грабна месинговата ваза от масата, метна я към него и изтича към вратата.

Отвори я и се втурна навън, като на излизане натисна алармата на таблото.

Подхлъзна се и падна на стълбата.

Беше забравила, че е заледено.

Той заслиза бавно надолу, като внимаваше да не направи същата грешка.

Алармата виеше, докато тя като обезумяла се мъчеше да се изправи на крака. Някой все щеше да я чуе. Някой щеше да дойде. Силна болка преряза левия ѝ глезен, докато подскачаше през моравата към улицата.

— Къде си тръгнала, Таня? — извика той зад нея. — До съседите ли? Няма да стигнеш дотам с този глезен, а поради снега никой няма да те види. Да не би да чакаш охранителната компания? Няма да дойдат навреме.

Тя продължи да куцука.

— Идвам след теб. Млъкни, копеле такова!

— Откажи се. Така или иначе ще бъде същото.

Залитна, понеже отново се подхлъзна на леда. Чуваше тежкото му дишане почти до себе си.

— Знаеш, че това щеше да се случи. През всичките седмици го знаеше.

Глезенът ѝ изневери и тя падна на земята. Изтъркаля се в снега и погледна към него.

— Сладка Таня. — Той коленичи до нея, ръката му погали косата ѝ. — Не смятах, че така ще стане с теб. Искаше ми се нещо по-хубаво от това да се търкаляш в снега. Но ти включи алармата и сега трябва да бързам.

— Не съм ти казала за Нел — изстена тя отчаяна.

— Тогава ми кажи.

— Във Флорида е. Пусни ме и ще ти кажа...

Той поклати глава.

— Май ме лъжеш. Винаги познавам кога ме лъжат. Не вярвам, че ще ми кажеш. Ще трябва да попитам добрия доктор.

— Не!

— Но ти не ми оставяш избор. — С една ръка сграбчи косата ѝ, а с другата вдигна ножа. — Няма да ти причиня болка, както ти постъпи с мен. Светкавичен удар и край.

Щеше да умре. Но трябваше да има някакъв изход. Не бе оцеляла от онзи ад в Сараево, за да умре тук. Нямаше начин, установи тя с ужас. Ножът се вдигна над гърлото ѝ. Не можеше да се спаси...

Джейми Риърдън бе в хотела, когато на пейджъра му се появи съобщение от алармената система на къщата на Лийбър.

Нужни му бяха двацет минути, за да се добере, дотам. Патрулираща кола с радар бе паркирана до бордюра, но празна. Сирената продължаваше да вие от отворената врата на къщата. Защо, по дяволите, не са я спрели?

Излезе от колата и тръгна по пътеката. Забеляза първата кървава следа, когато стигна горната част на пътеката.

Усети как му се повдига.

Капки кръв бяха напръскани по снега, очертавайки следа. Последва я.

Двама униформени полицаи стояха с гръб към него и гледаха надолу.

Знаеше какво гледат.

Бе пристигнал твърде късно.

— Трябва да говоря с Ник. Спешно е.

— Той е в Бар Х, Джейми. — Нел погледна часовника. — Съмнявам се обаче, че ще го намериш там. Сигурно е тръгнал за насам, но не мога да ти кажа кога ще се върне в този сняг. Да му кажа ли да ти се обади?

— Да. Веднага, щом се върне.

— Ти в хотел ли си?

— Не, ще ти дам номера.

Тя записа номера на бележника до телефона.

— Какво има? Да му предам нещо?

Той замълча за миг, после отвърна:

— Нищо не му предавай.

Тя изтръпна. Почувства, че крият нещо от нея, както по-рано, когато Джейми остави неразгадаемото съобщение за Найджъл Симпсън. Но това бе преди Никълъс да ѝ обещае, че между тях няма да има тайни.

— Искам да знам какво се е случило, Джейми.

— После питай Ник — отвърна уморено Джейми. — Ще ми отреже главата, ако ти кажа.

Затвори.

Тя бавно се отпусна на стола до телефона. Догади ѝ се. Изводът бе ясен. Измама. Никълъс му бе казал да не разкрива нещо пред нея. Какво ли още не ѝ казва?

Погледна номера върху бележника. Стори ѝ се странно познат. Кодът на кой ли град беше това?

Минеаполис.

Някога бе звънила на този номер и знаеше на кого принадлежи. Ръката ѝ трепереше, докато набираше цифрите.

— Ало.

— Какво правиш в къщата на Лийбър, Джейми?

— Боже мой. Трябваше да ти дам номера на пейджъра.

— Какво правиш там? — Понеже той не отговори, тя изрече настоятелно: — Дай ми Таня да говоря с нея.

— Не е възможно.

Страх сви сърцето ѝ.

— Какво искаш да кажеш, че не е...

— Слушай, сега не мога да говоря. Кажи на Ник да ми се обади.

Тя тресна телефонната слушалка, когато чу, че линията е прекъснала.

Скочи на крака и се втурна към стаята.

— Микаела.

Пристигна в дома на Лийбър осем часа по-късно. Къщата бе обградена с жълта лента. Винаги го правят, когато е извършено някакво престъпление, помисли си обезумяла, докато плащаше на шофьора на таксито. Колко пъти е виждала такава лента по вечерните новини? Но винаги е било около домовете на други хора, а не около този, който Таня чувстваше като свой.

Едър полицаи стоеше пред заграждението. Гледаше студено. Толкова, колкото тя се чувстваше.

— Нел.

Джейми излезе от кола, паркирана до бордюра.

— Не биваше да идваш — каза й внимателно. — Точно това Ник се стараеше да избегне.

— Какво се е случило тук?

— Мариц. Дебнал е Таня, чакал е ти да се появиш.

Почувства се така, сякаш някой стовари юмрука си в корема ѝ. Нейна грешка. Тя причини това на Таня. Двамата с Джоуъл се опитаха да ѝ помогнат, а тя докара това чудовище в дома им.

— Мъртва ли е?

Той поклати глава.

— В болницата е със счупен глезен.

От облекчение тя едва не залитна.

— Слава богу!

Погледна назад към жълтата лента и отново я обзе страх.

— А Джоуъл?

— Не си бил вкъщи. — Джейми си пое дъх. — Но Фил е бил. Мариц повредил колата му и той я откарал до сервиза. Механикът му казал, че някой е прекъснал една от всмукателните тръбички на карбуратора му. Взел на заем камион оттам и пристигнал тъкмо навреме, за да спаси Таня. — Сви устни печално. — Но не и себе си. Мариц убил него. Те обаче се борили достатъчно дълго, докато пристигнат хората от охранителната компания. Мариц бил принуден да избяга и не успял да довърши Таня.

Фил. Приятното, слънчево момче Фил. Нел усети как очите ѝ се пълнят със сълзи, когато си припомни колко мил беше с нея в болницата.

— Толкова го обичах — прошепна.

— Аз също. — Джейми се прокашля, но очите му останаха подозрително влажни. — Беше голямо момче.

— Искам да видя Таня. Ще ме заведеш ли при нея?

— Нали затова се въртя наоколо. — Подхвана я за лакътя и я поведе към колата. — Ник нареди да не те изпускам от очи.

— Говори ли с него?

— Три часа, след като си тръгнала за летището. Беше готов да ме удуши... както и теб.

— Бил си тук? Значи си *знаел*, че са в опасност.

Той сви рамене.

— Изчезна директорът на погребалното бюро. Останах тук, защото искахме да сме сигурни, че Джоуъл и Таня са в безопасност.

— Но не са били. — Тя седна в колата. — Нито пък Фил.

— Да не мислиш, че и на мен не ми е зле? — попита я той грубо. — Фил ми беше приятел.

— Не ме интересува колко ти е зле. Мариц уби Фил и се е опитал да убие Таня, защото е искал да достигне до мен. Никълъс дори не ми е казал.

— Защото бяхме сигурни, че ще дойдеш тук. Ник искаше да те държи на сигурно място.

— Какво право има той да... — Не се доизказа. Нямахме смисъл да спори с Джейми, когато Никълъс беше виновен. — Не ми се говори повече. Само ме заведи при Таня.

— Тя е на петия етаж — упъти я Джейми, когато спря пред болницата. — Искаш ли да дойда с теб?

— Не. — Излезе от колата и затръшна вратата.

Джоуъл бе в коридора пред стаята на Таня.

— Изглеждаш ужасно — отбеляза Нел. — Как е Таня?

— Има счупен глезен, разкъсване на сухожилие, преживяла е шок — каза й. — Фил е бил убит пред очите й. — Усмихна се горчиво. — Иначе е добре.

— Грешката е моя.

— Аз забравих да включа алармата, когато излизах сутринта. Този негодник се е вмъкнал в къщата. — Поклати глава. — Ей така, просто е влязъл.

— Съжалявам, Джоуъл.

— За малко да умре. — Изглежда я с каменно изражение. — Стой далеч от нея. Не искам да я приближаваш.

Тя трепна. Не можеше да го вини за думите, но въпреки това я заболя.

— Обещавам, че от днес нататък няма да идвам при нея, докато всичко това не свърши. Само искам да ѝ кажа колко... Може ли да я видя?

Той сви рамене.

— След като Кейблър свърши с разпита.

Тя сведе очи.

— Значи е тук Кейблър?

— Пристигна преди няколко минути. Каза, че трябва да я разпита за Мариц.

— Има ли начин да заловят Мариц?

— Той твърди, че сигурно вече е напуснал страната със самолет.

— Но Таня го е видяла как убива Фил. Не е ли възможно да го екстрадират?

— Може, но само ако го хванат.

— Той ще се върне при Гардо, за да бъде под закрилата му.

Джоуъл поклати глава.

— Не знам. Искам само да стои далеч от Таня.

— Аз също. — Докосна ръката му. — Сигурна съм, че няма да посмее да се върне, след като има свидетел.

— Няма ли? Този идиот е луд. Способен е на всичко. Дебнал я, наблюдавал я, просто си е влязъл в къщата и... — Замълча. — Кажете ѝ каквото имаш да ѝ казваш и я остави на мира. Стига ѝ...

— Очаквах ви, госпожо Колдър — каза Кейблър, след като затвори вратата на стаята след себе си. — Къде е Танек?

— Пристигнах сама. — Обърна се към Джоуъл. — Сега мога ли да вляза?

— След като проверя дали Кейблър не е направил някоя поразия. — Влезе в стаята на Таня.

— Много жалко за младия Фил — отбеляза инспекторът. — Добре ли го познавахте?

— Да. Не, мисля, че не. Вие какво правите тук?

— След като чухме за изчезването на Бърнбаум, пратих човек тук — в Минеаполис да следи как се развиват нещата. Нали си спомняте, че се интересувах какво е станало с него?

Тя се облегна на стената.

— Явно вашият човек не е следил нещата достатъчно отблизо.

— Вие не сте ли знаели, че Мариц дебне госпожица Владос?

— Естествено, че не съм знаела — отвърна троснато. — Мислите ли, че бих я оставила да рискува...

— Успокойте се — каза й. — Само питах. Щом Риърдън е бил тук, значи Танек е знаел. — Поклати глава. — Казах ви, че не бива да му имате доверие. Ако е използвал госпожица Владос за примамка, смятате ли, че не би използвал и вас?

— Той не я е използвал за примамка.

— Тогава защо не ви е казал? — Поклати глава разочарован, след като тя не отговори. — Продължавате да му вярвате.

— Той не би изложил Таня на опасност.

— Казах ли ви какво е открил от Найджъл Симпсън?

— Да.

— Не, не може да ви е казал. Нямахме да сте толкова спокойна. — Той сви устни, щом тя се извърна. — Няма да позволя това да се случи отново. Ще ви изчакам долу във фойето, докато свършите разговора си с госпожица Владос.

— Защо?

— Ще ви представя доказателство защо на Танек не може да му се вярва.

Тя го изгледа как се отдалечава. Беше бясна на Никълъс, но инстинктивно го бе защитила. Каква глупачка беше. Вярваше му, беше се хванала за него сякаш бе за цял живот.

Никога не се бе чувствала толкова самотна.

— Вече можеш да влезеш. — Джоуъл застана до отворената врата. — Но само за няколко минути. Тя има нужда от почивка.

Таня беше бледа и изглеждаше ужасно крехка, облегната на белите възглавници.

Но се обърна към нея в характерния си стил:

— Престани да гледаш така. Не е кой знае какво. Глезенът ми ще се оправи.

— Толкова съжалявам. — Нел се приближи. — Никога не съм и сънувала, че може да се случи подобно нещо. Трябваше аз да бъда на твое място. Искал е да стигне до мен.

— Не се ласкай толкова. Може би в началото, но после е открил, че съм много привлекателна жертва. — Усмихна се. — Смята ме за специална. Нали е хубаво?

— Как можеш да се шегуваш?

Усмивката на Таня изчезна.

— Само така мога да изляза от това състояние — прошепна. — Мисля, че никога не съм била толкова уплашена. Той приближаваше към мен, а не можех да го спра. Така беше и с теб, нали?

Нел кимна.

Очите на Таня се насълзиха.

— Той уби Фил.

— Знам.

— Фил ме спаси, а Мариц го уби. Пред очите ми се разигра филм на ужасите за един вампир, който живее само поради злината си. — Стисна здраво ръката на Нел. — Той непрекъснато ме настигаше, готов да ме убие. Не беше като в Сараево. Там те нямаха лица. Мариц има лице. Изглежда обикновено, като на всички хора.

— Разстройвам те. По-добре да си тръгна. Джоуъл ще ми откъсне главата.

Таня се опита да се усмихне, насили се, но не успя.

— Играе ролята на мой закрилник. Може би е по-добре да тръгваш. Точно сега не ставам за компания. Обаждай се.

— Непременно. Обещавам. — Наведе се й леко я целуна по бузата. — Оправяй се.

Таня кимна.

— Нел.

Тя спря до вратата.

— Пази се — прошепна й. — Той наистина е чудовище.

Танек чакаше в коридора.

— Как е?

— Не е добре — отвърна студено Нел. — Как мислиш, че ще бъде? За малко не я убиха, видяла е как намушкват Фил пред очите й.

— Тръгна по коридора.

— Къде отиваш?

— Сега ли? Имам нужда от чаша кафе. Не е приятно да видиш Таня в такова състояние. — Имаше нужда от нещо по-силно от кафе. Трепереше и не биваше той да забележи. Знаеше как Никълъс атакува слабостта ѝ, когато я забележи. Влезе в чакалнята и започна да рови из чантата за портмонето си, за да извади монети за кафемашината. — Не че това е твоя работа.

— Как да не е. — Той пхна монети в машината и започна да наблюдава как тъмната течност пълни пластмасовата чашка. — Защо не ме изчака да се върна? Щях да те докарам тук.

Тя пое чашата от ръката му.

— Можех ли да ти вярвам? Дори не си ми казал, че Мариц я следи.

— Не бяхме сигурни.

— Достатъчно сигурен си бил, щом си изпратил Джейми тук.

— Просто взехме мерки за безопасност. Не исках да стане като в Медас.

Тя отпи от черното кафе.

— Но стана. Фил е мъртъв.

Той кимна.

— Ти как мислиш, че се чувствам аз? Та нали аз го докарах тук.

— Честно казано не ме интересува как се чувстваш.

Той сви устни.

— Добре, не съм ти казал всичко. Не желяех да хукнеш презглава за насам.

— Това не е въпрос на твой избор.

— Направих го, защото не исках да умреш, по дяволите!

— Ако аз бях тук, Мариц щеше да се насочи към мен, а не към Таня.

— Точно така.

— Някой да те е провъзгласил за Господ, Никълъс? Какво право имаш да взимаш подобни решения?

— Направих каквото бях длъжен.

Тя допи кафето и хвърли чашката в кофата.

— И аз правя това, което трябва да направя. — Излезе от чакалнята и тръгна към асансьора.

Той я последва.

— Къде отиваш?

Тя не отговори.

— Слушай, виждам, че си разстроена, но случилото се не променя основната ситуация. Мариц сигурно вече е под крилото на Гардо. Трябва да се придържаме към плана.

Тя натисна копчето на асансьора.

— Не смятам, че този план продължава да е валиден. Той изисква известна доза доверие.

Той я погледна в очите.

— Може сега и да не ти се струва вероятно, но отново ще ми повярваш.

— Не съм чак такава глупачка. — Влезе в асансьора и го спря, когато той понечи да я последва. — Недей. Не искам да идваш с мен.

Той кимна и отстъпи.

— Добре, разбирам, че ти е нужно време.

Тя се изненада. Не вярваше, че той ще се откаже толкова лесно. Вратата между тях се затвори и тя се облегна на асансьора. Чувстваше се отпаднала и изтощена, сякаш бе участвала в битка, а ѝ предстоеше да се срещне с Кейблър.

Той напускаше магазина за подаръци, когато тя излезе от асансьора.

— Играчки — обясни ѝ, когато забеляза погледа ѝ към торбичката в ръката му. — За детето. Трудно се намират в магазините сред моя пуцинак в горите.

— Предполагам, че не това сте искали да ми покажете.

— Видях Танек да се качва. Той какво...

— Споменахте, че искате да ми покажете нещо.

Хвана я за ръката.

— Не тук. — Изведе я от болницата и тръгнаха към паркинга. — Изглеждате уморена. Успокойте се, имайте ми доверие.

Защо да му няма? Струваше ѝ се, че му вярва. Все пак трябваше да вярва на някого. Качи се в колата му, облегна се на седалката и затвори очи.

— Ще се успокоя, но на ваше място не бих била спокойна. Никълъс ме пусна твърде лесно. Обзалагам се, че Джейми Риърдън е някъде наблизо. Кара сив таурус под наем.

— Пет коли зад мен е. Няма значение. Може да ме следи само донякъде.

— Тя е с Кейблър? — Никълъс изруга шепнешком. — Продължавай да ги следиш. Какво, по дяволите, е решил да прави с нея?

— Не мога да ги следя повече. Обаждам се от летището. Току-що се качиха на частен самолет, който вече излита.

— Можеш ли да откриеш посоката му?

— На чартърен полет на Агенцията за борба с наркотиците? Ако разполагам с известно време, може би. Но в момента? Не мога.

На Никълъс му бе ясно, че това е невъзможно, но се опитваше да се улови и за сламката. Освен това имаше много добра представа накъде са тръгнали. Не мислеше, че Кейблър ще стигне чак дотам.

— Аз съм на път за летището. Докато дойда, виж дали не можеш да наемеш самолет — да бъде зареден и готов за излитане.

— Струва ми се, че знам накъде ще летим.

— Към Бейкърсфийлд, щата Калифорния.

Масивната къща във викториански стил беше разположена навътре — далеч от улицата, обградена от просторни ливади и високи дъбови дървета. В сгъстяващия се мрак изглеждаше елегантна и внушителна.

— Вървете — подкани я Кейблър.

— Не ви вярвам — прошепна тя. — Не е вярно.

Той заобиколи и ѝ помогна да излезе от колата.

— Уверете се сама.

Нел бавно изкачи стъпалата на огромната веранда, която опасваше къщата, и позвъни на вратата.

През стъклото на вратата забеляза жена, която слизаше по стълбите.

Фенерът до вратата неочаквано освети верандата и жената се взря през едва прозиращото стъкло.

Вратата се отвори.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

Нел остана като поразена. Нямахте сили да проговори.
Съвършеното чело на жената леко се намръщи.
— Продавате ли нещо?
— Какво има, Марла? — Мъж се спусна надолу по стълбата.
Щеше да припадне. Не, по-скоро щеше да повърне.
Господи!
Мъжът обгърна с обич раменете на жената. Усмихна се.
— Какво можем да направим за вас?
— Ричард. — Едва успя да изговори името му.
Усмивката на мъжа се стопи.
— Имате грешка. Сигурно сте сбъркали къщата. Аз съм Ноел
Тилинджър, а това е жена ми Марла.
Нел поклати глава.
— Не. — Премести изумен поглед към жената. — Защо, Надин?
Изведнъж Надин се взря внимателно в лицето ѝ.
— Коя...
— Марла, стой по-далеч. Аз ще се оправя с нея.
— Мисля, че засега достатъчно сте я оправили — обади се
Кейблър изотзад. — При това доста зле.
Ричард широко отвори очи.
— Кейблър? Какво, по дяволите, правите тук?
Инспекторът не му обърна внимание, наблюдаваше Нел.
— Добре ли сте, госпожо Колдър?
Не беше добре. Не беше сигурна дали някога нещо ще бъде
наред.
— Не ви повярвах.
Съпругът ѝ отново обърна поглед към нея.
— Нел? Той ми каза, че са те оперирали, но... не мога да
повярвам... Поразителна си.
За малко да се изсмее истерично в лицето му. Само за промяната
във вида ѝ ли можеше да се сети в такъв момент?
Кейблър я побутна леко да влезе.
— Не бива да стоим на верандата. Първото правило в програмата
за защита на свидетелите е да не привличат внимание.
Надин пресилено се усмихна.
— Заповядайте в салона. — Повече ги от антрето през извита
като арка врата и ги покани в стая, сякаш извадена от роман на Едит

Уортън — в нея имаше огромни папрати и палми на фона на тъмната ламперия с дърворезба. Направи жест към дивана. — Седни, Нел.

Чувстваше се напълно у дома си, красива и самоуверена, каквато тя я помнеше.

— Защо, Надин?

— Обичам го. Когато ме извика, дойдох — отвърна просто жената. — Не исках това да се случи. Ти ми беше симпатична. Никой не е искал да те нарани.

Нел овлажни пресъхналите си устни.

— Откога?

— Любовници сме повече от две години.

Две години. Спал е с Надин с години, а тя дори не е подозирала. Или той беше много изобретателен, или просто тя е била глупава.

— Защо я доведе, Кейблър? — попита Ричард. — Обеща, че тя никога няма да научи. Каза, че никой няма да узнае.

— Трябваше да й докажа нещо. Щеше да й се случи голяма беда. Струва ми се, че досега преживя доста неприятности.

— А с мен какво ще стане? — попита съпругът ѝ. — Ако каже на някого?

— Много се съмнявам, че ще го съобщи на хората, които убиха дъщеря ѝ, не мислиш ли така?

Ричард се изчерви и изрече:

— Не, предполагам, че не. Но не биваше да я водиш.

— Въобще не разбирам за какво говорите — изрече дрезгаво Нел. — Кажете ми, Кейблър.

— В Медас нападението бе насочено към вашия съпруг — поясни Кейблър. — Известно време е прал пари на Гардо чрез банката, в която е работил. Щом се появила възможността, свързана с Кавински, той заявил на Гардо, че иска да излезе от системата. Не особено умна стъпка. Никой не може да излезе, докато Гардо не пожелае. Той имал нужда от него, затова решил да му изпрати предупреждение.

— Какво предупреждение?

— Като убие жена му. Вие сте били основна цел.

— Искали са да убият мен, за да накажат *него*.

— Честа практика в техните кръгове.

— А Джил? Джил също ли трябваше да убият?

— Не знаем. Не смятаме. Възможно е Мариц да е проявил самоинициатива. Той не е особено стабилен.

Не бил особено стабилен. Пак я приближаваше. Чудовището!

— Ако аз съм била целта, защо стреляха по Ричард? — После сама се сети. — Но не са го застреляли, нали? Било е измама.

Кейблър кимна.

— Няколко часа преди приема открихме, че информацията за вас е вярна — че вие ще бъдете тяхна цел. — Замълча. — Но имаше и добавка, че цел е и съпругът ви. Изглежда Гардо бе открил защо толкова великодушно Колдър се е отказвал от тлъстите проценти от прането на пари. Отклонявал фондове и ги трупал на своя сметка в швейцарска банка. Разполагах с толкова време, колкото да пратя няколко души на острова.

— Тогава защо не бяхте там, за да спасите Джил? — нахвърли се тя яростно върху него. — Защо не бяхте там?

Ричард се усмихна подигравателно.

— Да, кажи й. Нека да разбере каква е основната ти цел. — Обърна се към Нел: — Затова си тук. Затова и той се прави на толкова загрижен за теб. Имали са задача първо да влязат във връзка с мен и да ми предложат сделка. Главата ми и нов живот, ако се съглася да свидетелствам срещу Гардо, когато настъпи моментът.

— Смятах, че разполагаме с време — обясни й Кейблър.

— Мислех, че ще бъдете долу в балната зала заедно с всички останали. Бях определил човек да ви пази.

— Но задачата ви номер едно е била да заловите Гардо — изтъкна му Ричард. — Дори сте имали готов план. Изпратили сте лекар заедно с останалите, който е минал като гост. Аз трябваше да получа инфаркт и набързо да бъда отведен от острова. — Той изкриви устни. — Но сгрешихте в предвижданията си, нали?

— Изведохме те от острова — отвърна инспекторът.

— И ме изпратихте в това затънтено градче. Исках да отида в Ню Йорк.

— Там не е безопасно.

— Обеща да промениш лицето ми. Тогава би било безопасно.

— Всичко с времето си.

— Вече минаха почти шест месеца, по дяволите!

— Млъкни, Колдър. — Кейблър отново се обърна към Нел. — Стига ли ви това, което чухте?

Даже прекалено. Отвратителни лъжи. Предателство. Тя се обърна, за да си тръгне.

— Нел. — Ричард сложи ръка на рамото ѝ и я спря. — Знаем, че разговорът те разстрои, но много е важно никой да не знае, че съм тук.

Гледаше я с неустоимата си момчешка усмивка, която му проправяше пътя в живота.

— Пусни ме.

— Аз също обичах Джил — каза той нежно. — Знаеш, че не бих направил нищо, с което да причиня страдание на нея или на теб.

— Пусни ме.

— Няма, преди да ми обещаеш, че ще мълчиш. Знаеш, че съм прав. Просто...

— За Бога, пусни бедната жена да си тръгне, Ричард — обади се Надин.

— Мълчи, Надин — сопна ѝ се той. — Това е между нея и мен. Грешката не е моя, че Джил е мъртва. Бях на долния етаж. Не съм бил там като теб, Нел, за да я защита.

Тя се закова на място и го загледа невярващо. Опитваше се да я манипулира, като я изкара виновна. Всъщност защо не? Правил го бе по време на целия им брак.

— Кучи син!

Лицето ѝ се зачерви, а ръката му продължаваше да я стиска.

— Просто исках да се издигна. Напредвах твърде бавно. Добре се грижех за теб и Джил.

— Пусни ме — изсъска тя през зъби.

— Знаеш, че аз...

Удари го в корема, а когато той се приведе от болка, нанесе му саблен удар по врата. Ричард рухна на пода, а тя се хвърли върху него. От него бе започнало всичко, което доведе до смъртта на Джил. Един сполучливо нанесен удар и щеше да бъде мъртъв. Вдигна ръка. Един удар и...

— Не. — Кейблър я хвана. — Не искате да го направите, нали?

Тя започна да се дърпа като обезумяла.

— Не искам ли?

— Добре, не ви разрешавам. Имам нужда от моя свидетел. — Той направи гримаса. — Макар и да не бих казал, че ви обвинявам.

Стискаше я здраво, но Никълъс ѝ бе показал хватки, с които да се освободи. Ако го направи, би означавало, че ще причини болка на Кейблър, а той не го заслужаваше, защото се опитваше дай помогне. Пое дълбоко дъх.

— Вече може да ме пуснете. Няма да му направя нищо.

Кейблър веднага я пусна.

Ричард успя да седне замаян и предпазливо пипна корема си.

— Какво, по дяволите, се е случило с теб, Нел?

— *Ти* ми се случи. Ти и Мариц и... — Обърна се кръгом. — Ако желаете да остане цял, по-добре ме изведете оттук, Кейблър.

— Не че го искам, но трябва да го направя. Ако имах избор, бих го прегазил с автобус. — Хвана я за ръка и се опита да я изведе.

Тя се освободи от ръката му и се обърна отново към Ричард:

— Искам да знам само още нещо. Защо се ожени за мен?

Той се усмихна злобно.

— Ти защо си мислиш? Ще се ожения за едно обикновено нищожество, достатъчно глупаво, че да забременее? Баща ти ми даде тлъст чек, както и блестящо препоръчително писмо до Мартин Брендън.

Сметна, че е успял да я засегне. Не си даде сметка, че думите му скъсаха последната тънка нишка помежду им и направиха Нел свободен човек.

— Нямахте нужда да ѝ го казваш — обади се Надин, докато му помагаше да се изправи на крака. — Понякога си истински негодник, Ричард.

Кейблър внимателно изведе Нел от стаята.

— Съжалявам, че трябваше да преживеете всичко това — каза, докато държеше външната врата отворена. — Нямахте друг начин да ви докажа, че Танек ви лъже.

— Той знаел ли е всичко това?

— Найджъл Симпсън му е дал информация.

— Откъде сте толкова сигурен?

— Риърдън беше в Атина, разговарял е с доктора, когото пратихме в Медас да установи смъртта на Колдър. Душеше тук и там и се опитваше да открие къде сме скрили Колдър.

— Никълъс е знаел, че е жив и не ми е казал?

— Казах ви, че от неговата черга всички са еднакви. — Хвърли поглед назад към къщата, докато вървяха към колата. — Доста впечатляващо се представихте. Това работа на Танек ли е?

Тя дори не чу въпроса му.

— Защо ли не ми е казал?

— Предполагам, че е съставил план за вас и подобна дреболия като жив съпруг би ви отклонил от него.

Отново я убеждаваше, че Никълъс я е използвал като примамка. За пръв път се замисли дали е прав. Никълъс бе много умен. Възможно ли е да я е манипулирал и я е накарал да мисли, че му е подвластна? Не може да е била толкова глупава, но...

По-късно щеше да разбере. Беше прекалено разстроена и ядосана, за да мисли ясно.

— Мога ли да ви имам доверие, че ще запазите в тайна това? — попита Кейблър. — Рискувах службата си, като ви доведох тук. Нали няма да пратите анонимно съобщение на Гардо къде се намира Колдър?

— Какво ви кара да мислите, че Гардо знае, че е жив?

— Риърдън не е единственият, който разпитва, а Симпсън не е получил информацията си от нас.

Тя пак усети, че се ядосва.

— Обещавам да не влизам във връзка с Гардо. — Добави студено: — Но не мога да ви обещаая, че сама няма да убия този негодник.

— От това се боях. — Въздъхна. — Значи ще трябва да преместя Колдър някъде...

— Готова ли си да тръгнеш?

Нел се обърна и видя Никълъс, който вървеше към тях по улицата.

— Искате доказателство, че е знаел за съпруга ви. Ето го — измърмори Кейблър. — Закъсня, Танек. Не вярвам, че тя ще дойде с теб.

— Знаел си — прошепна тя. До този миг не бе признала и пред себе си колко силно желаше да вярва, че не я е излъгал и за това. — Знаел си всичко и не си ми казал.

— С времето щях да ти кажа.

— Кога? Догодина? След пет години?

— Когато е безопасно. — Той се обърна към Кейблър: — Трябваше да я доведеш тук, нали? Знаеше, че Колдър все още е в опасност, и я доведе. Тя не биваше да приближава до него.

— Той е скрит добре тук, в Бейкърсфийлд. Тя не бива да приближава до теб. Вече го разбра. Не можеш да продължаваш да я използваш...

Нел бе хвърлена на земята, сякаш я покоси гигантски юмрук!

Никълъс също бе съборен, но вече лежеше върху нея и я пазеше от падащи отломки.

„Откъде ли се сипят? — зачуди се тя озадачена. — Какво се бе случило?“

През рамото на Никълъс отправи поглед към къщата.

По-скоро към онова, което бе останало от нея. Прозорците ги нямаше. Верандата бе изчезнала. Южната стена липсваше и всичко бе обвито в пламъци. Фучащи пламъци като огромни езици.

— Какво стана? — попита тя недоумяващо.

— Бомба. — Кейблър беше на колене, лицето му бе порязано и кървеше. Бе свил ръцете си в юмруци, докато наблюдаваше къщата с безпомощна ярост. — По дяволите, *очистиха го!*

Говореше за Ричард. Ричард бе в къщата. Ричард бе мъртъв. Надин бе мъртва.

Преди малко тя разговаря с тях, а сега бяха мъртви.

Смътно усети, че Никълъс се бе вдигнал от земята и я дърпаше да стане.

— Хайде. Трябва да се махаме оттук.

Кейблър се изправяше бавно, като се взираше в останките.

— Дяволите да ги вземат. В ада да изгорят живи.

Танек я хвана за ръката и я поведе надолу по улицата към колата си.

— Къде си мислите, че отивате? — попита инспекторът, когато се обърна към тях.

— Далеч оттук. Или искаш и нея да хванат?

— Може да не е бил Гардо. Ти се появи на много удобно място. Възможно е да си бил ти.

— Много ти харесва да мислиш така. Така няма да те обвинят, че си ги завел до Колдър. — Погледна го в очите. — Обаче не вярваш, че

съм аз. Знаеш, че сгреши, като я доведе. Вероятно я следят от момента, когато се появи пред къщата на Лийбър. Последвали са ви тук и докато сте били вътре и сте разговаряли с Колдър, те са сложили бомбата в газовата тръба.

— Не са могли да ни последват дотук. Дал съм нареждане полетите на Агенцията за борба с наркотиците да се пазят в тайна.

— Трябвал им е Колдър. Предложи достатъчно пари на когото и да е и тайните престават да съществуват. Знаеш го не по-зле от мен.

Кейблър отвори уста, за да възрази, после размисли.

— Да, знам — отвърна.

Отведнъж изглеждаше състарен, сломен.

— Сега ще ми разрешиш ли да я отведа от бойното поле, преди да са я убили?

Той помълча, после кимна рязко.

— Махайте се. — Обърна се към Нел: — Трябва да направя рекапитулация на щетите, по-късно ще се свържа с вас. Ако сте умна, ще запомните това, което видяхте тук тази вечер, и няма да му позволявате да ви използва. — Хвърли поглед назад към горящата къща. — Иначе и вие ще умрете като Колдър.

— Опазих я цели пет месеца. — Никълъс я дръпна и я поведе към колата си.

Хора наизлизаха от съседните къщи, забеляза тя безчувствено. В далечината се чу сирена. Никълъс отвори вратата на колата.

— Влизай.

Тя постоя нерешително и хвърли поглед назад към Кейблър.

Той вече не гледаше към къщата. Беше се навел над отворената врата на колата си и говореше по телефона.

Каза, че ще прави рекапитулация на щетите.

Какво ли би могло да се направи в този ад? Ричард и Надин бяха мъртви.

Тя влезе в колата и Никълъс затръшна вратата.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Добре ли си? — попита Никълъс тихо, докато маневрираше с колата.

Тя не отвърна направо.

— Кейблър ще си навлече ли неприятности?

— Може би. Направи голяма грешка. Но той упражнява голяма власт в Агенцията. Няма да го изхвърлят.

— Грешката не беше негова. Не е могъл да знае, че ще ни преследват.

— Не желая да говоря за Кейблър. Не давам и пукната пара за него. Ти как си?

— Добре. — Стискаше здраво чантата си. Трябваше да се хване за нещо, за каквото и да е. Като че всичко се изплъзваше от ръцете ѝ. — Къде е Джейми? Дойде ли с теб?

— Чака на летището. Натам отиваме.

— Няма да се кача на самолета с теб.

— Ти да не мислиш, че ще те отвлека?

— Не знам какво се готвиш да правиш.

— Просто искам да те изведа от града.

— Откъде да знам? Как мога да съм сигурна, че каквото ми казваш, е вярно?

Той изруга тихо, неочаквано спря до бордюра под улична лампа и изключи мотора.

— Добре. Хайде да поговорим.

— Не ми се говори. — Струваше ѝ се, че ще рухне.

— Погледни ме.

Тя продължи да гледа право напред. Той хвана брадичката ѝ и извърна лицето ѝ към себе си.

— Добре. Нямам намерение да те принуждавам да правиш нещо, ако не го желаеш.

— Няма да успееш.

— Вярно е, че бих могъл да си навлека неприятности. Доста добре съм те научил. — Погали я с пръст по бузата. — Но не можах да те науча как да понесеш подобно нещо. Просто трябва да дишаш дълбоко и да изчакаш да мине шокът.

— Защо трябва да съм шокирана? Понеже видях как двама души изгоряха ли? И аз бих могла да сложа бомбата. Ричард започна всичко.

— Много строго съдиш.

— Млъкни. — Тя трепереше. — Пали колата. Казах ти, че не желая да говоря.

Той се опита да я прегърне и да я привлече към себе си. Тя настръхна.

— Пусни ме. Не ме докосвай.

— Когато престанеш да трепериш.

Тя се отдръпна към края на седалката.

— Добре, аз съм лъжец и ти не ми вярваш. Тогава ме използвай. Вземи каквото можеш от мен. Тогава всичко ще е наред.

— Свали си ръцете.

Той я пусна.

— Добре. Да поговорим. Понякога това помага.

— Не желая да говоря.

— Разкажи ми за Колдър.

Тя поклати глава.

— Не съм си представял, че смъртта на този негодник ще те разстрои толкова много.

— Мразех го — каза тя. — Джил нямаше да умре, ако не бе работил за Гардо. Щях да го убия, ако Кейблър не ме бе спрял. Искях да го видя мъртъв.

— Искаше ли и тя да умре?

— Надин ли? Не. Не знам. Не смятам, че е искала да ме засегне... Не знам.

— Но те ти отнеха всичко.

— Прав си.

— Плашиш се, понеже се чувстваш безпомощна. Пак ще ти се случи. Човек не може винаги да контролира всичко. Понякога му остава само да реагира.

— Пали колата.

— Къде отиваме?

— Ще ме закараш до летището.

— Ще ми позволиш ли да те отведа отново в ранчото?

— Ти май се шегуваш.

— Не ми е до шеги. Какво ще правиш?

— Плановете ми не са се променили.

— Но вече не съм включен в тях.

— Не ти вярвам.

— Но имаш нужда от мен. Това не се е променило. Допускаш чувствата да ти пречат. — Погледна я. — Добре, излъгах те. Основно поради пропуск, но все пак това е начин за измъкване. Излъгах те. Вярваш ли на Кейблър, че се опитвам да те използвам за примамка?

— Вярвам, че си способен на всичко.

— Не ми отговори.

— Не — отвърна тя рязко.

— Направил ли съм нещо, което да те постави в опасност?

— Не.

— Тогава какво толкова отвратително съм направил?

— Ограби ме. Измами ме — отвърна тя яростно. — Това е мой живот. Имах право да знам за Ричард. Имах право да отида при Таня, когато беше в опасност.

— Да, ограбих те от тези права и бих го направил отново.

— Нима очакваш, че ще продължаваме сякаш нищо не се е случило?

— Не, очаквам да разбереш, че ще те лъжа и мамя, ако засяга твоята сигурност. Очаквам от теб да се научиш да се приспособяваш и да се защитаващ срещу това. Но очаквам също да ме използваш по начина, който бе намислила в началото. Защо да не го направиш? Помисли спокойно и логично. Не съм ли прав?

Идеше ѝ да изкрещи и да го удари. Не искаше да действа логично. Чувстваше се самотна и предадена и ѝ се искаше той да страда заради това.

— Това е моята област. Познавам пътя около мините. Смъртта на Колдър не те ли научи на нещо?

Тя потръпна, като си спомни последния поглед, който хвърли към горящия ад. Експлозията стана най-неочаквано. Дори не бе сънувала... А Никълъс веднага е разбрал какво се е случило. Трябваше

да се абстрахира от обидата и гнева. Нямаше нужда от тях. Всичко останало може да се бе променило, но не и това.

— Няма да се върна в ранчото.

— Това вече го разбрахме.

— Няма да чакам до края на годината. Веднага заминавам за Париж.

— Щом така искаш.

Тя го изгледа подозрително. Беше се съгласил твърде лесно.

— Ще направя резервация още щом пристигнем на летището. Ще имаш ли нещо против, ако Джейми дойде с нас? Може да ни бъде от голяма полза.

— Нямам нищо против.

— Добре. Тогава се облегни и остави всичко на мен.

— Това е последното, което възнамерявам да направя. Няма повече да повтарям тази грешка. — Погледна го в очите. — Има много грешки, които няма да повтарям. Не смятай, че всичко ще бъде същото, Никълъс.

— Няма защо да ми го казваш. — Запали мотора. — Също като теб и аз ще се науча да се приспособявам.

— Къде ще се настаним? — попита Нел, след като влезе в тъмносиния фолксваген, който Джейми нае на летището „Шарл дьо Гол“.

— Държа апартамент в покрайнините на града. Нищо особено, но има предимството, че човек може да се уедини. Тази вечер ще спим там.

— Дотолкова, доколкото може човек да се уедини в Париж. — Джейми се качи на задната седалка. — Не бива да разчиташ, че Гардо не знае за апартамента.

— Не разчитам на нищо. — Ник изкара колата от паркинга. — Затова трябва утре да потърсиш и да намериш нещо извън града. Не искам да рискувам хората на Гардо да видят Нел. Известно им е, че е жива, но не знаят как изглежда. Това е нашето предимство.

Тя го изгледа въпросително.

— Ако реша да те пратя в клетката на тигрите — добави Никълъс, — може би ще постъпя така, както Кейблър ти каза, че ще

направя, и ще те подложя на риск.

Тя поклати глава.

— Не би го направил.

— Защо да се тревожа, когато ти самата желаш да го извършиш? — Сви рамене. — Въпреки загрижеността на Кейблър цената ти като примамка е спаднала. Вече не би трябвало да си тяхна цел.

— Защо?

— В началото бе набелязана за жертва като наказание за Колдър. След това Мариц тръгна да те търси, за да се опита да разбере къде се намира съпругът ти.

— Но ти направи така, че да не знам нищо за това, нали? — изрече тя горчиво.

— Те обаче не го знаеха. Логично е да се предположи, че една съпруга знае къде се намира съпругът ѝ.

— И затова смяташ, че тя е в безопасност, така ли? — попита Джейми.

— Може би. Вече би трябвало да е отпаднала от списъка на Гардо. — Погледна я крадешком. — Но може би все още си в този на Мариц. Той е маниак.

Той наистина бе чудовище.

— Знам. — Косата ѝ настърхна от тази мисъл. — Но това може да се окаже също в наша полза.

— От друга страна, той може да те смята просто за поръчка и да те остави на мира.

— По-добре още днес да тръгна да търся друга квартира — каза Джейми. — Когато стигнем до апартамента, ще ви оставя, а аз ще се опитам да намеря нещо.

Никълъс отключи вратата на апартамента и ѝ направи път да влезе.

— Много хубаво. — Тя огледа всекидневната. Удобна, елегантна, просторна. Последното трябваше да го очаква. Никълъс винаги обичаше обширни пространства. — Коя е моята стая?

Той ѝ посочи вратата вляво.

— В гардероба има хавлия. Утре ще купим всичко, от което имаш нужда.

— Добре. — Тръгна към вратата, която ѝ посочи.

— След като се освежиш, ела в кухнята. Хазаинът държи хладилника зареден с основни храни. Ще направя омлет. В самолета не яде.

— Не съм... — Замълча. Беше гладна и нямаше смисъл да упорства. — Благодаря.

— Да, трябва да поддържаш силите си — изрече тихо Никълъс. — Все пак работа ни чака.

Тя не обърна внимание на ироничния му намек и внесе сака си в спалнята. В момента не ѝ бе останала много енергия. Едва се владееше.

Отиде в банята и изми лицето си. Не приличаше на подгонено животно, както се чувстваше. Лицето, в което се взираше в огледалото, бе бледо и малко измъчено, но бе същият красив образ, който Джоуъл ѝ бе дал преди няколко месеца.

Джоуъл. Изпита голямо съжаление, когато си спомни колко огорчен бе в болницата. Не го обвиняваше. Той обичаше Таня, а за малко не я убиха заради нея. Но ако Никълъс бе прав и Нел вече не беше тяхна цел, тогава Таня също би трябвало да бъде в безопасност. Можеше само да се надява.

Избърса лицето си и тръгна към кухнята.

— Налей кафето и седни до бара. — Той вадеше чинии от шкафа. — Храната ще бъде готова след малко.

Тя наля кафето от машината на плота и отнесе чашите до бара.

Никълъс донесе омлетите и седна срещу нея.

— Добър апетит.

Тя опита с вилицата. В омлета имаше гъби и сирене и бе изненадващо вкусен.

— Вкусен е. В кухнята в Хонконг ли се научи да готвиш?

— Учил съм тук и там. Омлет се приготвя лесно. — Започна да се храни. — Какво смяташ да правиш?

— Да намеря Мариц.

— Трябва да имаш план, по дяволите!

— Знам. Ще го съставя. Не съм имала време да помисля.

— Искаш ли да чуеш моя?

— Не, ако е свързан с изчакване.

Ръката му стисна вилицата.

— За след повече от месец е.

Тя не отговори.

— Слушай, Гардо е много предпазлив човек, но има страст към саби. Какво мислиш, че е готов да направи за сабята на Карл Велики?

— На Карл Велики? — Съмтно си спомняше, че е виждала сабята, изложена в музей. — Смяташ да я откраднеш ли?

Той поклати глава.

— Не, но ще кажа на Гардо, че съм го направил и съм заменил истинската с фалшификат.

— Няма да ти повярва.

— Защо да не повярва? — Усмихна се. — Знае, че съм го правил и по-рано.

Тя се взря в него.

— Сериозно?

— Е, не съм пробвал със сабя. — Отпи от кафето си. — Но принципът е един и същ. От миналия април съм поръчал на един майстор на саби в Толедо да й направи копие — ще изглежда много стара. Ще пратя снимки на Гардо и ще му предложи някой от неговите експерти да разгледа сабята преди него. Без химическа проба никой няма да разбере, че има разлика. Ако поискам среща насаме с него, за да му я покажа, смятам, че няма да устои.

— Той не знае ли, че имаш намерение да го убиеш?

— Знае.

— Тогава ще е глупак, ако се срещне с теб.

— Не и когато е на своя територия, в замъка си, пълен с гости и негови хора.

— Тогава ще те убият.

— Не е много вероятно. Съдружниците му ще се разтревожат много.

Говореше за Сандекес, реши тя. Неговата застрахователна полица.

— Все пак е опасно.

— Но може да стане... ако се согласиш да изчакаш.

— А Мариц?

Той се поколеба.

— Има вероятност да не е в Белвин. Гардо сигурно смята, че е твърде рисковано да го крие там след нападението на Таня.

Тя го погледна в очите.

— Тогава къде ще изпрати Мариц?

— Джейми ще се свърже с някои хора и ще се опита да открие къде е.

— Ти *знаеше*, че според мен Мариц трябваше да е тук.

— Може и така да е. Наистина не знам — Допи кафето си. — Нали ти ми каза да тръгваме за Париж.

— Не ми трябва Гардо без Мариц.

— Тогава ще се опитаме да ти го намерим.

— Няма да позволя повече да връзваш ръцете ми, Никълъс. Искам го сега.

— Признай ми поне малко интелигентност. Не бих опитал нещо толкова грубо като това да връзвам ръцете ти. — Облегна се на стола. — Разбирам, че отказваш да чакаш.

— Не си ми посочил никаква причина, за да чакам.

— Представих ти важна причина. Така ще е по-безопасно.

— Преди малко ми каза, че Гардо ще направи всичко възможно, за да не те убие.

— Както и да се предпази той самият да не бъде убит. Освен това чадърът на Сандекес не се простира и върху теб.

Тя рязко стана от стола.

— Чаках твърде дълго. Намери ми Мариц, иначе сама ще го откроя.

Излезе от кухнята и се прибра в стаята си. Повече не можеше да спори с него. Във възраженията му може би имаше логика, но ѝ се искаше да свършва с всичко това. Всичко се променяше и пръскаше като трески около нея. Черното стана бяло, а бялото — черно. Вече нищо не бе същото. Прекалено дълго продължи.

Дълго стоя под горещия душ, после позвъни на Таня в болницата. Казаха ѝ, че сутринта била изписана. Обади ѝ се вкъщи.

— Как си? — попита, щом тя вдигна слушалката. — Как е глезенът ти?

— Боли ме. Мога само да подскачам с бастун. Къде си?

— В Париж.

От другата страна на линията Таня замлъкна, после попита:

— Заради Мариц?

— Дано да го открием. Никълъс твърди, че може да не е в Белвин, и понеже те е нападнал, Гардо го е отстранил. Трябва да открия начин да го накарам да се появи. — Направи гримаса. — Кое то сигурно няма да е лесно. Никълъс казва, че за Мариц може просто да съм била поръчка и вече не влизам в плановете им.

— Слава Богу. — Последва пауза, после Таня попита от любопитство: — Защо?

Ръката на Нел стисна слушалката, когато отново си представи пламналата викторианска къща.

— Някой друг път ще ти разкажа. Утре ще се преместим, но щом се настаним някъде, ще ти се обадя да те питам как си.

— Само не утре. — Гласът на приятелката ѝ прозвуча скръбно. — Утре е погребението на Фил. Ще бъде в родния град на родителите му в Индиана и сигурно ще се върнем късно вечерта.

— Достатъчно добре ли си, за да пътуваш? Фил би те извинил.

— Той ме спаси. Даде живота си. Наистина съм добре.

Въпросът ѝ бе глупав. Нел знаеше, че ако бе необходимо, Таня би лазила дотам на четири крака.

— Пази се. Поздрави Джоуъл.

— Нел — започна колебливо Таня, — не му се сърди, че е ядосан. Ще му мине. Дразни се от всички, защото обвинява себе си.

— Не го обвинявам. Прав е. Мен трябваше да нападне, не теб. — След малко добави: — Тръгнахме набързо. Нямах време да изпратя цветя на Фил. Би ли го направила вместо мен?

— Ще ги поръчам по телефона веднага щом свършим разговора.

— Оставям те да почиваш. Довиждане, Таня.

Таня приключи телефонния разговор и се обърна към Джоуъл:

— Тя е в Париж.

— Чудесно. Да ѝ изпратя ли билет до Тимбукту?

— Не е честно. Нел няма вина в случая.

— Не желая да бъда честен. Бесен съм.

— На себе си, понеже не си включил алармената система. Не те обвинявам.

— Би трябвало — каза той. — Проявих престъпно лекомислие.

— Не си подозирал, че има опасност. Самата аз не знаех. Беше само някакво неясно усещане.

— Кое то не си споделила с мен.

— Ти си зает човек. Трябва ли да ти губя времето с нещо, което би могло да се окаже пълна глупост?

— Да.

Тя поклати глава.

— По дяволите, ти едва не умря!

— Оттогава трепериш над мен. Отмени всичките си приемни часове, а аз не мога да отида дори до банята без теб. — Усмихна се унило. — Доста е неудобно.

— Не бива да се смущаваш. Аз съм лекар. — Изправи се и прекоси стаята. — И като твой лекар ти казвам, че е време да дадеш почивка на глезена си и да си легнеш. — Вдигна я на ръце и я понесе към стълбите. — Не искам да чувам никакви възражения.

— Няма да ги чуеш. Уморена съм. — Зарови лице в рамото му, докато той я качваше по стълбата. — Странно, че когато на сърцето ти е тежко, тялото ти се чувства уморено. Това бедно момче беше...

— Не говори за това.

— Откакто се случи за нищо друго не мисля. Такова нещастие...

Той я положи на леглото и я зави с плетената покривка.

— Онзи злодей никога повече няма да те докосне — изрече решително.

Тя се усмихна слабо.

— Няма да му позволиш, като отменяш всичките си приемни часове и ме водиш в банята ли?

Той седна на леглото до нея и хвана ръката ѝ.

— Знам, че не съм Танек — започна смутено. — Аз съм Пол Хенрейд, дори не и Хъмфри Богард, но се заклевам, че повече няма да позволя нещо лошо да ти се случи.

— Не разбирам за какво ми говориш. Кой е Пол Хенрейд?

— От филма „Казабланка“. Както и да е. — Погали я по косата. — Важното е да знаеш, че ще направя така, че до края на живота си да си в безопасност.

— Струва ми се, че казваш нещо много важно, но го правиш много неумело. Да не би да искаш да ми кажеш, че от благородство вече няма да ме изключваш от живота си?

— Трябва да го направя. Ще съм истински негодник, ако не...

— Ш-ш-т-т. — Тя сложи ръка върху устата му. — Не разваляй всичко. Кажи ми думите, които искам да чуя.

— Обичам те — изрече той искрено.

— О, това го знам. Кажи ми останалото.

— Желая да живееш с мен. Не искам никога да ме напускаш.

— Добре. И?

— Ще се омъжиш ли за мен?

Усмивка засия на лицето ѝ.

— Много ще се радвам. — Прегърна го и го привлече към себе си. — Както и ти. Обещавам ти, Джоуъл, че ще те направя щастлив.

— Вече го направи. — Притисна я по-силно и измърмори: — Не знам защо ме желаеш, но вече ме имаш.

Тя го целуна възторжено.

— Можеш да продължаваш със същата скромност. Според мен това е чудесна черта. — Усмивката ѝ се стопи. — Обаче избра много лош момент за подобно предложение. Толкова се опитвах да те накарам да легнеш с мен, а сега не е...

— Знам, че не си добре. Не бих...

— Не е заради глезена ми, просто е неприлично. Скърбим за добър приятел.

Той кимна и нежно я целуна по бузата.

— Ще те оставя и ще отида да видя какво да приготвя за вечеря.

Тя поклати глава.

— Няма да правиш нищо подобно. Този миг е прекрасен. Ще останеш тук, при мен, ще се прегърнем и ще си разказваме какво мислим. — Отмести се и го притегли да легне до нея. Сгуши се до него. — Виждаш ли, нали и така е хубаво? Гласът му издаваше вълнението му:

— Да, хубаво е.

— Когато думите ни свършат, ще пуснем телевизията.

— Телевизия ли? — повтори той изненадан. — Искаш да гледаш телевизия?

— Видео. — Целуна го по врата. — Ще ми пуснеш касетата на „Казабланка“. Трябва да опозная този Пол Хенрейд.

— Махай се оттук, Мариц — каза Гардо. — От Медас правиш само гафове. — Приблужи се до страничната масичка и си наля чаша вино. — После грешиш още веднъж, като идваш тук — нещо, което съм забранил.

Мариц пламна.

— Налагаше се да те видя. Не успях да се свържа по телефона с теб.

— Това не ти ли подсказа нещо?

— Нужна ми е защита. Полицията ме преследва. Таня Владос ме видя. Ще ме познае.

— Понеже си сгафил. Не ми трябва хора, които непрекъснато грешат.

— Все още мога да ти бъда от полза. Ако не ми беше наредил да изчезвам, щях да се погрижа за Ричард Колдър. Не бе необходимо да викаш външни хора, за да се заемат с него.

— Вярно е, така стана. Искях да бъда сигурен. Вече не мога да разчитам на теб, Мариц.

— Трябва само да се върна и да довърша Таня Владос. Тогава няма да има свидетел.

— Да не си посмьл да се доближиш до нея. Не мога да рискувам да те заловят. Знаеш твърде много. Ще останеш тук, във Франция, и ще се покриеш.

— Ще ми се обадиш ли, когато е безопасно?

— Ако ми потрябваш. Поддържай връзка.

Лъже, каза си Мариц. Този негодник да не го мисли за глупав? Ще се скрие някъде, после някой ще го намери и ще направи така, че никога да не го арестуват и най-после да престане да представлява заплаха за Гардо.

— Имам нужда от пари.

Гардо само го изгледа.

— Не прося. Дължиш ми.

— Плащам за успех, не за провал.

— Работя за теб от шест години. Виновен е само лошият късмет.

— Нямам поръчки за теб.

— Жената на Колдър.

— Тя вече не ме интересува.

Като обезумял започна да търси друга жертва.

— Танек. Ривил ми каза, че днес бил в списъка на пътниците за полета до Париж. Да заловя него.

— Казах ти, че не бива да се пипа.

— Ти го мразиш. Какво значение има? Позволи ми да го пипна.

— Засега има значение. Закрилят го. — Усмихна се. — Но още докато разговаряме, може да се окаже, че вече няма закрила.

— Ще почакам. Повери ми тая работа.

— Ще размисля. — Отиде до вратата и я отвори. — Дай адреса си на Брасо и чакай да ти се обадя.

„Или да дойде посетител с гарота“ — помисли кисело Мариц. Тръгна към вратата.

— Така ще направя.

Вратата категорично се затръшна зад гърба му.

Гардо бе свършил с него, за него той вече бе мъртъв. Ясно бе като бял ден. Но той нямаше да чака. Все още можеше да излезе от това положение, ако успее да си възвърне благоволенieto на Гардо.

Ще се скрие, но няма да съобщи адреса си на Брасо.

Ще бъде твърде зает, докато измисли начин да се спаси.

— Търсят ви на личната линия, господин Гардо. — Анри Брасо се усмихваше, докато му подаваше слушалката. — От Меделин.

Той пое слушалката.

— Готово ли е?

— Преди десет минути.

— Някакви проблеми?

— Мина съвсем гладко. Затвори телефона.

Брасо го изгледа въпросително.

— Позвъни на Ривил. Поръчай му да се заеме с онази работа, която обсъждахме. Веднага.

— Хубаво погребение. — Джоуъл отключи вратата и запали лампата в антрето. — Харесаха ми родителите на Фил.

— Няма хубаво погребение. — Таня побърза да влезе и извърна очи от покритата със сняг поляна. Бяха свалили жълтата лента около

къщата, но по снега още си личаха следите от кръв. — Всички са ужасни.

— Разбираш какво искам да кажа — каза ѝ.

— Извинявай, не исках да бъда рязка. — Бавно се приближи до прозореца. — Беше тежък ден.

— За мен също. Седни и си почини. Ще направя кафе. И двамата имаме нужда.

Тя не седна. Застана и се загледа в снега, където бе паднала и свита на кълбо се опитваше да избегне ножа на Мариц. Там загина Фил...

— Ето го. — Джоуъл се върна и ѝ подаде чаша. Сигурно бе стояла до прозореца по-дълго, отколкото си мислеше. Пое чашата.

— Бледа си като мъртвец — отбеляза той. — Не биваше да идваш. Много ти дойде.

— Още е на свобода — прошепна.

— Той не може да ти направи нищо. Смятат, че вече е напуснал страната.

— Нел не е сигурна къде е. Казва, че ще се опита да го привлече към себе си.

— По-добре да остави това на полицията.

— Полицията не може да спре тип като него. Той просто ще продължи да убива и да убива...

— Той не е някакъв свръхестествен демон, Таня. Човек е.

На нея ѝ се бе сторил като демон. Джоуъл не бе в състояние да го проумее. Но Нел я разбираше. Беше се сблъскала с демона и познаваше силата му.

Обърна се отново към прозореца.

— Мразя го.

Той сложи ръка на рамото ѝ.

— Фил беше добър човек.

— Не само защото уби Фил. Накара ме да се страхувам. Струваше ми се, че и по-рано съм изпитвала страх, но не беше същото. — Тръпки я побиха. — Все още се боя.

— Искаш ли да се махнем отук? Ще продадем къщата и ще заминем.

— Да се крием до края на живота си? На него това би му харесало. Би го сметнал за победа.

— Тогава какво искаш да направим?

Като че зимният мраз отвън бе проникнал и в къщата. Тя скръсти ръце на гърдите си, сякаш да се предпази от студа.

— Не знам. — Помълча известно време. — Нел не е сигурна, че ще привлече Мариц.

Той застина.

— Не ми харесва тази тема.

— Но мен ще ме последва.

— Няма — изрече решително.

— За него Нел е била поръчка, но докато е следил мен, той се е „увлякъл“. Трябваше да видиш лицето му, когато разбра, че няма да има време да ме убие, преди хората от охранителната служба да пристигнат. Никога не съм виждала подобен обезумял израз. — Усмихна се печално. — Да, за мен би се върнал.

Джоуъл я обърна към себе си.

— Казах ти, че няма.

— Не обичам да се страхувам. Докато се боя от него, той винаги ще ме преследва.

— Чу ли ме? Няма да ходиш никъде. Няма да те изпусна от погледа си.

— Ако изчезне? Тогава ще се озъртам цял живот. — Изражението ѝ стана решително. — Той няма да спечели, Джоуъл. Няма да му позволя да спечели.

— За Бога, това не е игра!

— За него беше.

Той я дръпна към себе си.

— Млъкни. Няма да те загубя. Чуваш ли? Няма да ходиш никъде.

Тя се отпусна в ръцете му: „Точно така, Джоуъл, дръж ме тук. Стопли ме. Искам да се чувствам в безопасност. Не ме пускай“.

Къщата, която Джейми намери, бе малка, разположена до брега. Бе кацнала на висока скала, гледаше към Атлантическия океан и скалистата крайбрежна ивица.

— Неприятно ли ти е? — попита я Никълъс. — Джейми сигурно не се е сетил.

— Не ме плаши. — Истина бе. Бе застанала на брулената от ветровете скала, но не се страхуваше. Бе съвсем различно от оградения балкон на Медас. Вероятно бе минало достатъчно време и болката се бе притъпила. Тя се обърна и влезе в къщата. Чиста и уютна, непретенциозно мебелирана.

Джейми я последва.

— Аз съм кръгъл идиот. Ще ми простиш ли?

— Няма какво да ти прощавам. Къщичката е много приятна.

— Е, няколко дни ще се наслаждаваш на морския въздух сама. Двамата с Ник заминаваме за Париж.

Тя се обърна към него.

— Защо?

— Ще търсим Пардо — счетоводителя на Гардо. Ник иска да провери дали няма да изскочи нещо оттам.

Човек никога не може да бъде напълно сигурен, така бе казал Никълъс.

— А Мариц?

— Докато сме там, ще се обърнем към два-три източника — обади се Никълъс от прага. — Тук си на сигурно място. Никой няма да те познае, а Джейми постъпи много предпазливо, за да се увери, че тук не е опасно. В бележника върху шкафа съм записал номера на телефона в колата.

— Защо не мога да дойда с вас?

— По същата причина, поради която дойдохме тук. Не желая някой да те познае. След като започнем да разпитваме, Гардо ще разбере, че съм в Париж. Ако те видят с мен, ще си направят заключенията и вече няма да разполагаме с никакво предимство. Разбираш ли?

— Да — отвърна тя бавно. — Кога ще се върнете?

— След ден-два. Да ти вярвам ли, че ще останеш тук?

— Кавъв смисъл има да ходя някъде, след като не знам къде е Мариц?

— Обещай ми.

— Ще остана тук. Доволен ли си?

Той се усмихна накриво.

— По дяволите, не. Вече съм забравил какво е да си доволен. — Обърна се настрани. — Хайде, Джейми, да тръгваме.

— Внимавай — изрече тя неволно.

Никълъс повдигна въпросително вежди.

— Ти си се загрижила? Това значи ли, че си ми простила?

— Не, но никога не съм искала да пострадаш.

— Човек трябва да бъде благодарен и на дребните неща.

Нел отиде до вратата, за да ги изпрати. След минути фолксвагенът се спусна по виещия се двулентов път и се изгуби от погледа ѝ.

Остана сама.

Самотата щеше да ѝ се отрази добре. Ще има време да мисли, да крои планове. От месеци не е била сама. Никълъс бе винаги край нея, говореха си, предаваше ѝ уроци, любеше я... Не, не беше любов, а секс. Нито един от тях не бе споменавал за любов.

Но понякога ѝ приличаше на любов.

В случая бе добре, че връзката им прекъсна. Двамата с Никълъс бяха тъй различни, като деня и нощта. Бе ѝ дал да разбере какво иска от нея и то не бе постоянна връзка. Нямаше бъдеще с такъв човек.

Бъдеще ли?

За пръв път установи, че мисли за друго, освен за Мариц. Това означаваше ли, че започва да оздравява?

Твърде рано бе да се каже, но ако оздравява, дължеше го колкото на Никълъс, толкова и на изминалото време.

Той я бе излъгал, бе я засегнал, бе я излекувал.

Прекалено много мислеше за този мъж. По-безопасно бе въобще да не мисли за него.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Пардо е уплашен до смърт — заяви Джейми, когато се върна в колата, спряла пред къщата на улица „Сен Жермен“ 412. — Няма да е лесно.

— За пари ли става дума? — попита Никълъс. Подкара колата и се насочи към Сена.

— Изкушава се, но знае какво се е случило със Симпсън. Според него на Гардо му е известно, че съм установил връзка с него, и не желае повече да се появявам. — Поклати глава. Последния път, когато разговарях с него, ми се стори, че работата може би ще се уреди, но явно нещо се е променило. Много е нервен.

— Което означава?

Сви рамене.

— И аз не знам. Единственото, което каза, бе, че сега не може да даде книгите. Където и да се скриел, Гардо щял да го открие.

— В такъв случай каква е разликата? — После Никълъс сам си отговори: — Получил е информация, която би могла да навреди на Гардо повече, отколкото да разкрие само обичайните му финансови операции.

— И аз така предположих. — Джейми се усмихна. — Успях да се сдобия със сведение, което би могло да представлява интерес за теб. Преди два дни Пардо получил нареждане да закрие сметката на Мариц. Гардо обяснил, че повече не е в списъка.

Гардо е изхвърлил основния си демон навън в мрака. Или може би е закрил не само сметката на Мариц, но и самия него. Не, Мариц не бе кой знае колко умен, но притежаваше инстинкт и бе хитър. Никълъс би се обзаложил, че се е скрил някъде.

— Бих искал да знам къде ли...

— Преследват ни — прекъсна го Джейми. — През две коли.

Изтръпна, когато погледна в огледалото за обратно виждане. Видя фаровете, но в тъмнината не можеше да определи марката и цвета на колата.

— Откога?

— Откакто излязохме от къщата на Пардо. Тъмнозелен мерцедес. Тръгна след нас.

— Смяташ, че следят Пардо ли?

— Възможно е. Но защо прекъснаха наблюдението над него и тръгнаха след нас?

Нямаше причина. Освен ако Пардо е прав и Гардо е чакал отново да влязат във връзка с него. Никълъс не се разтревожи. Гардо обичаше да го държи под око, по-рано също го бе преследвал. Преди за него това нямаше значение, но сега, след като научи новината, му се прииска да се върне при Нел.

— Ще опитаме ли да им избягаме? — попита Джейми.

Той кимна.

— Те познават Париж по-добре от нас, но по хълмовете извън града има много отклонения. — Натисна газта. — Хайде да видим дали ще намерим някое от тях.

Бе изминал шест километра по възвишенията, когато установи, че мерцедесът не ги преследваше.

Вече ги застигаше и с пълна скорост връхлиташе върху тях.

Удари ги по задната броня.

— По дяволите.

— Мястото не е добро — отбеляза Джейми мрачно, като огледа хълмистия терен. — Ако ни изхвърлят някъде тук, ще летим шейсет метра надолу по склона. Къде са тези отклонения, когато ни трябва?

Мерцедесът се блъсна отново в тяхната кола. Никълъс натисна газта докрай и фолксвагенът подскочи.

— Не можеш да се задържиш пред тях — изтъкна му Джейми. — Мерцедесът е по-мощен. Да не говорим, че е направен като танк.

— Знам. — Атаката целеше да ги убие. Това не бе предвидено.

Мерцедесът започна да ги задминава. Не можеха да му избягат. Щеше да ги изхвърли от пътя.

Добре. Щом щеше да стане така, по-добре той да избере мястото, а не да оставя избора на тях.

— Разкопчай си колана.

Джейми се подчини.

Предната броня на мерцедеса ги блъсна отляво.

Фолксвагенът се хлъзна и Никълъс с последно усилие успя да го задържи на пътя. Джейми изруга, когато главата му се удари в страничното стъкло. Потърка слепоочието си.

— Ако ще продължаваш в същия дух, отново да сложа колана.

— Не и ако искаш да се измъкнеш оттук жив. Ще дам настрани.

— Разбрах. Къде?

— На следващия завой. Наклонът там ми изглежда не толкова стръмен. Ще насоча колата към края на пътя и скачаме. Хвани вратата. Ще се опитам да намаля колкото е възможно, но те ще са точно зад нас и не искам да разберат, че не сме в колата.

Завоят изникна точно пред тях. Никълъс натисна газта докрай и колата отскочи напред. Мерцедесът изостана.

— Не съм сигурен, че идеята ти е добра — измърмори Джейми.

Танек освободи колана си.

— Нито пък аз.

Вече навлизаха в завоя. Той удари спирачки и колата се поднесе.

— Сега вече съм *сигурен*, че идеята не е добра — възкликна Джейми.

Никълъс завъртя волана към края на пътя и отвори вратата.

— Скачай!

Автомобилът стремително излетя от пътя и се спусна по нанадолнището.

При първия подскок изхвърли Никълъс от колата. Колкото до скачането...

Не можеше да диша. При падането въздухът излезе от дробовете му. Търкаляше са надолу. Къде ли бе Джейми?

Виждаше фаровете на фолксвагена, докато той продължаваше да подскача надолу по хълма.

Хвана един храст и се задържа здраво за него. Погледът му бе прикован нагоре към пътя.

Виждаха се фаровете на мерцедеса. Бе спрял на самия ръб на пътя.

Трима мъже се взираха надолу.

В колата или в него?

Беше твърде тъмно, за да го забележат. Сигурно наблюдаваха фолксвагена.

Колата спря в подножието на хълма. Щяха ли да слязат до долу, за да проверят?

Проблесна му цевта на автоматична пушка.

Шумът на куршумите бе заглушен от взрива на фолксвагена. Колата моментално избухна в пламъци.

Много чисто. Мисията бе изпълнена.

Дали ще ги преследват?

Не, качиха се обратно в мерцедеса.

Съвсем не е чисто свършена работа. По-скоро мързеливо. И слава Богу!

Няколко минути по-късно Никълъс вече не виждаше светлината на фаровете.

Къде ли, по дяволите, бе Джейми?

— Ник?

Отдъхна си, когато чу предпазливия шепот на Джейми. Той се намираше над него на склона.

— Тук съм. — Никълъс пусна храста и започна да се катери по хълма.

— Добре ли си?

— Дясната страна адски ме боли. А ти?

— Жив съм. Преди десетина минути не бих казал, че ще останем живи.

— Чак сега ми го казваш.

Джейми лежеше под издадена скала само на десетина стъпки от пътя. Никълъс стигна до него.

— Не исках да те обезкуражавам. Достатъчно близо ли бе, за да видиш кои бяха?

— Разпознах оня с автоматичната пушка. Ривил.

Един от най-способните хора на Гардо, на когото никога не биха дали подобна долнопробна задача като наблюдение на някакъв незначителен счетоводител. Изпратен е бил само с една задача.

— Май си загазил — каза Джейми.

Нел се събуди в тъмнината, разсъни се и я обзе ужас.

В къщата имаше някой.

Шумът, който идваше от всекидневната, бе приглушен, но несъмнено чуваше стъпки.

Мариц?

Как би могъл да узнае, че е тук?

Таня не би се изненадала.

Той наистина бе чудовище.

Пресегна се към нощното шкафче и хвана дамския колт.

Стана и с тихи стъпки тръгна към вратата.

Той продължаваше да се движи. Дали се качва към спалнята?

Не можеше да чака, за да разбере.

Ръката ѝ стисна колта, тя отвори вратата и светна лампата.

Никълъс стоеше до мивката. Глава му бе в кръв.

— Имаш ли нещо против да насочиш пистолета в друга посока?
Още не съм много сигурен в способностите ти като стрелец. — Обърна се към крана. — Постарах се да не те будя, но предполагам, че...

— Какво е станало с теб?

— Изхвърлиха ни от пътя. — Плискаше лицето си с вода. — Боя се, че ще се наложи фирмата „Херц“ да купи нов фолксваген.

— А Джейми?

— Вярвам, че нищо му няма. Зле се е ударил в ребрата. Спрях една кола и го оставих в най-близката болница за рентгенова снимка.

— Защо, по дяволите, и теб не те оставиха там? Изглеждаш така, сякаш имаш нужда от нова глава.

— Исках да се върна. Тази вечер всичко тръгна наопаки. Не биваше да се случва. Исках да се уверя, че не са открили къде съм те преместил.

— Те? — прошепна тя. — Имаш предвид Гардо ли?

— Джейми позна неговия човек Ривил. Нямам представа кой друг е бил в колата.

— Седни, искам да огледам главата ти.

— Не се тревожи. Свикнал съм сам да се закърпвам.

— В случай, че имаш нужда от шевове, ще ти услужа с моя комплект за шиене.

— Смяташ ли, че е хубаво да проявяваш сарказъм, когато толкова бързах да се върна, за да...

— Седни. — Тя прекоси стаята и му посочи стола до масата. — Чакай да те почистя както трябва. — Напълни леген с вода и взе кърпа за ръце. — След като колата е унищожена, как дойде дотук?

— Докара ме един селянин, който беше в болницата. — Когато тя започна да чисти кръвта от лицето му, той добави: — Знаеш, че това не е необходимо. Нямам дълбоки рани.

— Прав си. Нищо работа — каза, щом най-после стигна до раната на слепоочието. Ръцете ѝ трепереха. — Изглежда лесно кървиш.

— Всъщност това съвсем не е кръв. На връщане купих бутилка кетчуп. Терънс винаги ми казваше, че най-добрият начин да спечелиш съчувствието на жена, е, ако имаш някоя рана.

— Грешка. Въобще не те съжалявам.

— Как да не ме съжаляваш. По-бледа си от мен. — Усмихна ѝ се. — Няма грешка.

Прилоша ѝ, почувства, че се задушава.

— Явно нямаш нужда от помощта ми. — Захвърли кърпата. — Аз пък имам нужда от малко въздух.

Затръшна вратата след себе си и спря, за да поеме дълбоко дъх. Въздухът бе студен и я охлади.

— Не си избрала си най-подходящото място, щом ти прилошава от кръв. — Никълъс тръгна към нея.

Тя отстъпи.

— Просто имах нужда от малко въздух. Не ми прилошава от кръв.

— Би могла и да ме заблудиш.

— Май каза, че от страна на Гардо си в безопасност.

— Явно съм сбъркал.

— Защо те нападнаха? Какво стана с ценната ти застрахователна полица?

— Вероятно някой я е направил невалидна.

— Искаш да кажеш, че Сандекес е мъртъв.

— Това е логичното заключение.

— Защо си толкова спокоен? Тази вечер Гардо се опита да те убие. — Тя ускори крачки. — Ще го направи отново, нали?

— Като нищо.

— Никога вече няма да бъдеш в безопасност.

— Не е сигурно. Това просто означава, че трябва да действам внимателно, докато заздравя позициите си.

— Ако дотогава останеш жив.

— Признавам, че съм сгрешил.

— Престани да се смееш — обърна се тя към него яростно. — Не виждам нищо смешно в това.

— Нито пък аз. Но ти си сериозна и за двама ни.

Прииска й се да го удари.

— Точно така. Вярваш, че всяка минута трябва да се забавляваш. По дяволите, не разбираш ли, че току-що са съборили всичките ти проклети порти и че ще те смажат?

Той я гледаше изпитателно.

— Разбирам, че много те тревожи мисълта за моята смърт. Това ми харесва.

На нея не й харесваше. Не искаше да изпитва този ужас, който я обзе, когато го видя до мивката.

— Какво смяташ да правиш?

— Същото както и преди. Но вече много по-предпазливо.

— Дори не би трябвало да бъдеш в една държава с него. — Отмести очи от Никълъс. — Не е... нямам нищо против... ако не изпълниш закана си.

Усмивката му угасна.

— Забрави ли, че не съм започнал всичко това само за да ти помогна? Нямам никакво намерение да се откажа.

Нел не може да разбере дали се уплаши още повече, или си откъсна.

— Само исках да знам. — Замълча. — Естествено, че не би желал да...

— Нел — изрече той тихо. — Ще се оправя. Просто трябва да направя рекапитулация на щетите.

Рекапитулация на щетите. Същото бе казал Кейблър, когато гледаше горящата къща. Смърт, разрушение и известната рекапитулация на щетите.

— Както кажеш. Но при създадите се обстоятелства смятам, че няма да можем да се движим тъй бързо, както ми се искаше. По-добре да изчакаме Нова година.

— Щом така желаеш — леко се усмихна той.

— Въобще не го желая. — Обърна му гръб и тръгна към къщата.
— Не бива да рискуваме да те убият.

На следващата сутрин Джейми се появи с пресни кроасани и вестник. Подаде кроасаните на Нел и хвърли вестника на масата пред Никълъс.

— Казах ти, че си загазил.

— Сандекес?

— Мъртъв е. Убит в хасиендата си в планината от колумбийския отряд за борба с наркотиците. Всичко около къщата е пометено.

— Кога?

— Около три часа преди да тръгнем от къщата на Пардо. Тъй като осем часа след станалото не е имало официална информация, според мен на Гардо вече е било съобщено.

— Или е уведомил властите. Сандекес бе добре охраняван. Полицията от години се мъчеше да се добере до него.

Джейми подсвирна.

— Искаш да кажеш, че Гардо им е сервирал Сандекес. Боже мой, какъв лош човек.

— Защо е трябвало да го прави? — поинтересува се Нел. — Не ми ли каза, че Сандекес е един от хората, за които работи Гардо?

— Аз отдавна съм трън в очите на Гардо и премахването на Сандекес би могло да му помогне.

Джейми кимна.

— Би могъл да се изкачи по-нагоре по корпоративната стълбица, а колумбийското правителство бе определило награда от пет милиона долара за Сандекес. Тази сума добре ще попълни някоя от сметките на Гардо в швейцарските банки. Смяташ ли, че е подшушнал информацията на колумбийските власти?

— Възможно е. — Никълъс сви рамене. — Във всеки случай въпросът е спорен. Сандекес е мъртъв. Което означава, че ще трябва да остана с Нел извън полезрението, докато сме готови да действаме.

Тя си отдъхна, но незабавно се опита да го прикрие.

— Много разумно от твоя страна. — Отнесе кроасаните до микровълновата печка. — Но аз нямам намерение да се крия. Както каза, никой не може да ме познае.

— Мога ли да попитам къде възнамеряваш да отидеш? — попита я Никълъс.

— В Париж.

— Какво ще правиш там?

— Ще работя.

— Къде?

— Не знам още. Ти трябва да ми кажеш. — Обърна се и го погледна. — В коя модна агенция работи любовницата на Гардо?

— В „Ше Моламбр“. — Никълъс се взираше в лицето ѝ. — Какво имаш предвид?

— Трябва да отида на празника на Ренесанса. Съмнявам се дали Гардо ще ми изпрати покана, а за теб ще бъде много рисковано да откраднеш или да фалшифицираш. В „Спорт Илустрейтид“ пишеше, че всяка година като част от празника се провежда модно ревю. Жак Дюмоа подготвя специална колекция и е почти сигурно, че Гардо ще го помоли да използва агенцията на любовницата му за модели.

— Вярно.

— Имаш намерение да кандидатстваш в агенцията. — Джейми се усмихна. — Умно момиче. Едно време щеше да ни бъде от полза, Ник.

— Нямах опит — възрази той.

— Присъствала съм на десетки модни ревюта. Ще се престоря. — Обърна се към Джейми. — Ако можеш, пригответи ми препоръки и ми уреди да ме снимат, за да имам албум.

— Познавам един фотограф в Ница, на когото мога да се доверя — съгласи се той. — Дай ми три дни.

— Това не ми харесва — отсече Никълъс.

— Не съм и очаквала, че ще ти хареса. — Погледна го в очите. — Дали ще ме вземат?

— Много добре знаеш, че ще те вземат. — Усмихна се мрачно. — Кой няма да вземе Хубавата Елена?

— Добре. Знаех си, че ще стане. Освен това идеята ми харесва. В нея има някаква справедливост.

— Справедливост ли? — удиви се Джейми.

— Иска да каже, че притежава това изключително лице поради благоволенieto на Мариц и Гардо и би било честно да го използва срещу тях.

Трябваше да се сети, че Никълъс щеше да разбере съвсем точно мисълта ѝ. Той я познаваше много добре. Твърде добре. Извади кроасаните от печката и ги сложи на масата.

— Не съм толкова висока и слаба като повечето известни модели. Ще трябва да направиш препоръките безупречни, Джейми.

— Не се съмнявай. Освен това толкова ще харесат лицето ти, обзалагам се, че няма да забележат останалото.

Тя не бе толкова сигурна.

— Ще видим.

— Сигурно си го намислила отдавна — изрече тихо Никълъс.

— Оставихте ме сама два дни. Какво трябваше да правя?

— Боже опази! — Той се изправи и тръгна към вратата. — Напомни ми никога повече да не те оставям сама.

На следващата сутрин тъмнокос младеж донесе на крака сабята на Карл Велики. Бе облечен с черно кожено яке, пристигна на мотоциклет, а усмивката му будеше пълно доверие.

Той подаде обвития в кожа пакет на Никълъс.

— Заповядайте, сеньор. Най-хубавото произведение на баща ми, което някога е правил.

— Благодаря ти, Томас. — Тъй като младежът остана прав, загледан в Нел, той ги представи: — Томас Армандарис, Ив Билингс.

Томас ѝ се усмихна чистосърдечно.

— Аз също съм голям майстор. Някой ден ще стана много известен.

— Чудесно — изрече тя разсеяно и последва Никълъс в къщата.

Момчето тръгна след нея.

— Аз също много помагах за сабята.

Никълъс извади сабята от кожения калъф.

— Като награда за работата ми татко каза, че мога да отида за няколко дни в Париж на разходка. — Томас се усмихна на Нел. — Не вярвам да поискате да дойдете...

— Довиждане, Томас — каза Никълъс, взирайки се в сабята.

Той като че не го чу.

— Посещавал съм курсове в Сорбоната и знам много кафенета...

Танек насочи сабята към момчето.

— Сбогом.

Томас примигна и започна да отстъпва към вратата.

Нел не го винеше. Не беше виждала Никълъс такъв от онзи ден във Флорида, когато събори на земята сержант Уилкинс.

— Само се пошегувах, сеньор Танек — каза Томас.

— И аз така си помислих. — Усмихна му се той. — Кажи на баща си, че съм много доволен от сабята. А сега трябва да тръгваш за Париж, нали?

— Ами да. Веднага. — Момчето изхвъркна от къщата.

— Не биваше да го плашиш — каза Нел. — Достатъчно беше да му откажа.

— Беше много наперен. — Отново започна да разглежда дръжката на сабята. — И ме подразни.

Тя се вгледа в сабята. Беше виждала истинската сабя само веднъж, но този фалшификат изглеждаше поразително като нея.

— Прилича ли достатъчно?

Той кимна.

— Това е произведение на изкуството.

— Значи все пак ще я използваш.

— След като Сандекес е мъртъв, това е единственото ми оръжие в прекия и преносния смисъл.

— Ще влезеш в бърлогата на лъва. — Поколеба се. — Мислех си, че ако успея да вляза в Белвин и не ме познаят, защо ти не останеш тук и не ме оставиш аз да свърша всичко?

Той се взря в нея и зачака.

— Разумно е — продължи бързо тя. — Забрави за сабята. Ще те познаят и няма начин да излезеш жив.

— Случайно минавало ли ти е през ума, че се опитваш да ме изключиш от всичко? — попита тихо. — Че ме ограбваш.

Думите бяха познати, тя също ги бе използвала.

— Това е различно.

— Човек винаги казва, че е различно, когато се отнася до него. — Усмихна се. — Разбирам прекрасно. Престанала ли си да се чудиш защо толкова твърдо бях решил да те държа в ранчото и да те закрилям?

— Защото си арогантен и се смяташ за единствения на света, който...

— Знаеш, че това не е причината. — Погледна я в очите. — Но може би още не си готова да извадиш главата си от пясъка.

Тя го погледна объркано.

— Не ми харесва това.

— Знам. Но ще трябва да се приспособиш. Като мен. — Обърна се отново към сабята. — Освен това за спасяване на положението ще трябва да помисля и за друг план.

— Рекапитулация на щетите?

— Точно така. — Извади купчина снимки от чекмедже в кухнята и започна да ги сравнява със сабята. Промърмори: — Удивително произведение.

Явно, че за него разговорът бе приключил. Тя тръгна към вратата.

— Мариц няма да бъде в Белвин.

Обърна се и го погледна.

— Сигурен ли си?

Той кимна.

— Гардо му е бил дузпата. Ще трябва да се справяме с тях един по един. Ще се съсредоточим върху Гардо, а после ще се заемем с Мариц.

Освен страх и объркване Нел изпита разочарование.

— Но ще можем ли да го открием?

— Ще го открием. — Сложи снимка на дръжката до истинската. — След като заминеш за Париж, не искам да се връщаш тук, докато не сме готови за действие.

— Защо?

— Много е опасно. Щом ще бъдеш Ив Билингс, бъди. Сприятели се с останалите модели. Никакви тайнствени изчезвания през уикендите. Прекарай ги в Париж.

— Разбирам. — Кой знае защо настроението ѝ се развали. Той бе прав, разбира се. Заминаването за Париж бе нейна идея и трябваше да я осъществи. — Налага се да помислим за план.

— Не и преди да вляза във връзка с Гардо и разбера как стоят нещата. Ще дойда в апартамента ти вечерта преди да тръгнеш за Белвин. Дотогава никакви контакти, освен ако не е за нещо спешно.

Тя се опита да се усмихне.

— Струва ми се разумно.

— Утре ще заминете с Джейми за Ница за снимките. Той вече е наел малък апартамент близо до Сорбоната. Не е кой знае какво. Като за студент или за манекенка, която едва сега си пробива път и не може да си позволи по-хубаво жилище.

— Джейми е много експедитивен.

— Повече, отколкото можеш да си представиш. Беше прав.

Всъщност тя не бе част от живота им и в никакъв случай от общото им минало. Привързаността, която изпитваше към тях, щеше да изчезне още щом ги напусне.

— Ще бъдеш ли внимателен? — Нямахше намерение да задава този въпрос, той просто се изплъзна от устата ѝ.

Той вдигна очи и се усмихна.

— От какво? От чайките ли? Или искаш да ме пратиш обратно в ранчото?

Да, наистина го желаше и при това би заключила всички порти зад гърба му. Той също го знаеше.

— Поради замърсяването напоследък човек не знае какви бактерии носят чайките — изрече тя весело. — Ще отида да си приготвя багажа.

Сабята го примамваше като песен на сирена.

Гардо изучаваше цветните снимки с лупа.

Дори и да бе фалшификат, той бе съвършен.

Но би могла да бъде и истинска. Танек умееше да се сдобива с разни произведения на изкуството.

От вълнението, което го обхвана, ръката му се разтрепери. Сабя на завоевател. Вероятно на най-големия завоевател, живял някога на света.

Танек бе предвидил чувството, което изпита. Манипулираше го.

Сабята на Карл Велики.

Би ли се осмелил да му предложи фалшификат?

Това бе капан и щеше да го подмами към смъртта.

Били са правени опити за посегателство и върху живота на Карл Велики, но силата и умът му са го възвисили над по-глупавите, пожелали да го убият.

Както и той, Гардо, се извисяваше над Танек.

Палецът му нежно докосна дръжката на сабята на снимката. Невероятна. Великолепна.

Негова.

— Съжалявам, госпожице, не можем да ви използваме. — Моламбр почука върху отворения албум пред себе си. — Снимките са много впечатляващи, но ние се занимаваме само с професионални модели, а вие не отговаряте на нашите изисквания.

— Понеже не съм достатъчно висока ли?

— Метър и седемдесет? Липсва ви сила и излъчване. Задължително е да притежавате присъствие, когато представяте дрехи. Вероятно ставате за нийоркски ревюта, но нашите дизайнери имат повече изисквания. — Той сви рамене. — Продължавайте да се снимате. Голямото ви бъдеще е там.

— Само че има толкова много списания. Искам да участвам и на ревюта.

Той затвори албума и й го подаде.

— Както казах, много съжалявам.

Бе категоричен. Тя се изправи и взе албума.

— Приятен ден, господин Моламбр.

Удари на камък.

Е, ще трябва да го заобиколи.

— Какво мога да сторя за вас, госпожице Билингс? — запита с безразличие Селин Дюмоа.

Нел не бе и очаквала друго, освен безразличие. Жак Дюмоа бе един от водещите моделиери на света. Такива хора се занимаваха с красотата, използваха я и я отхвърляха, когато започне да увяхва.

— Трябва да говоря с вашия съпруг, госпожо.

Жената настръхна.

— Не е възможно. Аз ръководя салона. Говорете с мен. Всеки иска да говори с Жак. Той е зает човек. Съпругът ми се занимава със специална колекция.

— За фестивала на Ренесанса. — Нел кимна. — Искам да ме вземе за модел на фестивала.

— Той използва агенцията „Ше Моламбр“. Обърнете се към тях.

— Направих го. Отказаха ми. Твърдят, че няма излъчване.

Мадам Дюмоа я изгледа внимателно.

— Не съм съгласна. Притежавате известно излъчване, но е неопределено.

— Имам нужда от тази работа.

— Предполагате, че това ще ми направи впечатление ли?

Нел се съмняваше дали някаква човешка нужда би могла да направи впечатление на този айсберг.

— Опитвам се да пробия като модел в Европа. Фестивалът на Ренесанса би бил идеалният случай за мен.

— Както и за хиляда други модели в Париж.

— За този фестивал вашият съпруг винаги прави колекции, повлияни от Ренесанса. Аз съм подходяща за тази цел.

— Кое ви кара да смятате така?

— Дайте ми да облека рокля и нека той сам да отсъди.

— Вече имаме всички модели, от които се нуждаем. — Поколеба се, после кимна. — Лицето ви е необикновено, а Жак обича да създава радост на господин Гардо. Ще видим как изглеждате в номер осем.

Номер осем излезе, че е прекрасна виненочервена рокля с дълги тесни ръкави и квадратно деколте.

Беше и доста малък номер — шести, на кръста бе толкова стегната, че Нел едва дишаше.

— Отвратително пълна сте — отбеляза Селин Дюмоа. Сложи шапката, украсена с перли върху главата ѝ, отстъпи и я огледа. — Определено има... нещо. — Обърна се към висок мъж, който влезе в стаята. — А, ето те и теб, Жак.

— Защо си пратила да ме извикат? — попита заядливо Жак Дюмоа. — Много съм зает, Селин.

— Знам, любов моя. — Направи жест към Нел. — Какво мислиш?

— Дебела е. Трябва да отслабне поне пет килограма до фестивала.

— Значи смяташ, че става? — попита съпругата му.

— Разбира се, че става. Направо е поразителна. Ренесансова куртизанка. Това лице би могло да бъде нарисувано от един Да Винчи. Сега мога ли да тръгна?

— Разбира се, скъпи. Обещавам да не те безпокоя повече.

— Дай ѝ и зелената рокля. — Излизаше от пробната. — И я накарай да се отърве от тези противни тлъстини.

— Да, Жак. — Тя се обърна към Нел: — Оставете телефонния си номер на момичето на рецепцията. Ще идвате на проби, когато ви повикат, и ако пропуснете една, край.

— Да, госпожо.

— Имате две седмици, за да отслабнете.

— Да, госпожо.

— Трябва да сте благодарна. Даваме ви голяма възможност.

— Много ви благодаря, госпожо Дюмоа.

— Естествено, в този случай няма да ви плащаме. Вие би трябвало да ни платите.

Скръндза, покрита с глазура!

— Много ви благодаря — повтори Нел.

Селин Дюмоа кимна доволна и излезе от пробната.

Докато жената, която я обличаше, разкопчаваше роклята, Нел се обърна към огледалото и към лицето, което ѝ спечели пропуск за Белвин. Ренесансова куртизанка бе също тъй добре като Хубавата Елена. Не бе излъгала жената.

Изпита благодарност.

Благодаря ти, Джоуъл.

— Танек, колко се радвам да те чуя — каза Гардо.

— Да, Ривил ми предаде възторга ти. Получи ли снимките?

— Изключителен екземпляр, но, разбира се, не съм чак толкова глупав да помисля, че сабята е истинска.

— Няма да разбереш, докато сам не я разгледаш. Смятах да пратиш експерт да я оцени, но сега съм убеден, че контактите са опасни за здравето ми.

— Чу ли за Сандекес? Жалко.

— Зависи какво е твоето положение сега.

— Положението ми е много солидно, за разлика от твоето, което е доста несигурно. — Замълча за малко. — Не искам да идваш на фестивала, Танек. Избери друго място и време.

— Може би щеше да успееш да ме убедиш, ако не бе направил положението ми толкова несигурно. Ще почакам, докато мога да вляза

в двора сред тълпата от високопоставените ти гости. Искам около мен да има хора, за да ти е неудобно, ако случайно решиш да се отървеш от мен.

— Но ти имаш намерение да направиш същото с мен. — Помълча, после продължи: — Много грижи и неприятности ще си имаш заради О'Мейли, Танек. Той наистина не го заслужава.

— Заслужава го.

— Не съм съгласен. Въобще не беше интересен. Сега ти ще бъдеш много по-забавен. Пиетро ще открие, че си чаровен.

— Няма да има възможност. Няма да играя твоята игра.

— Ще играеш.

— Желаяш ли сабята?

— Ще ти позвъня. Дай ми номера си.

— Аз ще ти се обадя. — Затвори и се обърна към Джейми: — Искан я. Лигите му текат, иначе нямаше да се опитва да води преговори. Приятелят му погледна сабята.

— Наистина красиво оръжие. Но не си заслужава риска.

— Гардо смята, че си го заслужава — възрази Никълъс. — Слава Богу. — Всичко щеше да свърши. След малко повече от месец, и цялото чакане, цялото напрежение ще са свършили.

— Какво искаш да правя сега? — попита Джейми.

— Остани тук, в къщата, да не би Нел да се обади. Стой далеч от нея, освен ако не изпадне в беда. Ще познаят и теб, както и мен. Ще се опитам да ти позвъня и да ти дам номера, където би могъл да ме откриеш.

— Няма ли да си тук?

Той поклати глава.

— Утре заминавам с първия полет от Париж.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

8 декември Париж

— Не, не съм съгласна, Таня. — Нел стисна здраво телефонната слушалка. — Остани си у дома, където си на сигурно място.

— Но Мариц ми даде да разбера, че и вкъщи не съм в безопасност — възрази й тя. — Той унищожи спокойствието ми.

— Не бих искала да те използвам като примамка. За каква ме мислиш?

— Не те питам, съобщавам ти. Можеш да ми помогнеш или не — избирай.

— Знаеш, че не бих те оставила да... Таня, не го прави. Никога няма да си простя, ако отново ти се случи нещо.

— Не го правя заради теб. Правя го за себе си.

— Какво казва Джоуъл?

— Че съм луда, че няма да ме пусне, че самият той щял да тръгне след Мариц. Той ще ми създаде неприятности.

— Прав е, ти си луда.

— Не. Мариц е луд. Точно така, няма да му позволя да си играе с живота ми. — Замълча. — Трябва да го направя, Нел. И аз като теб нямам избор. Да не спорим. Затварям.

— Почакай. Кога пристигаш?

— Ще разбереш, когато дойда.

23 декември

Марсилия

Тя все пак дойде при него. Изглеждаше толкова щастлива.

Мариц се взираше в снимката на първа страница на приложението на парижкия вестник. Таня бе облечена с бял костюм и гледеше Джоуъл Лийбър с лъчезарна усмивка.

Нали всички младоженки са лъчезарни. Прочете текста под снимката.

„Световноизвестният хирург Джоуъл Лийбър и Таня Владос (досегашното ѝ име) пристигнаха на летище «Шарл дьо Гол» в началото на медения си месец. Младоженците ще заминат за Кан, ще отседнат в хотел «Карлтън» и ще останат във Франция и за Нова година.“

Мислеше си, че късметът го е напуснал. Но хубавата Таня пак се върна в живота му.

Ако можеше да я отстрани като свидетелка, Гардо отново би го приел в лоното.

Но не това бе причината за вълнението, което го обземаше. Пак щеше да има дебнене.

Джейми си подсвирна тихичко, когато видя статията.

На Ник това нямаше да му хареса. Как искаше да се свърже с него. Два дни по-рано се опита, но той бе в движение и вече не бе на номера, който му бе оставил.

Вместо на него позвъни на Нел.

— Видя ли вестника?

— Да, много съм щастлива за тях. Нали е красива?

— Тя какво прави тук?

— Дошла е да прекара медения си месец, така пише.

— Не ти ли е казвала?

— Последния път, когато разговаряхме, не спомена нищо за сватба.

— Не бива да се виждаш с нея. Джоуъл непрекъснато е в центъра на вниманието.

— Знам. Нямам намерение да ходя при нея. — Замълча, после попита: — Как е Никълъс?

— Добре. — Той промени темата: — Как ти се струва новата професия?

— Скучна е.

— Добре, вдругиден е Коледа. Не остава много време. Но не ми харесва, че Таня е тук.

— Нито пък на мен. Дочуване, Джейми.

Нел поклати глава, когато затвори телефона. Не беше излъгала, но както Никълъс веднъж бе казал, пропускът представлява начин човек да се измъкне.

Снимката във вестника я изплаши до смърт. Не беше очаквала Таня да отправи толкова смела покана на Мариц. Дори бе дала и адреса си на негодника.

Телефонът извънтя отново.

— Красива ли съм на снимката? — попита Таня. — Костюмът е „Армани“. Джоуъл реши да спрем в Ню Йорк и да ми купи някои дрехи.

— Страхотно. Не ми каза, че ще се жените.

— Джоуъл настоя да се оженим, преди да дойдем. Смята, че това ще ме спре. — Нел я чу как подигравателно се изсмя. — Точно така е, Джоуъл.

— Къде сте?

— В „Карлтън“. Много е елегантно. Знаеш ли, че по време на кинофестивала тук отсядат филмови звезди?

— По гласа ти познавам, че си щастлива.

— На седмото небе съм. Но не толкова щастлива като Джоуъл. Редно е. Аз се сдобих само с един сприхав застаряващ лекар. А той получи мен. — Изкикоти се. — Трябва да затварям. Май ще ме бие. Ще поддържаме връзка.

Искаше да каже, че ще съобщи на Нел, когато Мариц се появи. Тя бе сигурна, че последното изречение от разговора бе най-важното.

Ала Таня действително ѝ се стори ужасно щастлива. Неизказано щастлива, толкова щастлива, че облакът, който бе надвиснал над главата ѝ, като че не я засягаше. Тя знаеше как да използва всеки момент.

Също и Никълъс.

Той не ѝ се бе обаждал през трите седмици, откакто бе в Париж, явно не смяташе за важно да разговаря с нея както Джейми.

Бяха в период на изчакване.

Оставаха още девет дни.

— Ще вечеряме ли навън? Трябва да си покажа някоя от новите рокли — попита Таня Джоуъл, когато приключи разговора с Нел. — Смятам да облека розовата. Ще бъда толкова прекрасна и келнерите ще помислят, че съм филмова звезда.

— Както искаш. — Проследи я как прекоси стаята и отвори френските прозорци към балкона. — Как е Нел?

— Ней дадох възможност да ми разкаже. Обичам розовата рокля. Обичам хотела. — Вдъхна дълбоко. — Обичам океана. — Хвърли му поглед през рамо. — Обичам те, Джоуъл Лийбър.

— Голяма работа. Последен съм в списъка. — Последва я на балкона и я прегърна. — Поне би трябвало да ме сложиш пред розовата рокля.

— Но тогава няма да има към какво да се стремиш. — Притисна се към него. — Не искам да ти отнемам целта в живота.

— Имам цел. — Зарови лице в косата ѝ. — Да те пазя да не те убият.

Ръцете ѝ го притиснаха още по-здраво. Той я обичаше. Какво щастие. Но не бива да го въвлича, ще бъде трудно да го държи настрана.

— Хайде да не говорим за това. Той може и да не дойде. — Целуна го по бузата. — Сега трябва страстно да ме любиш и да ме убедиш, че те обичам повече от розовата рокля.

27 декември

— Позволявам ти да дойдеш на фестивала, Танек — каза Гардо. — Разбира се, ще донесеш сабята.

— Ще я взема.

— Така е добре. Защото няма да те пуснат на входа, ако аз не я видя.

— Значи проверяваш сабите на вратата? Приличаш ми на шериф на някое малко каубойско градче.

— Само твоята сабя.

— Ще я видиш в пълния ѝ блясък пред гостите си. Не можеш да я вземеш.

— Смяташ, че ще размахам толкова ценна открадната сабя пред четиристотин гости?

— Обясни им, че е отлично копие. Никой няма и да се усъмни, че е истинска. Репутацията ти е доста солидна.

— Как ще ми попречиш да я взема?

— Като те изложи пред министър-председателя и всички хора, на които се опитваш да правиш впечатление със своята почтеност. — Присви очи. — Като им кажа какво представляваш.

Последва мълчание.

— Няма да успееш в това, знаеш го, Танек. Ти преигра и трябва да бъдеш наказан. Реших да свършиш като приятеля ти О'Мейли. Помниш ли как страда?

Не би могъл да забрави.

— Ще се видим след няколко дни, Гардо. В единайсет часа.

Затвори телефона и се обърна към Джейми.

— Уредено е.

— Надявам се, че си даваш сметка какво правиш.

— Аз също.

Гардо продължи да седи, загледан в телефонния апарат. Не биваше да се тревожи, всички карти бяха в негови ръце.

Но Танек бе човек, обхванат от натрапчива идея, и ако не намереше начин да го унищожи напълно, щеше да направи какви ли не поразии. Почувства неудобство пред заплахата да го изложи пред гостите. В Белвин си бе устроил живот, основаващ се на власт и престиж. Ако Танек реши да свали маската му, положението му би станало непоносимо.

Глупости. Ако планът му се изпълни докрай, той ще премахне Танек, преди да е успял да изрече каквото и да било. Дори да не стане така, би могъл да отмине думите му със смях. Щеше да каже, че гостът е или пиан, или луд.

Обаче трябваше да се има предвид, че Танек вдъхваше доверие и каквото и да е намек за неприятности около него нямаше да се хареса на онези негодници в Меделин, обзети от параноя. Щяха да кажат, че се е забъркал в нещо за тяхна сметка. Като известен човек образът му трябваше да бъде кристалночист.

Трябваше да внимава. Щеше да направи така, че да е сигурен и има начин да сведе до нула щетите, които този човек би нанесъл върху

репутацията му.

Вдигна слушалката и бързо набра номер.

28 декември

— Виж, Джоуъл. Този шал не е ли прекрасен? — каза Таня. Коприненият шал с египетски мотиви висеше на витрината на малък бутик. — Обичам нещата, свързани с Египет. Красотата им не остарява.

— Добре, но ще загубим резервацията, ако не отидем в ресторанта до пет минути. — Той се усмихна. — Огледа всички витрини на улицата и не ми позволи да ти купя нищо.

— Не държа да ги притежавам. Просто ми е приятно да ги гледам. — Хвана го под ръка. — Смятам, че би блеснал в Египет. Нали знаеш, че древните са знаели много за хирургията.

— Предпочитам съвременните инструменти и лекарства.

— Е, не бих искала да ми направят операция на мозъка без упойка, но все пак има нещо...

Джоуъл я изгледа въпросително, но тя не се доизказа.

— Какво има?

Таня му се усмихна.

— Мисля, че наистина трябва да имам този шал. Би ли влязъл да ми го купиш? Искам да погледна чантите в съседния магазин.

Той поклати глава примирено.

— Няма да успеем да стигнем навреме.

— Ще стигнем. Обещавам ти да не поглеждам друга витрина, докато стигнем до ресторанта.

— Обещания. Обещания. — Съпругът ѝ влезе в магазина.

Усмивката на Таня се стопи.

Той беше някъде наоколо и я наблюдаваше. Без съмнение. Инстинктът ѝ го подсказваше и нямаше да направи същата грешка да не го послуша.

Позволи си да хвърли един поглед през рамо.

Не очакваше да го види. В това отношение Мариц бе добър. Обаче обичаше да знае, че тя го е усетила. Изпитваше удоволствие да я наблюдава как се поти и се страхува.

Таня си каза, че трябва да се успокои. Ще го остави да се наслаждава, но няма да даде на Джоуъл да разбере, че Мариц се е появил.

Приближи се до съседния магазин за чанти и застана пред витрината.

Бързо хвърли поглед през рамо.

Доволен ли си, копеле такова?

Радвай се колкото щещ. Този път ще бъде различно.

— Плашиш ме до смърт — каза Нел.

— Още няма от какво да се страхуваме. Аз внимавам, а той не бърза. Обича да дебне — отговори Таня. — Измисли ли някакво място?

— Къщата край морето, която Никълъс нае. Няма други наоколо и ще бъде много изкушаваща за Мариц. Джейми и Никълъс още са там, но скоро ще остане празна. — Даде ѝ адреса и ѝ обясни как да я намери. — Значи си сигурна, че той се е появил? Но не си го виждала.

— Сигурна съм. Не е необходимо да го виждам. По-близки сме от сиамски близнаци. Ще ти се обадя, когато е готов да го подмамим в капана.

— Вдругиден заминавам за Белвин.

— Правилно, приближава Нова година. Щастлива Нова година, Нел.

30 декември Париж

— Отслабнала си — отбеляза Никълъс, щом тя отвори вратата. — Да не си била болна?

Тя поклати глава.

— Оказа се, че съм „отвратително дебела“, и се наложи да сваля няколко килограма. Госпожа Дюмоа искаше да ме види преди Медас. — Той изглеждаше същият — решителен, енергичен, напорист.

Той вдигна въпросително вежди.

— Може ли да вляза?

— О, разбира се. — Веднага отстъпи настрани. Беше се втренчила в него, сякаш не бе виждала мъж по-рано. — Не бях

сигурна, че ще дойдеш тази вечер.

Той свали палтото си и го прехвърли върху един стол.

— Бях ти казал, че ще дойда.

— Но това беше преди месец.

— И двамата имахме работа. Но едва ли бих те пуснал без някакъв план. Ще ме почерпиш ли кафе? — попита.

— Вече е готово. — Отиде в малката кухничка и сипа кафето. — Обаждал ли си се в ранчото?

— Миналата седмица позвъних на Микаела. Питър е добре. Преместил се е за постоянно в Бар Х. Помолих я да го поздрави от твое име.

— Как е Джейми?

— Добре.

— Още ли е в къщата?

— Не, дойде с мен в Париж. В хотел „Интерконтинентал“ е.

Тя му подаде чашата.

— Той ще те придружи ли в Белвин?

Той поклати глава.

— Не влиза в споразумението с Гардо. Отивам там сам. — Наклони глава към нея. — Само с вас, госпожо.

Той взе кафето и го отнесе във всекидневната. Приблужи се до полицата над камината и се загледа в огнището.

— С газ ли е? — Тя кимна, той се наведе и запали камината. — Така е по-добре. Мразя студените влажни вечери.

Тя отново кимна. Какво й ставаше? Не можеше да откъсне очи от него.

— Седни. — Взе чашата си и го последва до дивана пред огнището. Разбра какво й е. Бе й липсвал.

— Джейми ми спомена, че Таня е тук.

Тя застина.

— Не е в Париж.

— Но не си я виждала?

— Не. Карат медения си месец.

Той се взря в нея и тя инстинктивно се сви. Имаше моменти, когато й се струваше, че той чете мислите й. Сега май не успя да ги прочете.

Той смени темата.

— Кога е модното ревю на Дюмоа?

— В един следобед. Утре рано ще ни закарат в Белвин. След ревюто трябва да се смесим с гостите, за да представяме роклите на Дюмоа.

— През целия ден?

Тя кимна.

— Вечерта ще се преоблечем с други рокли за партито.

— Добре. — Той коленичи пред камината, извади сгънат лист хартия от джоба на самото си и го разгъна на пода. — Това е планът на Белвин. — Посочи подробния чертеж. — Това е главната къща, където ще се състои по-голямата част от действието по време на фестивала. Аз ще пристигна в единнайсет вечерта. Когато дойда, партито ще бъде в разгара си. — Посочи дългия правоъгълник отстрани. — Това е частната зала, където се провеждат срещите по фехтовка. Последната среща е запланувана за три следобед, наградите ще бъдат раздадени в шест, така че вечерта ще бъде празна.

Залата. Обхвана я страх, когато си спомни разказа на Джейми за зловещото възмездие на Гардо — смъртоносната отрова, с която намазват остриетата на сабите. Тя вдигна очи към лицето му.

— Защо ми казваш за залата?

— Защото тъкмо там ще ме отведе Гардо.

Едва не разля кафето си.

— Не може да бъде.

— Да — отвърна той глухо. — Това е единственото място, където планът ми ще проработи. Ако захапе въдицата, която му хвърлих, ще ме отведе някъде, където няма да има хора.

— Но там ще бъдат неговите хора. Ще бъде капан.

— Смятам да избягам от него. Гардо ще иска да се увери, че не нося оръжие, така че рано вечерта искам да влезеш в залата и да залепиш този магнум 44-ти калибър под седалка А 15. — Извади оръжието от джоба си и й го подаде. — Това е първият ред в средата до пътеката.

— *Мислиш*, че можеш да избегнеш капана? Какво смяташ да направиш?

— Да манипулирам Гардо до положение, когато ще мога да го поваля.

— Как?

— След като го прилъжа да отидем в залата, ще трябва да импровизирам. Правил съм го и по-рано.

— Гардо ще те убие.

Той се усмихна.

— Винаги сме знаели, че е възможно, нали? Но не вярвам, че ще се случи този път. Особено ако ми помогнеш.

— Но се е случило на приятеля ти О'Мейли.

— Нел, това е единственият начин. Помогни ми.

Той бе решен.

— Това ли е всичко, което искаш да направя? — попита тя троснато.

Той потупа и друго място на картата.

— Това е подвижният мост. Ще бъде охраняван, но се съмнявам дали ще го вдигнат, след като гостите ще идват и ще си отиват. Трябва да се освободиш от охраната преди дванайсет без петнайсет. Защото в дванайсет без петнайсет трябва да бъдеш до таблото с бушоните на около пет метра наляво от тази врата. — Показа ѝ на скицата южната страна на залата. — Искам да изключиш тока в залата и после да стигнеш по най-бързия начин до подвижния мост. Джейми ще чака в гората от другата страна на рова с колата. Ще дойда веднага след теб.

— Може би.

Той не обърна внимание на забележката ѝ.

— След като влезем, Гардо вероятно ще постави пазач пред залата. Ти ще трябва да се погрижиш за него, преди да стигнеш до южната врата. Опитай се да го извършиш тихо, иначе може да ме убият. Как ти се струва, голяма ли е отговорността?

— По-голяма, отколкото мислех. Очаквах, че ще се покажеш по-голям егоист.

— Аз съм егоист. Взимам Гардо. — Погледна я в очите.

— Изненадвам се, че не оспорваш тази чест.

Тя поклати глава.

— Той трябва да умре и искам да помогна, все пак съм доволна и от това, което ми даваш. За мен той е... някак си далечен. Никога не съм го виждала, никога не съм чувала гласа му. Разбирам, че трябва да го обвинявам колкото Мариц, може би и повече, но за мен той не е жив. Не както за теб. — Тя сви устни. — Но не се опитвай да ме излъжеш за Мариц.

— Хайде да ги караме един по един.

— Извърташ ли?

— Точно така. Не искам да мисля за Мариц. Ужасявам се от мисълта, че те натоварвам с толкова неща.

— Така ли? Смяташ, че не мога да се справя ли?

— Ако смятах, че не можеш да се справиш, щях да сложа приспивателно в кафето ти и щях да те заключа до утре вечер. — Усмихна се. — Ти си умна, добра си и Джейми е прав. Трябваше да бъдеш при нас едно време. — Усмивката му се стопи. — Това не значи, че не искам да бъдеш поне на сто и петдесет километра от Белвин.

— Имам право да бъда там.

— Имаш право. — Намигна ѝ. — Но внимавай за каната с кафето.

Тя се отпусна и му отвърна с усмивка.

— Правя го през цялото време.

— Е, може и не през цялото. — Взе чашата ѝ и я сложи на камината. — Да не ни пречи. — Бавно я взе в обятията си. Прошепна: — Така добре ли е?

Беше прекрасно. Страст. Спокойствие. Дом. Притисна го по силно.

— Добре е.

— Много лесно се съгласи. Може би по-често трябва да отсъствам. — Целуна я. — Или просто помагаш и успокояваш човек, който се готви да тръгне на война?

— Замълчи — прошепна тя. — Аз също тръгвам на война. — Имаше нужда от това. Имаше нужда от него. Облегна се назад и започна да разкопчава блузата си. — Смятам, че ти си този, който помага.

— Не тук. — Изправи я. — Къде е спалнята ти? Не желая да бъда съблазнен пред камина. Напомня ми на къмпинг.

Той се обличаше — неясна бледа фигура в мрака.

— Пази се — прошепна тя.

— Не исках да те будя. — Седна на леглото. — Защо, Нел?

Тя хвана ръката му.

— Казах ти, че имам нужда от помощ и успокоение.

— Тази вечер ти даде повече, отколкото взе. Как успя да стопиш гнева си?

— Нямам представа. Знам само, че ми липсваше. Струва ми се, че сега мислите ми не са много ясни.

— Е, главата ти е още в пясъка. — Нежно я погали по косата. — Може би мислиш по-ясно, отколкото ти се струва. Понякога е най-добре да се довериш на порива си. — Усмихна се. — В този случай беше още по-хубаво.

Тя стисна ръката му по-силно.

— Планът не е добър, Никълъс. Много неща могат да се объркат.

— Никога няма да има нито по-подходящ случай, нито по-добър план. — После горчиво добави: — Освен това се уморих до смърт от всичко това. Омръзна ми тоя гаден Гардо да живее като охранен котарак в замъка си. Уморих се да мисля за Терънс и за безполезната му смърт. Уморих се да се тревожа за теб. Искам да свърша работата и да се прибера вкъщи. — Целуна я по челото. — Последна възможност, Нел. Според теб всичко това заслужава ли си?

— Какъв момент си избрал да ми зададеш подобен въпрос. Знаеш отговора.

— Въпреки това те питам.

— Даваш ми възможност да се откажа. Не желая. — Погледна го в очите. — Те убиха дъщеря ми. Взеха живота ѝ, сякаш не заслужаваше да живее, и се измъкнаха. Ще продължат да убиват и да нараняват невинни хора, докато... — Замълча. — Не, не го правя, защото се боя, че ще наранят някого другиго. Не съм толкова обществено ангажирана. Правя го заради Джил. Винаги е било заради Джил.

— Добре, такъв смятах, че ще бъде отговорът ти. Но ако видиш, че планът се проваля, зарежи всичко и бягай. Чуваш ли?

— Чувам.

— Но не си съгласна. Хайде, ще ти го кажа по друг начин. Ако те убият в Белвин, Гардо и Мариц ще останат живи и няма да има кой да отмъсти за смъртта на Джил.

Тя се сви от болка.

— Знаех си, че думите ми ще попаднат на място. — Изправи се и тръгна към вратата. — Дванайсет без петнайсет. Не закъснявай.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Новогодишната нощ 22:35 часа

Гардо приличаше на приветлив политик — хитър, обигран, облечен с красива ренесансова дреха в зелено и златисто. Усмиваше се любезно на жена си, без да обръща внимание на ордата от големци, които го заобикаляха.

Очарователен.

Като го гледаше, Нел никога не би предположила, че любовницата му се намира в другия край на залата... или пък че е убиец на деца.

— Какво си се заяпала? — изсъска госпожа Дюмоа, докато минаваше край нея. — Не сме те довели тук, за да стоиш в ъгъла и да гледаш. Движи се. Покажи роклята на Жак.

— Съжалявам, госпожо. — Нел сложи чашата си на подноса на минаващ келнер и тръгна из тълпата. В ренесансовата си рокля се смесваше идеално с костюмираното множество, хората напиреха толкова много, че след секунди щеше да се загуби сред тях и пак би могла да се скрие някъде, където не я виждат.

След двадесет и пет минути Никълъс щеше да пристигне.

В стаята бе прекалено топло, оркестърът свиреше оглушително.

„Наблюдавай Гардо! Наблюдавай убиеца на деца. Как може да се усмихва така, когато след час има намерение да убие Никълъс?“

По дяволите, страхуваше се.

Гардо се извърна от жена си, протегна ръка и гостоприемна усмивка грейна на лицето му.

Един мъж се приближаваше към него. Дребен мъж, който явно се чувстваше малко неудобно с черния си смокинг.

Нел се закова поразена.

Кейблър?

Той също се усмиваше. Пое ръката на Гардо и я разтърси. Каза нещо шеговито, после го потупа по гърба.

Не може да е той. Та Кейблър го мразеше. Не би дошъл тук.

Но беше тук и се държеше с Гардо като с близък приятел.
Но той беше полицай. Би трябвало да се прикрива.
Тя пристъпи по-напред, погледът ѝ бе прикован в двамата мъже.
Гардо представяше Кейблър на жена си. Неговият добър приятел
Джо Кейблър, началник на Агенцията за борба с наркотиците в
Америка.

Знаеше кой е Кейблър. Кейблър — негов добър приятел.
С пари може да се купи почти всеки, беше казал Никълъс.
Не ѝ бе минавало през ума, че биха могли да купят и Кейблър.
Той се усмихна на съпругата на Гардо и каза нещо за хубаво
парти и колко мило от тяхна страна, че са го поканили. Очите му
шареха из стаята. Да, той бе човек на Гардо.

Щеше да я познае.
Сърцето ѝ подскочи от ужас. Какво правеше, застанала тук?
Веднага се обърна и тръгна към вратата. Дали я бе видял?

Боеше се да погледне назад. Най-много да е успял да зърне тила
и профила ѝ.

Най-много ли? Толкова му бе достатъчно. Бяха прекарвали часове
заедно.

Втурна се към вратата и излезе в антрето.
„Господи, моля те! Дано да не ме е видял“ — повтаряше си тя.
Спусна се по стъпалата към покритата с чакъл алея. Рискува и
погледна назад.

С мрачно изражение Кейблър си пробиваше път през тълпата в
антрето.

Хвана я, когато бе на последните стъпала, и я обърна.
— Пусни ме. — Взря се в него. — Хората са на пет-шест метра
от нас. Мога да извикам.

— Но няма да го направиш. Не искаш да изгърмиш патроните си
за онова, за което си дошла. Казах ти да стоиш далеч от Танек. Виж
какво направи от теб. — В тона му се долавяше болка. — Не искам да
те наранят. Откажи се. Все още мога да те спася.

— Като се застъпиш пред приятеля си Гардо ли? — попита го тя
горчиво.

— Този помияр не ми е приятел и никакво застъпничество няма
да му повлияе, ако разбере коя си.

— Не му ли каза?

— Сторило ми се е, че съм видял познат — това му казах. Не желая да умреш, Нел. Нека ликвидират Танек. Той е гадняр като останалите.

— А ти какъв си?

Той трепна.

— Не бях в състояние да се боря повече с тях. Много дълго продължи. В деня, когато се върнах от Айдахо, човекът на Гардо пак ме чакаше. Също и лекарят на сина ми. Детето ми има левкемия. Заслужава най-доброто лечение и сега мога да му го дам. Човек не може да се пребори с тях. Имат прекалено много пари и твърде голяма власт. Никой не може да ги победи.

— Затова се присъедини към тях. Колко ти плаща, Кейблър?

— Достатъчно. Жена ми най-после ще получи някои неща, които заслужава. Децата ми ще посещават добри училища и ще имат бъдеще. Ще мога да им дам всичко, от което имат нужда или желаят.

— Браво на теб. Аз нямам дете. Гардо го уби.

— Но си жива. Искам да останеш жива. Ти не си като тях.

— Като теб ли съм?

Той кимна.

— Няма значение какво ще се случи с тях. Никак не ме интересуваше Колдър или онази жена. И те бяха мръсни като Гардо.

Тя го изгледа изумена. Досега не беше направила връзката.

— *Ти* си ги убил.

Той поклати глава.

— Просто казах на Гардо къде може да ги намери. Той държеше първо да те заведе там, за да мога след това да твърдя, че са ме преследвали. — Усмихна се накриво. — Заемам много важен пост. Не искаше да рискувам.

— Ти ме използва. Направи онова, в което обвиняваше Никълъс.

— Имаше право да знаеш за Колдър.

— Как ще обясниш присъствието си тук тази вечер? Твоите хора знаят какъв е Гардо.

— Опитвам се да събирам информация. Просто си върша работата. — Хвърли поглед през рамо. — Много се забавихме. Танек трябва да пристигне всеки момент и не искам да се месиш.

— Значи ще му помогнеш да убие Никълъс?

— Няма защо да му помагам. Не съм тук за това. Гардо желаше да дойда, да го потупам по гърба и да попреча на всеки опит на Никълъс да развали представата за него. — Хвана я за ръката. — Ще те заведа в моята стая и ще остана там с теб. Когато всичко свърши, ще те пусна да си вървиш.

Когато свърши. Тоест, когато Никълъс бъде убит.

— Какво ще стане, ако не дойда с теб?

— Тогава ще се наложи да кажа на Гардо коя си. Той ще те убие, а също и Танек. — Добави меко: — Не искам да го правя, Нел. Искам да се измъкнеш жива и здрава. Ще дойдеш ли с мен?

Кейблър не блъфираше. Щеше да каже на Гардо. Имаше желание да я спаси, но по-скоро би я оставил да умре, отколкото да навреди на връзката си с Гардо.

— Ще дойда.

Той веднага застана до нея и я подхвана за лакътя, докато влизаха в антрето.

— Кобурът ми е под самото на този смешен костюм. Просто сметнах, че трябва да ти го кажа. — Повече я към стълбата. — Усмехни се — прошепна й.

Тя погледна към големия часовник до вратата на балната зала. Ръката й стисна перилото. Единайсет без петнайсет.

23:10 часа

Четирима души слязоха от лимузината, която спря на алеята пред къщата. Двете жени бяха облечени с разкошни ренесансови рокли, заметнати с кадифени пелерини, а придружителите им — със смокинги. Разговаряха, смееха се.

Идеална възможност за Никълъс да се смеси с тълпата. Той излезе от сенките на дърветата и бързо пресече рова.

Настигна четиримата гости, докато вървяха по алеята.

— А, Танек, ето те и теб. — Гардо стоеше на стъпалата пред къщата. Не гледаше към гостите, а към него. — Чаках те.

Той спря като закован, после се приближи още повече до групата гости.

— Никога не отказвам на покани за партита.

— Боя се, че ще трябва да пропуснеш това. — Направи жест и четиримата гости се разделиха като водите на Червено море. — Явно ти липсва авангард.

Никълъс видя как четиримата се спуснаха обратно към лимузината.

— Твои хора?

— Явно. Смяташ ли, че нямаше да измисля такава проста шегичка? Каза ми кога ще пристигнеш и само трябваше да заложа капана. Наистина не мога да ти позволя да влезеш в балната зала. Може да ме поставиш в неудобно положение. — Погледна през рамо. — Ривил, ще придружиш ли господин Танек до залата за фехтовка. Спомняш си Ривил, нали, Танек?

— Как бих могъл да го забравя? — Видя как Ривил слиза надолу по стъпалата. — Той ми направи много силно впечатление. — Следваше го по-нисък мъж. Никълъс позна Марпъл — зъл, майстор на гарота, отлични рефлексии. Гардо бе събрал най-добрите.

— Голяма веселба — изрече Гардо. — Но се радвам, че не падна духом. Така всичко ще стане по-интересно, стига да не се разпаднеш. — Очите му не се отделяха от обвитата в кожа сабя, която Никълъс носеше, и леко вълнение пролича на лицето му. — Това ли е?

Той кимна.

Гардо изтича надолу по стъпалата и взе сабята.

— Толкова тревоги за нищо. Излязъл си от форма, Танек. — Започна да разопакова сабята, после се спря. — Хайде да го махнем оттук.

— А ако реша да не дойда? — попита Никълъс.

— Тогава Ривил ще те удари по главата и ще те отнесем. — Тръгна към залата за фехтовка. — Много просто.

Нямаше място за протести. Гардо го познаваше достатъчно добре и не очакваше да се съпротивлява. Остави се Ривил и Марпъл да го водят.

23:20 часа

Гардо свали кожения калъф веднага щом влезе в залата. Вдигна сабята към светлината.

— Фантастична — прошепна. — Великолепна. Усещам силата ѝ.

Прегърна я нежно, после тръгна по дългата пътека към сцената.

— Доведете го. Никога не си виждал моята зала, нали? Най-добрите състезатели бяха тук следобед. Само не и Пиетро. Макар че вероятно щеше да бие всичките. — Спря пред пътеката и посочи с жест високия слаб мъж, застанал там. — Искам да ти представя Пиетро Даниело. — Мъжът изглеждаше напълно анонимен с каската за фехтовка с мрежа отпред. — Отдавна искам да ви запозная. — Подаде сабята на Карл Велики на Никълъс. — Дори ти давам сабята на завоевателя, за да се състезаваш с него. Трябва да ти донесе късмет.

Никълъс не я погледна.

— Няма да се състезавам с него. Не искам да те развличам, Гардо.

— Пиетро, ела насам.

Фехтовачът скочи от пътеката и се втурна към тях с насочена напред сабя. Ривил и Марпъл се отдръпнаха от него.

— Покажи на Танек сабята си. Напоследък разви интерес към такива оръжия.

Мъжът протегна сабята напред и я спря на сантиметри от гърдите на Никълъс.

— Обърни внимание на острието, Танек.

На силната светлина в залата стоманеният връх блестеше от влага.

— Колоньо. Изпратиха ми пресен от Меделин, когато разбрах, че ще дойдеш. Необходимо е Пиетро само да те одраска. Помниш ли колко малка бе раничката на О'Мейли? Но и тя свърши работа, нали? Малко след одраскването около раната се появява мехурче. Той беше покрит с мехури — и рани, когато умря, нали? Вирусът го изяде отвътре.

Никълъс не можеше да отдели очи от сабята.

— Помня.

— Ако Пиетро те рани сега, нямаш шанс. Вземи сабята. Тя е оръжие. Ти си умен мъж. Направи така, че да се възползваш от дадената ти възможност.

— А ако спечеля, Ривил и Марпъл ще насочат оръжието си към мен и тогава ти ще ме прободеш със сабята на Пиетро.

— Не съм казал, че възможността е златна.

— В това време ти ще седиш като самия Бог и ще наблюдаваш как се изпълнява волята ти.

— Не познаваш тази тръпка — изрече Гардо. Отново му предложи сабята. — Вземи я.

Пиетро изпъна ръка, приближи острието на сабята по-близо до Никълъс и то за малко не докосна ризата му.

— Вземи сабята — каза меко Гардо.

„Всичко става прекалено бързо“ — помисли си Никълъс. Оставаха му двацет и пет минути, докато Нел изгаси осветлението.

— Не желаяш да умреш по този начин — отбеляза противникът му.

Представи си отново как Терънс се гърчи от болки. Отстъпи от сабята на Пиетро.

— Вярно е, че не искам. — Пресегна се и взе сабята, която държеше Гардо. Обърна се и скочи на пътеката. — Хайде да започваме.

23:35 часа

Нел разтвори кадифените завеси на прозореца.

В залата за фехтовка светеше.

Ръката ѝ стисна завесата. Никълъс бе там. Гардо го е отвел, за да го убие.

— Не стой на прозореца — нареди Кейблър от другия край на стаята.

Тя се обърна към него.

— Нямах право да постъпваш така. Той е *там*. Знаеш ли какво ще направят с него?

— Не съм се интересувал от подробностите. — Изгледа я бегло. — Съжалявам, но изглеждаш отчаяна. Боя се, че трябва да взема предпазни мерки. — Извади пистолета от кобура си и го насочи към нея. — Сега се върни и седни. Не съм като Колдър — знам възможностите ти. Няма да се оставя да ме изненадаш.

— Значи си готов да ме убиеш?

— Не искам да го правя.

— Но ще го направиш. Така не ставаш ли и ти помяр, както наричаш Гардо?

Той сви устни.

— Никога няма да бъда като него.

— Ако ме убиеш, ще станеш. — Нарочно тръгна към вратата. — Но не вярвам, че ще го направиш.

— Не се приближавай до вратата.

— Би оставил Гардо да ме убие, но ти сам няма да го направиш. Ние си приличаме, не сме като тях. — Съзнателно използва неговите думи. — Не можеш да оправдаеш убийството ми.

— Стой и не мърдай. Не мога да те пусна.

Тя не можеше да спре. Бе обхваната от ужас. Натисна дръжката на вратата.

Той изруга тихо и се спусна към нея.

Нел се обърна и го ритна в корема. Той изохка и се преви на две.

Още един ритник в слабините. Саблен удар по тила. Бе обезвреден, но все още в съзнание. Трябваше да бъде изваден от строя. Грабна пистолета, който бе изпуснал при първия удар, и стовари дръжката върху главата му.

Той се свлече на пода.

Тя отключи вратата и хукна по коридора, после по стълбата. Хвърли бърз поглед към часовника. Дванайсет без десет.

Нямаше време да се справи с охраната на залата.

Нямаше време да изгаси осветлението и да предостави на Никълъс тъмнината, от която имаше нужда.

Бе твърде закъсняла.

23:51 часа

Къде бе тя?

Пиетро го нападна и почти го докосна с върха на сабята, после с танцови стъпки се оттегли.

Засега само си играеше с него. Правеше прекрасно представление за радост на Гардо. През последните десетина минути можеше да го набодне с острието десетина пъти. Никълъс бе непохватен, също като мечка, размахала сабя, отскачаше и се бавеше.

Хвърли поглед към часовника в залата. Дванайсет без осем.

— Умори ли се, Танек? — попита го Гардо от първия ред.

Никълъс отблъсна следващата атака на Пиетро и се дръпна.

— Мислех те за по-силен — провикна се Гардо. — Пиетро може да продължава така с часове.

Дванайсет без седем минути. Не можеше да чака повече. Свали сабята си.

— Отказваш ли се? Разочарован съм. Мислех... Никълъс вдигна сабята и я хвърли като копие към Пиетро. Мъжът извика, когато сабята се заби в бедрото му и издрънча на пода.

Танек скочи от подиума и се втурна към пътеката между редовете, където Нел бе скрила пистолета.

Куршум профуча край главата му.

— Спрете го. Не стреляй, глупако!

Гардо не желаше да бъде измамен на този етап. Никълъс пхна ръка под седалката и отлепи магнума.

Хората на Гардо се нахвърлиха върху него, преди да е успял да вдигне оръжието. Ривил го залови и изби пистолета от ръката му. Гардо застана пред него. Усмиваше се.

Вероятно по същия начин се бе усмихвал на безпомощния Терънс, помисли. Усети как го обзема силна омраза.

— Кучи син. — Втурна се напред и стовари юмрук върху лицето на Гардо.

Ривил ритна Никълъс в корема, Марпъл го удари в слепоочието с дръжката на пистолета. Той падна на пода и започна да се бори слепешката.

Гардо се надвеси над него. Устната му бе цепната, кървеше и вече не се усмихваше.

— Един от двамата да ми донесе сабята на Пиетро.

Ривил тръгна към подиума. Никълъс се мъчеше да се изправи, но той стъпи върху гърдите му, за да го задържи на земята.

— Безпомощен ли се чувстваш, Танек? Толкова ли си уплашен, че ти се повръща? — Пое сабята на Пиетро от Ривил. — Това е нищо с онова, което ще изпиташ след ден-два. — Насочи сабята към лявото му рамо. — Няма да е много дълбоко. Не искам да умреш бързо.

Никълъс видя как острието на сабята проблесна, когато се приближи към него.

Гардо го заби в рамото му.

Никълъс скръцна със зъби, за да не изкрещи от пронизващата болка. Гардо дръпна сабята.

Затвори очи, когато топлата кръв започна да тече по рамото му.

— Честита Нова година!

Гардо се обърна към вратата на залата.

Прииждаха хора. Гардо се взря стъписан, когато оркестърът засвири, а тълпата се приближаваше по пътеката към подиума.

— Какво, по дяволите, става?

Във въздуха летяха конфети, чуваха се свирки.

— Честита Нова година!

— Боже мой, министър-председателят. — Домакинът отпрати поглед към лежащия Никълъс. — Ривил, махни го оттук, да го вземат дяволите! През страничната врата. Още не са го видели. — Внимателно избърса сабята на Пиетро и я пъкна под седалките до себе си. Извади кърпичка от джоба си и попи кръвта от разцепената си устна. — Марпъл, сабята на Карл Велики е на подиума. Кажи на Пиетро да я вземе, преди някой от ония глупаци да я е намерил. — Усмихна се пресилено и тръгна към тълпата гости, нахлули в залата.

Ривил изправи ранения и почти го отнесе до изхода. Неочаквано Нел се изпречи пред тях.

— Аз ще го поема.

Ривил се опита да я отстрани.

— Казах аз ще го поема. — Извади пистолет от гънките на роклята си. Гласът ѝ трепереше. — Пусни го, копеле такова.

Мъжът сви рамене и свали ръката си от раменете на Никълъс.

— На ти го. Гардо каза само, че не го иска тук. Свърши с него. Не го интересува кой ще го изведе. — Върна се към множеството, обградило Гардо.

Тя плъзна ръка по гърба на Никълъс и прехвърли ръката му през раменете си.

— Облегни се на мен.

— Нямам избор. Не се чувствам много добре.

— Съжалявам — прошепна тя. Сълзи се стичаха по бузите ѝ. — Опитвах се... Кейблър... не успях...

— Замаян съм и не разбирам какво ми говориш. По-късно ще ми разкажеш. — Хвърли поглед през рамо. — Но защо са всичките тези хора тук?

Тя отвори вратата на изхода.

— Закъснях много — отвърна нервно. — Не можах да измисля друг начин да се отърва от охраната навън, за да стигна при теб навреме. Затова отидох при оркестъра в балната зала и обявих, че Гардо иска да отпразнува Новата година на мястото, където атлетите постигат най-високите си резултати. Тълпата просто помете охраната. Само това ми дойде наум.

— Добре.

— Не беше добре — отвърна тя разпалено. — Пристигнах много късно. Ранен си. Зле ли е?

— Чак ми се повдига. Сабята прониза рамото ми.

Тя рязко пое дъх.

— Сабя ли? Чия сабя?

— Много неприятна. Тази на Пиетро. Май най-добре да ме отведеш в болница. — По дяволите!

Той ставаше все по-замаян.

— Заведи ме при Джейми.

Тя кимна и му помогна да пресече алеята пред къщата. Охраната на моста дори не ги спря, когато тръгнаха по него.

— Беше ми казал да се отърва от тях — изрече тя тъпо. — Явно въобще не се интересуват какво става.

— Нито пък Гардо.

Тя го притисна към себе си.

— Да върви по дяволите.

Той искаше да я утеши, защото усети, че тя страда. Не бе в състояние да го направи. По-късно.

Спешното отделение на болницата „Света Богородица“ беше препълнено и доктор Мино — дежурният лекар, не бе в настроение да изпълни желанието на Никълъс.

— Раната не е дълбока, господине. Ще я третираме с антибиотици и ще ви направим инжекция за тетанус. Няма нужда да правим изследване на кръвта.

— Въпреки всичко го направете — настоя той. — Нали знаете какви сме ние — хипохондриците.

— Няма време да ви угаждаме. Ако искате, ще изпратим проба в лабораторията. Резултатът ще бъде готов след ден-два.

— Имам нужда от него сега.

— Невъзможно. Не мога да...

Нел пристъпи напред и спря само на няколко сантиметра от лекаря.

— Ще го направите. — Очите ѝ святкаха. — Ще вземете пробата сега. Не утре, сега.

Младият лекар неволно отстъпи и се усмихна насила.

— Разбира се, всичко, което би могло да задоволи такава прекрасна дама.

— Колко време ще отнеме?

— Пет минути. Не повече. — Побърза да се оттегли. Никълъс ѝ се усмихна уморено.

— Какво щеше да направиш с него?

— Бях готова на всичко. Да го кастрирам, както и да легна с него. — Седна на леглото. — Как се чувстваш?

— Защитен.

— Не те защитих много добре в Белвин.

— Всичко се случва. Не си очаквала Кейблър. Нито пък аз. Къде е Джейми?

— В чакалнята. Разрешиха само един от нас да влезе с теб. Мино ще може ли да каже дали раната е инфектирана?

Той кимна.

— Микробите са доста особени. Под микроскоп няма начин да не ги забележи.

— Тогава какво ще правим?

Той не отговори на въпроса ѝ.

— Хайде да не броим микробите, преди...

— Млъкни. — Гласът ѝ трепереше. — Престани да се шегуваш точно сега.

— Добре. — Той се усмихна. — Ще изчакаме.

Лекарят не се върна след пет минути. Накара ги да чакат петнайсет и когато влезе в стаята, бе намръщен.

— Готово. Нищо необикновено. Само си загубих времето. Надявам се, че сте доволни.

Нел го изгледа смаяна.

— Напълно нормално ли е? — попита Никълъс.

— Напълно.

Той се облегна назад на възглавниците.

— Слава Богу.

— Сега ще предпиша антибиотици и нещо за успокоение на нервите, защото е възможно...

— Трябва ми телефон — каза Никълъс и пак седна. — Тук не виждам да има.

— Може да използвате телефона, след като... — Хвърли поглед към Нел и каза: — Ще накарам сестрата да донесе. — Излезе от стаята.

— Как е възможно? — прошепна Нел. — Какво се е случило? Истинско чудо.

— Не е чудо. — Щом медицинската сестра включи телефона, Никълъс грабна слушалката и набра номера на Гардо. — Това е много по-важно.

Когато Никълъс се свърза с Гардо, той все още бе в залата. Партито продължаваше с часове и нямаше изгледи скоро да свърши.

— Ще ме извините ли? — попита Гардо, когато му подадоха мобилния телефон. — Който и да се обажда по това време на нощта, сигурно има нужда от помощ.

— Или от още пиене. — Министър-председателят се засмя. — Кажи му да дойде тук. Ти имаш най-хубавото вино във Франция.

Домакинът се усмихна, докато се оттегляше на по-тихо място. Можеше да откаже да отговори на Танек, но не искаше да се лиши от удоволствието.

— Какво има, Танек? — попита. — Да не си се уплашил? Няма смисъл да се молиш. Известно ти е, че няма противоотрова.

— Исках само да ти кажа, че сабята на Карл Велики е фалшификат.

Гардо се ядоса.

— Щеше да го кажеш, дори и да бе истинска.

— Изработена е от Ернандо Армандарис в Толедо. Можеш да провериш.

Гардо пое дълбоко дъх, за да се успокои.

— Няма значение за сабята. Въпреки всичко спечелих. Ти вече си мъртъв. Сега, ако ме извиниш, ще трябва да се връщам при гостите.

— Няма да те задържам повече. Исках само да ти кажа утре да очакваш резултатите, които ще получиш по куриер от болницата

„Света Богородица“. — Замълча. — Освен това иди и се погледни в огледалото.

Затвори.

Гардо се намръщи, докато се взираше в телефонния апарат. Танек бе прекалено лаконичен. Естествено, че нямаше да отиде до огледалото. Да не би Никълъс да смята, че там ще види някакво чудовище след онова, което бе извършил? Той беше този, който ликуваше. Няма причина да...

В огледалото на банята отражението му бе точно такава, каквото трябваше да бъде. Образ на преуспяващ, властен човек, победител. Понечи да тръгне, но отново се извърна към огледалото.

Светлината падна точно върху раната на устата, която Никълъс му причини, когато се втурна напред и го удари. Около раната се бяха образували малки мехурчета.

Той изкрещя.

— *Колоньо?* — Нел поклати глава озадачена, докато помагаше на Никълъс да влезе в колата пред болницата. — Гардо е заразен от *колоньо*? Необяснимо. Нищо не разбирам.

— Свърши ли работата? — Джейми погледна назад към тях от шофьорското място. Доволна усмивка засия на лицето му. — Значи унищожих това копеле?

— Залагам три срещу едно. — Никълъс се облегна на седалката. — Утре ще проверим, но се обзалагам, че вече е хукнал към най-близката болница.

— Как така? — попита младата жена.

Той извади кърпичката си и внимателно измъкна пръстена от средния си пръст.

— Модерен вариант на ренесансов пръстен с отрова. Сметнах, че е подходящо, понеже Гардо проявява голям интерес към този период. — Постава пръстена в кърпичката, завърза четирите ѝ краища и я хвърли в пепелника.

— При удар инициалът в центъра хлътва и отровата се излива.

Нел потръпна, когато си помисли, че Никълъс е носил пръстена през цялото време, докато се е биел с хората на Гардо.

— Внимавах. — Очите му бяха приковани към лицето ѝ и четяха мислите ѝ.

— Имал си късмет — каза тя. — Откъде се сдоби с *колоньо*?

— От същото място, откъдето Гардо получава неговия. От Палома и Хуарес.

Палома и Хуарес. Партньорите на Сандекес от наркокартела.

— Дали са ти отрова, за да убиеш техния човек?

— Не стана изведнъж. Прекарах две седмици в Меделин и изчаквах решението им на електрическият стол. Можеха да решат какво ли не. Държяха ме в напрежение снощи до последната минута. — Уморено отпусна глава на облегалката. — Всичко се разплете и трябваше да действам бързо. Сметнах, че сигурно смъртта на Сандекес е ключът към всичко. Затова отидох в Париж и притиснах Пардо. Той бе заприходил парите от наградата, получена от Колумбийската служба за борба с наркотиците на името на Гардо. Казах му, че заминавам за Меделин и че трябва да трепери или от Гардо, или от целия колумбийски наркокартел. Даде ми книгите.

— И ти ги отнесе на Палома и Хуарес, за да докажеш, че Гардо е убил Сандекес.

— Това не им хареса. Единството е важно за тях. Те така оцеляват. Ако Гардо е убил Сандекес, кой би могъл да каже дали той няма да срути цялата силова структура и да убие още един от тях? От друга страна, ако се получи разрыв в редиците им, пак не би било добре, а Гардо беше ценен за тях. Би могло да си струва да го запазят въпреки заплахата, която представлява.

— Но решиха да не го запазят, така ли?

— Казах им, че аз ще се погрижа да свърша работата вместо тях. Ако външен човек убие Гардо, щеше да се реши най-сериозният им проблем. След две седмици ми съобщиха решението си, че са съгласни. Гардо беше поискал нова пратка *колоньо* и вместо серум щели да му изпратят безвредна течност. Дадох ми пръстена с отровата с най-добри пожелания и ме отпратиха.

— Защо не ми го каза? — попита засегнатата Нел.

— Защото не бях сигурен. Имаше възможност да са ме изпратили в Белвин да умра, да са ми представили серума и аз да остана на сухо. В пръстена също можеше да няма *колоньо*. Или пък да

има отрова, както и на сабята на Пиетро. Така биха се отървали от двама ни. Съществуваха твърде много варианти.

— Защо оставих пистолета под седалката, след като си имал пръстена?

— За по-сигурно. Знаех, че хората на Гардо няма да ми позволят да се приближа до него. Затова ми хрумна идеята да спреш тока. Смятах тогава да направя този ход.

Но тя не му даде тази възможност.

— Не успях да стигна навреме.

— Все пак имах пистолета, който беше оставила. Използвах го като заплаха, за да се доближа до него. — Поклати глава. — За малко да не успея.

— Но го направи — каза Джейми. — Сега какво следва? Гардо ще те подгони ли?

— През следващите двайсет и четири часа ще се интересува само от себе си.

— Къде да отидем? В къщата ли?

— Не — отговори бързо Нел. — Не в къщата. Предпочитам да се върнем в Париж.

Никълъс кимна.

— Още по-добре, Джейми. Искам да изведеш Пардо от Париж за ден-два, докато разберем какво ще стане с Гардо. Обещах да му осигуря закрила.

— Разбира се, непременно, хайде да закриляме всички зверове и идиоти около нас — заяви Нел.

Джейми я погледна крадешком и запали мотора на колата.

— Много ли съм загазил? — попита Никълъс тихо.

Тя не му отговори.

Той затвори очи.

— Тогава най-добре да си почина и да събера сили. Събуди ме, когато стигнем Париж.

Нел затвори вратата на апартамента си, щом влязоха.

— Легни си. Ще отида до аптеката, за да взема лекарствата.

— Не е необходимо.

— Необходимо е. Или смяташ, че и за това не съм способна?

Никълъс въздъхна.

— Пак започваме.

— Трябваше да ме оставиш да ти помогна.

— Оставих те да помогнеш.

— Можеше да ми кажеш за отровата. Можеше да ми се довериш.

— Да, можех да го направя.

— Но ме остави да се тревожа, докато ти... — Спря се и добави уморено: — Сигурно си бил прав. Тогава може би и това нямаше да направя както трябва. За малко да те убият заради мен.

— Направи онова, което успя.

— Не беше достатъчно. Трябваше по-рано да се справя с Кейблър. Трябваше да бъда на мястото си и да прекъсна тока. — По бузите ѝ отново се стичаха сълзи. — По дяволите, провалих се, без да ти помогна.

— Никога не си се проваляла. Не си всемогъща. Всичко се случва — отвърна той рязко. Прекоси стаята и я хвана за раменете. — Причината да не ми помогнеш с отровата е, че не исках да се доближаваш до нея. Видях какво се случи с Терънс. Не можех да понеса мисълта дори да си близо до нея.

— Но тя бе на ръката ти. Как мислиш, че се почувствах, когато ми каза, че раната е...

— Как се почувства, Нел?

— Знаеш как съм се почувствала.

— Искам да ми кажеш. Веднъж ми кажи, Нел.

— Чувствах се виновна и уплашена, и...

— И не искаше да ме загубиш.

— Добре, не исках да те загубя.

— Защо?

— Защото свикнах с теб, защото ти...

— Защо?

— Защото те обичам, дяволите да те вземат! — Зарови глава в гърдите му. — Боли ме. Никога не съм искала това да се случва. Не биваше да се случва. Толкова се борих. Ти си последният мъж... Ти с твоите проклетите порти. Ще умреш, след като и Джил е мъртва... Не мога да понеса мисълта отново да преживея всичко.

— Всички ще умрем. Не мога да ти обещаая, че ще живея вечно. — Притисна я към себе си. — Но мога да ти обещаая, че ще те обичам,

докато съм жив.

— Не е достатъчно. Няма да го приема. Чуваш ли? — Отдръпна се от него. — Хайде, иди си легни. Не искам повече да те гледам. Ще отида да изпълня рецептата. — Грабна чантата си от масата и тръгна към вратата. — Това не означава нищо. Няма да позволя... Ще го преживея.

— Не разчитай много на това. — Той се усмихна. — Смятам, че най-доброто, което можем да направим, е да го приемем и да се снишим, за да избегнем силата на удара.

Тя затръшна вратата след себе си и навън спря, за да избърше сълзите си. Да го приемем? Не можеше да го приеме. Ужаси се, когато видя, че Никълъс е ранен, и си помисли, че може да умре. Цялата скръб, която за малко не я унищожил, когато научил за смъртта на Джил, отново я връхлетя и за малко да я задуши. Не би могла да изживее всичко това отново.

Никога нямаше да го приеме.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Вчера сутринта Гардо е постъпил в болницата — съобщи Джейми още с влизането си в апартамента, като развя вестника. — Страда от неизвестно заболяване и смятат, че състоянието му е критично. — Ухили се. — Колко тъжно след успеха на незабравимия му ренесансов фестивал.

— А Кейблър?

Той сви рамене.

— Нито дума за него. Обзалагам се, че е на път за Вашингтон и се мъчи да измисли как да запази задника си.

— Вероятно е научил какво се е случило с Гардо. Може ли да ти навреди? — попита Нел Никълъс.

— Би бил глупак, ако се опита да го направи сега, след като счетоводните книги на Пардо са у мен. Неговото име доста ясно е записано там.

— Още една застрахователна полица?

— При това платинена, допълнена от книгите на Симпсън.

— Кейблър ще продължи ли да работи в Агенцията за борба с наркотиците?

— Той е умен. Съмнявам се дали там изобщо имат някакви съмнения, че им е изиграл мръсен номер. Вероятно ще свърши, като го пенсионира и му подарят златен часовник.

Нел поклати глава.

— Човек не може да има всичко — изрече тихо Никълъс. — Не мога да го сваля от поста му. Имаме нужда от мълчанието му.

— Но бихме могли да имаме Мариц — заяви Джейми.

— Дочух, че може би е в Южна Франция. Някой го видял в Монте Карло.

Тя се обърна към него и го изгледа.

— Кога?

— Преди няколко дни. Проверявам го.

— Ще ми кажеш ли?

Никълъс я изгледа с присвити очи.

— Май не си много възторжена.

— Направо съм във възторг — изрече тя сухо. — Последните дни ми дойдоха много. — Стана и отиде до гардероба. — Това ми напомня, че трябва да върна роклята на Дюмоа. Селин е оставила три съобщения на телефонния секретар. Сигурно се готви да се обади в полицията.

— Извади раздърпаната и изцапана с кръв рокля и направи физиономия. — Така и така ще го направи, когато види, че съм я унищожила. — Прехвърли роклята на рамо, грабна чантата си и тръгна към вратата. — Ще се върна след няколко часа.

— Не е в Монте Карло, тук е — изрече Таня с равен глас, когато Нел ѝ позвъни от телефонна будка близо до апартамента. — Ние не сме далеч от Монте Карло. С Джоуъл прекарахме деня там.

— И той те следваше.

— Навсякъде. Вече започна да става нетърпелив... и невнимателен. Вчера го зърнах.

— Къде?

— На брега. Само за секунда видях отражението му в една витрина.

— Чу ли за Гардо?

— Да. Действително ли е болен? Не съм го очаквала.

— Аз също. Изненада от Никълъс. — Нел замълча. — Скоро ли?

— Много скоро. Искам да бъда сигурна, че е готов за нападение. Ще ти позвъня. Стой в апартамента.

— Не се бави дълго — отбеляза Никълъс, когато тя влезе.

— Не. — Толкова, колкото да позвъни на Таня. Да вземе кола под наем и да я паркира близо до апартамента. Скоро. Щеше да стане скоро.

— Разсърди ли се? — попита той.

— Кой? Госпожа Дюмоа ли?

— Кой друг?

На Никълъс не му убягваше нищо.

— Беше бясна. — Нел се усмихна. — Каза, че щяла да ме унищожи. Никога повече няма да бъда модел.

— Жалко. Предполагам, че ще трябва да се заемеш с отглеждане на овце.

Усмивката ѝ помръкна.

— Не се тревожи — каза той тихо. — Засега само ти давам идея. — Изправи се. — Защо да не те изведе на обяд? Никога не сме обядвали навън. Просто за разнообразие.

Стой в апартамента.

Тя поклати глава.

— Изморена съм. Предпочитам да хапнем тук. Малко по-надолу по улицата има един магазин. Би ли отишъл да вземеш нещо?

Той вдигна учудено вежди.

— Както желаш. Скоро.

Мариц бе идвал в техния апартамент.

Таня се взря в кутията със скъпоценности. Беше я оставила върху тоалетната маса. Сега я намери на плота в банята.

Белият костюм „Армани“, с който бе на снимката, отпечатана във вестника бе изваден от гардероба и прехвърлен върху един стол.

Той е бил там и искаше тя да разбере.

Беше готов.

4 януари

7:10 часа

Когато телефонът иззвъня, Нел веднага скочи от леглото и се втурна към всекидневната.

— Днес — изрече Таня. — Тръгвам за къщата в шест часа вечерта. Ще стигна там в осем. Не закъснявай.

— Няма да закъснея. — Закъсня в Белвин и за малко не изгуби Никълъс. Този път нищо нямаше да я спре. — Но след като го примамаш на открито, той е мой.

— Ще видим.

— Не. Нямаш право. Мой е. Ти изпълни своята роля. Излизаш от играта.

— Не обичам...

— Той уби дъщеря ми.

От другата страна на линията последва мълчание.

— Добре, излизам. — Таня затвори.

Нел се върна в леглото и се пъкна под завивките.

— Кой беше? — попита Никълъс.

Не му отговори. По-рано го бе излъгала. Не желаше да го прави отново.

— Грешка ли?

Тя кимна и се сви до него. Той не мислеше, че е било грешка, само й даваше възможност да се измъкне. Подозираше нещо, но никога нямаше да я принуди да го каже. Не бе в неговия стил. Щеше да наблюдава и да чака.

— Искам да се любим, Никълъс — прошепна тя. — Ако нямаш нищо против.

— Това бяха думите ти, когато за пръв път дойде при мен. — Обърна се към нея и я прегърна. — Нямам нищо против. Никога няма да имам нищо против. Сега също. — Целуна я. — Както и през следващите петдесет години. Винаги съм готов да ти угодя.

Прегърна го здраво.

— Особено ако не ми счупиш някое ребро.

— Обичам те, Никълъс.

— Ш-ш-т-т. Знам. — Дръпна завивката и легна върху нея. — Не се безпокой. Знам...

18:35 часа

— Нел тръгва на юг — докладва Джейми.

— Не я изпускай. Ще карам точно зад теб. — Никълъс бе разбрал, че извинението, което Нел му даде за излизането си, бе лъжливо и едва я пусна.

На юг. Дали е тръгнала към Монте Карло? Качи се в колата и натисна газта. Кой, по дяволите, знае къде е тръгнала? Накъдето и да е, за нея Мариц бе крайната цел. Това го уплаши до смърт.

18:50 часа

Хубавата Таня е решила да сложи край на всичко. Кестенявата ѝ коса се вееше от вятъра, докато червеният открит триумф се носеше по магистралата. Беше сама.

Мариц се държеше на разстояние зад нея и не се опитваше да я изпревари.

Тя знаеше, че той е зад нея.

Ясно ѝ бе, че не може да му избяга.

Бе разбрала, че е дошло време за убиване.

Стана му приятно, когато си спомни как му се съпротивляваше. Сега дори ще бъде още по-интересно, защото тя напълно осъзнаваше опасността.

Спри по-скоро, хубава Таня.

— Тръгнала е към къщата — каза Джейми, когато Никълъс вдигна телефона в колата. — Може би всичко е наред, Ник.

Не беше наред.

Щом отиваше в къщата, значи Мариц е там. Или скоро щеше да пристигне. По дяволите!

— До самата къща ли да стигна? — попита Джейми.

Да. Карай, спри я, спаси я.

— Ник?

Той пое дълбоко дъх.

— Не, паркирай в подножието на хълма и ме чакай.

19:55 часа

Беше тъмно, когато Нел заобиколи къщата и спря колата зад нея.

Никъде не светеше. Не се виждаше никаква друга кола. Тази вечер не закъсня.

Излезе от колата и бързо се отправи към предната врата. Отключи я, остави дамския си колт на прага и запали лампата на верандата. Луната грееше ярко, но тя предпочиташе да бъде по-светло. Отиде до края на скалата и погледна надолу към разбиващите се вълни. Няколко пъти пое дълбоко дъх и раздвижи рамене, за да отпусне мускулите си.

Очакваше, че ще бъде нервна, изплашена или гневна. Но сега съзнаваше само, че ѝ предстои нещо неизбежно и трябва да го извърши спокойно.

Мариц идваше. Това бе задачата, по която бе работила и се бе подготвяла.

Мобилизира се, когато видя светлините на приближаваща по пътя кола.

Не можеше да бъде сигурна дали е Таня, докато колата не приближи на стотина метра.

Малката открита червена кола спря пред предната врата и приятелката ѝ излезе.

— Той зад теб ли е? — попита Нел.

Тя хвърли поглед през рамо.

— Там е.

Една кола се движеше бавно по пътя.

— Влез в къщата. Отключила съм вратата.

Таня постоя нерешително.

— Не искам да те оставям сама. Имаш ли оръжие?

— На прага е.

— За какъв дявол ти е там?

— Ако аз не го спра, той ще подгони теб.

— За Бога, вземи пистолета!

Нел поклати глава.

— Така става за миг. Той уби Джил без да бърза. Искам да го заболи. Искам да разбере, че ще умре.

Таня отиде до вратата, взе пистолета и ѝ го подаде.

— Вземи го. Иначе няма да вляза вътре.

Тя взе оръжието. Нямахше време за спорове. Фаровете бяха вече само на няколко метра.

— Побързай!

Приятелката ѝ изтича към къщата. Изведнъж Нел бе обляна от силни фарове. Колата спря пред нея. Един мъж излезе и застана до отворената врата.

— Къде е Таня?

Мариц. Стоеше в сянка, но тя никога нямаше да забрави този глас. Той ечеше в кошмарите ѝ.

— Таня е вътре. Няма да стигнеш до нея.

Той тръгна напред, очите му шареха от маратонките, до джинсите и пистолета в ръката ѝ.

— Значи е извикала ченгетата? Разочарован съм от нея.

— Не съм полицайка. Познаваш ме, Мариц.

Той се вгледа в нея.

— Не знам... да не би Колдър? Жената на Колдър?

— Знаех си, че лесно ще си спомниш.

— Лийбър е свършил много добра работа. Би трябвало да ми благодариш.

Прониза я раздираща ярост.

— Да ти благодаря? За това, че уби дъщеря ми?

— Бях забравил за детето.

Не лъжеше. Бе дребна работа за него и напълно бе забравил, че е убил Джил. Той направи още една крачка напред.

— Сега вече си спомням. Плачеше, искаше да стигне до балкона.

— Млъкни.

— Видя ме в пещерата. Казах на Гардо, че се страхувам да не ме познае. Но беше лъжа. Нищо не може да се сравнява с това да убиеш дете. Те са меки на пипане, а страхът им е толкова голям, че почти можеш да го усетиш на езика си.

Ръката ѝ, в която държеше пистолета, се разтрепера. Разбра, че това бе целта му — така той унищожаваше хладнокръвието ѝ и я убиваше с думи.

— Ножът влезе отведнъж, но не бе достатъчно. Беше твърде... — Втурна се напред и пистолетът ѝ отхвъркна нагоре, с другата си ръка я удари по лицето.

Тя падна на земята.

Той се намери върху нея и се взря злобно в очите ѝ.

— Не искаш ли да знаеш как пицеше, когато...

Юмрукът ѝ се стовари върху устата му. Изтърколи се и го изтика настрана. На лунната светлина в ръката му блесна острието на нож.

Ножът. Тя скочи на крака и отстъпи от него. Врълетяха я спомени.

Медас. Беззащитна съм. Не ме наранявай. Не наранявай Джил. Защо той не спира?

— Не можеш да ме спреш. — Тръгна към нея. — Тогава не успя да го направиш. Сега също няма да можеш.

Той наистина бе чудовище. Продължава да се приближава.

— Хайде — измърмори Мариц. — Не искаш ли да чуеш още как прободох малкото момиченце? С колко удара я умъртвих?

— Не — прошепна тя.

— Нямах кураж. Същата хленчеща жена си. Имаш ново лице, но не си се променила. Най-много за минута да свърша с теб и да се заема с Таня.

Думите му я стреснаха, сякаш я поляха с ледена вода. Тук жертвата щеше да бъде Таня. Не Джил. Тук не бе Медас, а тя вече не бе същата жена.

— Ще ти се. — Завъртя се и го ритна в корема.

Той изохка от болка и се преви на две. Преди тя да успее да продължи, той се съвзе, извърна се и се отдръпна.

Тръгна към него.

— Няма да убиеш Таня. Никого повече няма да убиваш.

— Добре тогава. — Той се усмихваше. — Хайде да се бием.

Тя го ритна по ръката и ножът отлетя настрани. Мариц изруга и се спусна да си вземе ножа.

Нел се затича към него.

Той се бе изправил и заби ножа със смъртоносна точност.

Заслепяваща болка. В ръката ѝ. Крачеше към нея, приближаваше се усмихнат. Тя се отдръпна, мъчейки се да преодолее болката. Намираще се на ръба на скалата, а той приближаваше. Морските вълни се разбиваха долу.

Медас.

Не, никога повече. Изчака го.

— Готова ли си? — прошепна ѝ. — Идва. — Чуваш ли как ти нашепва?

Смъртта. Говореше ѝ за смърт.

— Да, готова съм.

Хвърли се към нея. Тя отстъпи настрани и изви ръката му, която държеше ножа.

Замахна с юмрук и го стовари под носа му, чу се изхрущяване на счупени кости, някои от които се забиха в мозъка му.

Той се олюля и падна по гръб от скалата.

Нел пристъпи напред и видя как вълните обливат тялото му.

Хайде да се спуснем надолу, надолу...

Силите я напуснаха и тя седна на земята. Свършено е, Джил, направих го, малката ми.

— Нел.

Това бе гласът на Никълъс, осъзна тя като в просъница.

— Мъртъв е, Никълъс.

Той я прегърна силно.

— Знам. Видях.

— По едно време мислех, че няма да успея... — Вдигна очи към него! — Ти видя ли?

— Никога не бих искал да преживея подобно нещо — развълнувано изрече той.

— Значи наблюдава и не се намеси?

— През какво не мина, за да си сигурна, че няма да ти се месея. Знаех, че никога няма да ми простиш, ако те измамех и ти бях отнел Мариц. — Замълча. — За малко обаче да го направя.

— Трябваше аз да го свърша, Никълъс.

— Знам. — Отстъпи и погледна ръката й. — Спряла е да кърви, но по-добре да влезем в къщата и да я превържем.

Таня вървеше към тях.

— Успяхме ли?

Нел отново погледна към скалата, после тръгна към къщата.

— Успяхме.

Изразът на Джоуъл бе заканателен, когато излезе от спешното отделение. Таня въздъхна. Знаеше, че ще се сърди.

— Ръката й добре ли е? — попита тя.

— Добре е. Изгубила е малко кръв, затова ще я оставят да спи в болницата.

— Искаш да се разведеш с мен ли?

— Обмислям въпроса.

— Не бива да го правиш. От бившата ти жена научих всичко за издръжката, която трябва да ми даваш. Сигурна съм, че нищо няма да ми липсва. Ти обаче ще стигнеш до просешка тояга.

— Не съм в настроение за шеги.

— Трябваше да го направя, Джоуъл. — Приблужи се до него и облегна глава на гърдите му. Прошепна: — Знам, че искаше да ме защитиш, но не можех да ти позволя. Твърде скъп си ми. Но ти обещавам, че ще те оставя да убиеш следващия тип, който ме нападне. Дори ще започна да го търся. Чувала съм, че в Сентръл Парк ги има

колкото искаш. Ако решиш, ще спрем в Ню Йорк и... — Той се смееше и тя вдигна очи към него. Това бе добре. Бурята бе преминала. — Не одобряваш ли идеята ми?

— Би го направила, нали? — Сведе очи към нея. — Не бих издържал, ако отново се случи, Таня.

— Обещавам. Само че аз наистина не бях в опасност.

Той изсумтя насмешливо.

— Не, така е. — Усмихна му се. — Бях само Пол Хенрейд, а Нел — Хъмфри Богарт.

Никълъс седна на стола до леглото на Нел и хвана ръката ѝ.

— Как си?

Тя знаеше, че той пита по-скоро за физическото ѝ състояние.

— Не знам. — Поклати глава. — Спокойна. Безчувствена.

— Джоуъл свърши добра работа. Няма да остане и белег.

— Това е добре.

— Направил съм резервация за утрешния полет. Ще те отведе отново в ранчото.

Тя поклати глава.

— Искаш ли да останем тук известно време?

Тя установи, че ѝ е трудно да го изрече.

— Искам да се върнеш в ранчото.

Той застина.

— Без теб?

Нел кимна енергично.

— Искам известно време да остана сама.

— Колко дълго?

— Не знам. Не мога да определя. Вече за нищо не съм сигурна.

— Аз съм сигурен. Сигурен съм, че те обичам.

— Страхувам се, Никълъс — прошепна тя.

— Че няма да живея вечно ли? Не мога да реша този въпрос. — Докосна бузата ѝ с пръст. — Просто трябва да решиш дали ще ти е достатъчно времето, което ще прекараме заедно.

— Лесно е да се каже. А ако взема погрешно решение? Това също може да се случи. — Замисли се, после пак продължи: — Помниш ли какво ти казах за стадиите, през които хората минават, за

да станат завършени? Тогава споделих с теб, че сякаш развитието ми е спряло и се чувствам като разсечена на трески. Сега не се чувствам по-добре.

— Мога да ти помогна.

— Можеш да ме подслониш. Не си в състояние да ми помогнеш.

Трябва сама да се справя.

Той се усмихна кисело.

— Значи ме напускаш, за да се превърнеш в лебед?

— Напускам те, докато заздравеят раните ми, искам да порасна и да обмисля живота си насаме.

— С какво ще се занимаваш?

— Ще рисувам, ще си намеря работа, ще разговарям с хората.

Каквото се случи.

— Аз не съм включен в плановете ти.

— Все още не.

— Но когато си готова, ще се върнеш в ранчото, нали?

— Ако все още ме желаеш.

— По дяволите, разбира се, че ще те желая. — Изправи се и се взря в очите ѝ. — Давам ти времето, което ти е необходимо, но не обещавам, че няма да те последвам. — Целуна я бързо с любов. — Действай по-бързо, по дяволите!

Тръгна си.

Очите ѝ се насълзиха. Искаше ѝ се да го извика, да му каже, че ще тръгне с него и никога повече няма да поглежда назад.

Но нямаше да го направи. Не можеше да го лъже, щеше да отиде при него само като завършена личност. Нямаше да излъже и себе си.

ЕПИЛОГ

— Има някой на портата — съобщи Микаела.

Никълъс вдигна очи от книгата.

— Кой е? Питър ли? Джийн трябваше да го доведе, за да ми покаже кученцето от Джонти.

— Не са те. — Тя се обърна. — Иди и виж сам.

— Защо да ходя до портата, когато можеш да натиснеш копчето и който и да е да влезе? — Изведнъж осъзна, че Микаела изглеждаше прекалено доволна, дори на безизразното ѝ лице се бе появила щастлива усмивка. Той бавно се изправи. — Кой е? — Не дочака отговора ѝ. Излезе на верандата и заслони очите си с ръка от есенното слънце.

Нел стоеше до портата по джинси и карирана риза. На слънчевата светлина косата ѝ блестеше като злато.

Тръгна към нея. Разстоянието до портата му се стори много дълго.

Спря и се взря в нея. Господи, тя изглеждаше прекрасно — красива, силна и свободна.

— Забави се. Измина повече от година.

— Уча бавно. Трябваше ми доста време, за да подредя всичко на мястото му.

Той наклони глава настрани.

— Мадам Лебед, предполагам?

— Напълно си прав. — Лъчезарна усмивка засия на устните ѝ. — Отвори портата и ме пусни, Танек.

Издание:

Айрис Йохансен. Живея, за да отмъщавам

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 1998

Редактор: Лилия Атанасова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.